LOUIS FERDINAND CÉLINE

ŠKOLA MRTVOL

METEOR — PRAHA.

Tuhle jsem bloumal v zamyšlení po tržišti mezi la Jatte a Courbevoie a myslil jsem na všelijaké věcičky, měl jsem nějaké mrzutosti. Utopit jsem se nešel, to ne... ale přece jen byl jsem celý nesvůj a nevěděl jsem kudy kam.
Každý den není život veselý.
Dívám se trochu po okolí a vidím tam na bahně dnem obrácenou kocábku, trčící do prázdna jako kůl... a dál malý visutý rumpál, který se samočinně pohyboval.
Dívám se ještě kousek dále... Pozoruji v dáli sirénu, která se šplíchala mezi dvěma vodami opravdu špinavými, velmi smrdutými... bahno plné bublin... sám jsem se za ni styděl. Dělal jsem, že ji nevidím... Šetrně jsem se vzdaloval.
„Hej, slyšíš? Hej! Ferdinande! Tak to už nezdravíš, raplíku? Vyjevenče! Furiantský hrubiáne! Kam to ženeš..."
Znal jsem ji jako sirénu, tuto nestoudnici, už častěji jsem se s ní setkal za choulostivých situací, v rozličných zátočinách a vodách, v jiných chvílích svého života, od Kodaně k Sv. Vavřinci, a vždycky celou rozvášněnou, nořící se z pěny jak radost a mládí samo, opojnou do závrati v soumraku. Tento úpadek mnou hluboce otřásl... Takhle v Seině tak špinavá, tak páchnoucí splaškami!
„Kam tak letíte, náměsíčníku? Kurče nádherná!" uhodí na mě.
Věděl jsem o ní, že je poťouchlá... v tomto okolí strašně zesprosťačila... Dívám se na ni tedy zcela zblízka. Ten její ubohý obličej!

„To koukáš, jak jsem teď ošklivá? No nech, vždyť z tebe jde také hrůza. A teď mi dej hubičku!“
Co jsem měl dělat, byl jsem v tom, omlouvám se.
„Tak budeš dědečkem!“ oznamuje mi pojednou.
A rozřehtá se, rajda! Věděla všechno tahle špindíra, všechny drby, všechny sviňárny z celého kraje.
„Aby tys nevěděla všechno akorát,“ odseknu jí. „Dotěrná nestydo! To ses po ránu nalíčila na zeleno?“
„Na zeleno, na zeleno! To ty jsi jak mrtvola, ty měděnko! Ty starý proudníku! Neřáde jeden! To tě žere, že ti říkám dědulo, co? Starý podolkáři! Hambáři. kam se ženeš s tou prostatou? Koukej, abys nic nespolk’!“
„Tak vy takhle?“ povídám. „Lekníne z fekálií. Já se ti ale dostanu na kůži, neboj se, drzá protivo!“
Nechybělo mnoho, skočil jsem po ní a vytrhal jí všechny šupiny. Bylo po lásce. Bylo mezi námi dvacet let, příliš dlouhá doba, aby čáry ještě působily. Řítili jsme se do bahna.
Bylo to už odporné. Pokusil jsem se, abych byl vlídný, chtěl jsem odejít bez nenávisti. Ale znenadání mne popadl nehorázný vztek.
„Půjdu na moře,“ vyrazím na ni furiantsky. „Půjdu si do čistých vln, já. Ty světélkující...!“
„Co’s to povídal? To myslíš, že mne tak urazíš? Jen si vzpomeň, ty eunušská dušičko! Řekni to ještě jednou a já tě utopím. Aspoň se pořádně vymočíš. Tak ty chceš na moře, jako ti druzí, co? Jako všichni ti psi na chcípnutí? I jdi!“
„Dost, dost,“ odpovídám. „Zaraž, uličnice! Ty jsi nějak drzá, nějak vulgární, ty kokoto! To sis zasloužila ten svůj trest! Ale uvidím Neptuna, řeknu mu to. My jsme si ukázali s jeho dcerou, tou červánkovou sirénou, vždyť víš! To ti dalo hybu, viď! Jak povídám, ten svůj trest sis zasloužila, jen co je pravda.“
„Trest. Jakýpak trest?“
„Ty jsi taková siréna jako herynek.“

„Herynek, herynek! Ty se opovažuješ?“

Slovo herynek byla pro ni učiněná hrůza. Ah, ta se po něm dusila! Celá se rozškytala rozhořčením a běsněním.

„Herynek, herynek,“ opět se v ní vzdouvalo.

„Počkej, počkej, abych ti zase já něco řekla. Ty mořská zplodino! Ty na to vypadáš! Ty duchničko, ty bublino! Já jsem shnilotina? Ty zakouřená fajfčule! Jen si šáhni, tadyhle. Ty jsou, co? To jsou jablíčka! Ukousni si! To přeci nejsou pytlíky na tabák, či myslíš? Cucni si, mrákoto!“

Bylo to všecko pravda. Byla po celém těle jako z mramoru. „A pak, abys věděl,“ buší se nelítostně do boků, do blyštících se prsou, „tohle jen zvoní. Mluví z tebe bledá závist. Poslyš, vše je jako skála. Nejen pro oči! Vydrží to! A Neptuna pozdravuj!“

Dělalo jí radost, že jsem byl vedle.

Chyběly jí dva, tři zuby...

A její zastřený hlas byl hrozný.

„To dělají ty vinopalny,“ vysvětluje mi, „ničí mi hlas. Mám ty čtyry, jednu za druhou před Lavalois, za mostem.“

„A líbí se ti tady?“

„Je ti něco po tom?“

„Jen se tě ptám.“

„A co ty se sobě líbíš? Jak se chováš?“ Bylo v tom opět reptání.

„Dělám si co chci, jsem volný.“

„Ty jsi volný, volný, jak dlouho?“

„A jak se chovám, chovám? To by se ještě ukázalo.“

„Vždyť ty nic nevíš, domýšlivče!“

„A ty víš jen ty svoje sviňárny z kanálů.“

„Ano, ano, sám račte být kanál! Ale to nebude věčně trvat! Ty nafouklá parádo, vám už někdo zvedne mandle! Zatrhnou vám to kosačení, ty kose, kose, černý ptáku, že z toho zešedivíš jednoho krásného jitra!“

„Cože, cože?“

„Vy se dokonce opovažujete mne neposlouchat. Tak se mi zdá, že jste ve své nemotornosti víc zbabělejší než prohnilý.“
„Cos to povídala, cos to povídala?“
„Heleď, cos to dělal v Clichy?“
„Cože, cože?“
„Já vím všecko. A ještě více, a vůbec! No, jen to řekni, že máš ze mně strach!“
„Já a strach! Hnuse, sude splašek! Naopak, naslouchám ti přímo rozkošnicky. Pojď, pones si to sem se svými vředy!“
„On že to řek’? Chi, chi, chi!“
„To je k nevíře!“
„Ona, nene, ona?“
„Ale to je velkolepé!“
„A ty že jsi... ? To by se shodovalo, to ano, to ano.“
„Úžasně sprosté!“
„A že jsi byl namol, když jsi?“
„To že řekl on, to že řekla ona, to že říkali všichni? Že tohle, že ono, že tohle?“
„Ne, ne, ne?“
„Jakpak ne, jakpak ne.“
„S tím se nehne!“
„Úplná pohádka, tedy!“
„A to v tom byly všecky?“
„Ano, jedna, dvě, tři, deset... dvanáct, devadesát...!“
„A všichni?“
„Když to říkám, beton!“
„Tak se to ale nahýbá.“
„Ty jsi hnusnější, než jsem myslel!“
„To zas’ ne!“
„A chceš ještě něco říci?“
„Podej mi sem ten tvůj inkoust ze Seiny. To budeš koukat na mou řeč! Jak já si namáčím ten kurec do vitriolu. To ta výzva prokoukne, vyřve! Uvidíš, že dělám nejhůř, když na mne někdo ze zadu šč.... Nažer se, strupe! Pošli mi sem ještě nějakého klešťence, ale jak si myslím. Takového nějakého Kaminskiho. Ať si to zase jednou pořádně omočím.

A teď zmiz, hnuse, zalez zase do svého bahna. Vylezla jsi zbytečně. Potop se!“

„Zbytečně, zbytečně? Ferdinande, v duchu si beru tvé tělo v plen!“

„Zmiz, odplav, nebo jako že jsem dědeček, tak ti ji natrhnu.“ Žbluňk, žbluňk! Ohromné špinavé kolo a ponořila se. Vyplavala v dálce. Velmi vzdálená a daleko a přece svůdná milenka, proklatá.

Napsal jsem sto stránek své výzvy jedním dechem, přiznávám se k tomu, naprosto v prvním vnuknutí, když se mne zmocnily pochybnosti. Padla na mne jakási tíha... „Zacházíš do nenávisti, Ferdinande, to se pěkně zřídíš... Nadarmo se štveš. Zkrátíš si zbytečně život... Nech to plavat... Je to předem ztracená věc. Víc nepřátel už mít nemůžeš! A ani poťouchlejších, udavačtějších, opatrničtějších, vražednějších, tajnůstkářštějších, nesmiřitelnějších, obrovitějších, vyzbrojenějších, lépe do všeho zasvěcenějších, zuřivějších, zkrátka ani víc pomstychtivců, ničeho se neštítících, neřestnějších, ani schopných větší krutosti. K čemu by tedy všecko bylo. Nejsi už takhle dost spokojen? Zahrnut vším? Zhýčkán...?“ Snad bych byl býval ještě takhle dále bolestně rozumoval, když jsem dostal dopis po zvláštním poslu, nutný, naléhavý, anonymní a toť se ví, čistě osobní.

První má myšlenka byla, že se přihodilo nějaké neštěstí, nějaká katastrofa, konec milostné idyly, skandálek... Ale ne!... Ale vůbec ne! Prosté připomenutí, bezvýznamná malichernost, takový vykutálený kousek opravdového ohavy:

„Zblitině Célinovi!

Ty ..... ksichte, přečetl jsem si z tvý prasečí tiskoviny pár řádek. Od takového neřáda jako jsi ty, jsem nemohl nic jiného čekat. Ale aby věděl „j a j t e 1 e s o v é“ ti .....

do tlamy a budou ti tam .... tak dlouho, dokud se ti tam něco vejde. Židi tě škrabou .....a když se budeš chtít dát natrhnout, tak nám napiš.

Až budeš mít žízeň, tak se ti dobře hodí pro tvoji z..... držku horký ....., pošušnáš si. Můžeš to chlastat jako smetanu. Jsou fajnšmekři, kteří holku ..... a pak jí svůj ..... zase vycucnou. Musíš to, ty prase, dělat jako voni. Ty máš nejrači ...., ... a ....., všecko, po čem člověk blije. Jak je v té písničce:

Nažer se ....., napij se .....,

tak nebudeš nikdy chcípat hlady.

To ať je Tvá zásada Jajtelesové Tě .... a .... a .... ti do tvýho svinskýho chřtánu. Takovej pasák jako seš ty, by zasluhoval, aby mu nasadili korunu a udělali ho králem všech .....

Ale dám Ti radu. Dej si bacha na držku, protože jednoho krásnýho dne by z toho mohla bejt krásná legrace.

A potom každá tvá knížka je jako ....., vstává po ní člověku jen .....Toho nás můžeš ušetřit. Přečetl jsem si několik stránek z „Bagatelles pour un masacre“ ve výkladu u knihkupce, protože by mně ....., abych si ještě tvý knížky kupoval, a ty si tlousť jak bagoun.

Měli jsme ve Francii Villona, Verlaina a Rimbauda, kteří nebyli zrovna čistí chlapíci, ale mnohem zajímavější než ty. Měli alespoň zásluhu. Psali dobrou franštinou.

Ty si chceš hrát na divokýho, na chlapa bez předsudků, a zatím seš blboun.

A teď ti ještě povím, že já Žid nepůjdu si dát rozbít držku ve válce, abych potom slyšel, jak se mi nadává špinavejch jajtelesů, kterých podle tebe bylo zabito v poslední válce jenom třináct set.

A potom kdyby nás bylo jen 1300 zabitých, vyplývalo by

z toho, že jsme mazanější než křesťani a že nebyli ulití, protože dostali všichni Čestnou legii.
Na shledanou, zblitino!

Žid Salvádor.“

P. S.
„Pro Židy to není žádná hanba, že jsou obřezaní. Alespoň nedostanou přijici. Mohou se lépe udržovat v čistotě. Ostatně u Židů se příjice nevyskytuje vůbec, nebo jen velmi zřídka. Jajtelesové nemají ..... jako smradlaví psi.“

Ah, ten Salvádor mě miluje přespříliš! To je nad slunce jasnější. Jeho zanícení ho svádí s cesty, že bloudí. Neví si rady, jak by mne uchvátil, jak by mne zdolal. Jak je chtivý a jak je po mně roztoužený! A přece, Pane Bože, si vede špatně. Uráží mne, dopaluje mne, ale nedráždí mne. Jeho náruživost ho znemožňuje. Salvádor blekotá jako blbec! Zuří? Tím lépe. Čert to vzal! V spravedlnosti nemá nebe nikdy v běsnění nazbyt. Zuří až budí hrůzu. Mám přeci jenom štěstí. Ale pro smilování boží, jen ať mně Salvádor čte s opatrnickou tužkou v ruce. Ať si mne škube, ať se pokouší udělat ze mne osla. Však on už do toho přijde a bude jako já. Ať mně hezky kopíruje, nechť je až dojímavým v své trpělivosti. Ať všechny mé hrany okulatí, ať ve mně potře všecko násilnictví svou devotností. Ó jemnosti premis! O křehkosti mravních příkazů! Salvádore, vy mě vodděláváte! Ty milý, nevděčný lenochode! Oplzlá náturo! Zábavo! Bahenní chroustale, hlemejždí slinto! Nic z těch vašich krámů daleko nedosahuje, nikam nepřenáší, v ničem neulevuje. Vaše krámy! Oplzlost! Jak je k politování panstvo, které rozsévá takové umrlé, nestravitelné plevy!
Ó, výkupné úpadky! Ó jak orání na těchto krabovitých nesmírnostech stává se dávno před smrtelným zápasem, dávno před zapomenutím, nejstrašlivějším pokáním, přehořkým trestem za všecku naši marnivost, slabost, za naše jepicovité glorioly, za naši tajnou nebo okázalou pýchu!

Nepřehánějme... Jsme tak říkajíc ve válce. Není třeba dodávat, že v poslední z posledních. Už jsme v kole. Někdo by mi mohl jistě odpovědět: „Co vám na tom záleží? Vám, který budete popraven hned na začátku. Vy tou válkou dlouho trpět nebudete."

To je správné a zároveň v tom je štěstí. Pojít, to nic není, ale nejhroznějším ponížením, nejsvinštějším dožráním by bylo, aby mne tak někdo vzkřísil z mrtvých, aby mne zase včlenil do tak hnusné láje zimouřníků, proklatců, chlípných paroháčů.

Ponechám tedy věcem jejich běh, at se okolnosti zhorší, ať se jejich jed roztřikne kamkoliv. Já si proto nohu za krk nedám, vyčkám konce s bařtipánskou důstojností, možná, že se půjdu skrčit někam do sklepa, abych umřel poslední, abych viděl napřed chcípat všechny ostatní, těšil se z toho, jak jsem měl pravdu...

Ještě na krajíčku propastí, ostrém jako břitva, na vrcholu pohrom jsou pitomci, kteří planou, snaží se zakotvit a překonávají se v prasečinách. Tito zvrácení neřestníci chytají se všech stébel kolem sebe a tváří se tak odporně, že jsou opravdu už k nesnesení. Jeden jako druhý. Jsou to fanfaronští bardové, kteří vás přivádějí do nepříčetnosti.

Já bych pozoroval celou tu katastrofu, všecky její cestičky a záludnosti v odhodlaném klidu, jen kdyby to každý dělal také tak. Jenže to nejde. Holá nemožnost! Naopak! Ti tchoři. To se to rozbujelo! Ještě nikdy nebyly žvasty tak blekotavé jako nyní. V celém světovém prostoru, po všech kabelech a ze všech paragrafů nedoléhá k vám nic než výzvy, řev, silácké řeči, obrovské manifestace a naduté bouření.

Nejlepší duchové doby řinčí mečem, zaujímají paví postoje, vystřelují salvu za salvou, pachtí se do úmoru, metají kozelce, chrlí propagandu, všecko se otřásá jejich ozvěnou. Veletrh na Slova je zahájen.

Znám dobrý tucet romanopisců, novinářů, úvodníkářů, a redaktorů všech rubrik, zejména zahraniční a společenské,

koloniální, kteří se co týden naparují, že zarazili válku, že jí zaškrtili, zahnali, zažehnali, šlápli na krk, znemožnili, odvrátili nádhernými tirádami, odstranili všecky příčiny konfliktů, vymačkali hnisavé a krvavé vředy války, že už se nikdy neobjeví, a to všecko jediným účinkem své psavosti, stylistického manévrování, házení písku do očí, alchymií dialektiky a hromováním, tak!
Tady je chytnu při činu!
Všude rozhlásím jejich hanbu, vykřičím ji po všech střechách, všecko, co si myslím, všecko, čím se mi ti žvaniví chlubilové zhnusili.
Ferdinand už příliš často skákal po napjatém laně!
A nyní se chystá na pranýř!

Nejsem-li to já, nejste-li to vy,
kdo má tedy na tom na všem vinu?
Nejsem-li to já, nejste-li to vy,
kdo to všecko nadrobil?

Jděme věcem na kloub. Demokracie chtějí válku a Demokraciím se jí též dostane. Demokracie, to jest arijské davy zlokajštělé, vykořisťované, zakyslé, rozdělené, zblblé, omámené pustošícími Židy, davy hypnotisované, odosobnělé, štvané do nemožných nenávistí, bratrovražedné. Davy zblblé ďábelskou židovskou propagandou, jako je radio, film, tisk, zednářské lóže, volebními čachry marxistickými, socialistickými, laroqistickými chytráky pět minut po dvanácté, čímkoliv chcete, ale konec konců židovským spiknutím, židovskou satrapií, židovskou světovou tyranií.
Stejně tolik rozmíšek, skrývaček, zástěr, páchnoucích přetvářek, zásek, opěrné body pro židovské vpády, pronikání do hloubky, vítězství, jásot Židů nad naší krví a kostmi, nad naší roztříštěností, roztrhání, našimi kotrmelci na válečných a revolučních jatkách a kostnicích.

Nelítostný boj živočišných druhů. Mravenci proti housenkám. Na vyhubení... Všechny zbraně jsou dobré. Černoši, Židi proti Bělochům. Nic více, nic méně.

Táž písnička už od staroegyptských dob. Na vaše zdraví! Cirkusácké, pitvorné, kyklopské rámusení, které se nyní rozléhá neúprosně dnem i nocí do celého světa, bez vyhlídky na ustání, tvoří především výtečnou židovskou zbraň, zbraň všeobecnou, do hloubky zasahující a podivuhodnou na ničení našeho nervového systému, zbraň, která si bolestně podrobuje a rozrušuje naši duševní bytost, zbraň, která je dokonalý vynález, jak nás zhovadit. Nestoudný tamtam, házení písku do očí, vychloubačství plechové, tak oplzlé, horečnaté dryáčnictví a slizké šarlatánství „dělají“ Židům (se železnými nervy) „jen dobře“. Jsou tu ve svém přirozeném živlu, je to jejich starožidovské křepčení, jejich běs. Tato vláda semitského exhibionismu nás snižuje, tupí a vraždí tím, že nás nervově vyčerpává a vydává nás tak na pospas Židům. Žid svým křiklounstvím získává vše, co my ztrácíme svým mlčením. Tak se dere vpřed židovské zastrašování, pokřik rváčů, politika, zlatá horečka s heslem „zlato pro zlato“, hymnické propagandy, věčná revoluce, nedočkavá vzplanutí, vždycky tak skličující, nenávist mezi Arijci, vyvolaná za záminkami volebními, náboženskými, sportovními atd. Katastrofy, oživované v obluzujícím rytmu, paradoxní pády, znepokojující nejistoty a všecky ty další krise, vždycky tragické, působící na nás jako padoucnice! Za tohoto hospodského křepčení, na němž má vinná břečka svůj podíl, „gojův“ rozum rychle se zakolísá, zapotácí, dostane na scestí, zdryačničí, dá se ukřičet a podléhá. Několik let této vlády šílenství způsobila, že z goje se stala prapitomá ozvěna židovské vůle a přání, ozvěna vzniklá mechanicky ze zvuků tohoto divého rámusení. Chytá se všeho, vše je mu dobré, každé heslo, ražené smradlavou židámou. Ani se mu již nic nehnusí. Chytá se všeho nezdařbůh, všeho, o čem se domnívá, že sám objevil, a říká si: „zkusím to“! Tonoucímu se zdá všecko, co se nadnáší nad vodou, jako

spásná záchrana, i když je to třeba chcíplý pes. Goj, který se dostal do proudu, a je unášen bouřlivým vírem zázračného židovského karnevalu, pozbyl své příčetnosti a dokonce i snahy o užívání rozumové schopnosti. Prostě nereaguje. Ani neví, že už vlastně neexistuje. Je příliš zaměstnán školou, studiemi, je příliš pohlcován, robotisován a neúprosně vyčerpáván od kolébky do hrobu. Jakmile jen pootevře oči, nastaví sluch i nejprchavější ozvěně světa, ví, že neuvidí a neuslyší nic jiného nežli židovské pravdy, židovská slova, židovské barvy, židovský rytmus, židovskou tesknotu, židovské blabolení a židovské křižácké výpravy. Je zajat jako smažená obalovaná ryba. Prapodivným účinkem převráceného pořádku přiměje ho ke vzpouře a nepřátelství — jen to, co je nežidovské. Stal se zkrátka Židem, ve všem všudy, z přesvědčení. Vše co k němu doléhá z vnějšího světla, je neodčinitelně, nepřemožitelně a neústupně židovské. Stal se z něho pouhý náměsíčník židovské vůle. Ztratil vše v rozbujelé, oslňující židárně, vše, že už ani netouží, aby se dobral své vlastní bytosti, nalezl svou osobitost, svou duši a svou vůli. Žid ho zavádí kam chce a jak chce.

Všecky demokracie světa nejsou nic jiného, než panství oblbujícího, židovského tingl tangu, obětmi úžasného stratosferického bubnování a obrovitého vřeštění, která provází naše mučení a naše zotročování. To je naprosto neodolatelné! A kdo jsou strůjci této noční můry? Židovské banky, spiknutí rabínů (kteří mají nebo nemají v svém středu obvyklou hrdinku), Inteligence Service (velkovýrobna válek a revolucí), judeokratická Anglie, City, všecko, co je v rukou Židů.

Bylo by to ovšem překrásné, kdyby to šlo všecko jako na drátkách! Příliš krásné a příliš jednotvárné.

Židovská Velmoc dovede si sem tam způsobit drobné potíže a lehounká bebíčka. Sem tam a velmi důmyslně nastrojená. Sadismus? Preventivní opatření? Hra? Člověk nikdy neví... Židovská velmoc je zatvrzelý hráč jako všechno co páchne židovinou. A k tomu pekelný provokatér, mučitel, arcifízl,

zkrátka svobodný zednář! Tyto neřestně sklony zavádějí židárnu někdy příliš daleko. Ale vždycky se zase brzo vzpamatuje a vítězoslavně zrestauruje. Riskuje, ale nikdy neztrácí.

Dnes v Německu, v Italii, v Rusku a tak trochu všude shledává se Žid s jistým odporem, který je mu však dosti po chuti! Arijský rasismus! Nic nebezpečného! A je to tak placké, sporadické a mlhavé! Nebezpečí je vlna, proto se trochu zpění! Amerika, tak dokonale židovská vlastní ještě 70% světového průmyslu. Žid se nebojí ničeho! Má v rukou pokladnu a průmysl. Čeho se bát? V podstatě není o nebezpečí ani potuchy. Žid je si jist svou výhrou. Má jen o rozčilující požitek víc! Pro takového Barusche, Bolacka, Litvinova a Rothschilda je to cosi jako bakara, jenže o poznání víc vzrušující. V tom to vězí!

A za tím za vším je padesát milionů Arijců, kteří mají vyhlídku, že se promění v mrtvoly. Opravdu to není nic vážného. Alespoň teď. Leda jakýsi záchvěv hrůzy, v nejhorším...

Ovšem vzpoura Arijců se může rozšířit. Není to nikterak vyloučeno! Je to dokonce velmi dráždivé pokušení, chi, chi, chi! Labužník riskuje... Stop! Dosti kalu, dosti bláta, vy tam! Dosti hry! Tato pseudorevolta musí být rozdrcena, rozšlapána, rozdupána do prachu, hrůzně potřena, při čemž se použije všech nejsensačnějších způsobů mučení a zbrusu nových krutostí od jednoho konce planety na druhý, takže tato dokonalá lůza, řinčící svými ocelovými okovy, dostane katastrofálně za vyučenou! Dosti! A teď, na jatka, prosím! Pokyn ruky je rozhodný. Ať na 2000 let žádný z těchto nečistých klábosivých břídilů ani nevzdychne po tarantele svobody! Za to se platí pokáním, které znamená vraždění a naprosté vyhlazení všech řvoucích zpurníků! Nebude převratů, nebude arijských vzpour na galejích po celých dvacet století! Jen ať přijde válka, toto znamenité, prozřetelné předběžné opatření! Laskominy přejdou a poteče krev. To budou trestná jatka, o nichž zbožně s úžasem a u vytržení

se bude vypravovat v arijských chýškách ještě po dvaceti stoletích...

Každá záminka je dobrá, žádnou se nepohrdne... Bude vítán kdokoliv, jen když vydráždí zfanatisované davy arijců k obrovitým masakrům, jen když dokoná zuřivé vyhubení nejvojenštějších národů Evropy, těch, kteří jsou ještě Židům nebezpečni: Němců, Francouzů a Srbů.

Ať se tedy tyto národy ihned na sebe vrhnou! Ať se pobijí na jatkách do posledního jednotlivce!

Ať ani jediný se už hrozebně netyčí! Až se všichni zmrzačí a zakrvácejí, připraví si Žid klidně novou budoucnost.

Francouzi by rádi působili dojmem, že mají ještě do sebe cosi mystického. Odtud to všechno jejich řečnění. Po mystice není u nich ani památky. Zbyla jim jen pouhá planá slova. Francouzi jsou prázdní.

Zednářská republika francouzská není nic jiného, nežli volební handrkování, nad kterým se každému zvedá žaludek, fantastický šejdířský podnik, v němž jsou prostomyslní Francouzi šizeni, vyssáváni a podváděni mezinárodními Židy stotisíckrát krutěji, než byli po osmnáct století absolustistickým monarchismem.

Nestoudná zednářská republika, které se říká francouzská a která je celá závislá na tajných společnostech a židovských bankách (Rothschild, Lazare, Barush) vstupuje do svého smrtelného zápasu, jsouc prolezlá vředy, jak jen nejvíc možno, rozkládá se, hyne na veřejné skandály. Jsou z ní už jen červy prolezlé cáry, z nichž Žid a jeho zednářský pes trhají ještě každého dne, co se jim hodí, umrlčí drobty, kterými se cpou o překot, vyžívají v svůj prospěch, nad nimiž jásají a upadají do vytržení jako nad mršinou, kterou chtěli z Francie míti! Neustálými kompromisy dospěli jsme

do područí stadia předsovětského, stadia horečného a rozníceného židovskými komplotáři, dočkali jsme se chvíle kabalistického třeštění, do něhož světová židárna nasadila všecky své houfnice, všecky své politiky, všecky své bojovníky, žurnalisty a bankéře, kteří chtějí dobýt svrchovanou moc tím, že shrabují všecky velké objednávky, všecky peněžní transakce, všecky prebendy, „kšefty“, zisky a křesla, z nichž budou řídit naposled a jednou pro vždy nástup všech pravých Francouzů proti mitraillesám, do zákopů krve, do tančírny smrti, tam, odkud návrat pro zbylé je v poutech na rukou. Židovská pýcha velí! Sověty se rozlézají všude. Jasnou řečí vyřčeno: Židovská nadvláda je stoprocentní. Žid provádí svou kavalkádu pod širým nebem. Rozkouskování a požírání všech statků a bohatství zaslíbené země — naší! —, kterou uchvátil a zotročil. Obrovská orgie vražd. Hromadné vraždění zhovadilých, opilých a zhroucených Francouzů, zcela tak, jak bylo původně zamyšleno nepředstavitelným neodolatelně uhrančivým mezinárodním židovským vyvrhelem. Proces je neodvratný.

Viz: Bela Kuhn v Uhrách, Rosenberg ve Španělsku, Trocký v Rusku atd., Blum ve Francii. Na programu nic než židárna.

Pokud jde o Francii, všecka okázalost tohoto druhu je zbytečná, poněvadž Židé tu mají už všechnu moc v rukou. Banky, průmysl, ministerstva, obchod a zednářské lóže... Mají všecky klíče, všecky zisky, všecka privilegia, všecky imunity, ve všem volnou ruku. Tento židozednářský stát francouzský představuje nejodpornější podvod s vlastenectvím, o jakém se nikdy nikomu ani nesnilo.

My, původní Francouzi, starousedlíci, my jsme zotročováni, vyssáváni, utiskováni, podváděni, odíráni, znehodnocováni, zesměšňováni na studené i mokré cestě, a to velkolepě, neúprosně a šíleně; k tomu je třeba dodat, že jsme též i v drobnostech věčně a nenasytně zrazováni svými bratry arivistické rasy — svobodnými zednáři — těmito dobrovolnými psy Židů, těmito chlemstači na všech hnojiš-

tích židovských odpadků, touto smečkou, ženoucí se za prašivou mršinou, a připravenou na všecko na pouhé židovské zapískání. V zednářských ložích se soustřeďuje všecka moc. Židé potřebují jen vztáhnout ruku. Nikdo jim neodporuje. A tak se se usazují kde chtějí, vyvlastňují co se jim zamane a ze všeho kořistí jak chtějí podle rozmaru, který je poštívá. Kadí na nás docela veřejně a beztrestně, stačí jim k tomu jejich okamžitá choutka. Byli byste si někdy pomyslili, že v čele veřejné osvěty by mohl být africký divoch? Teď ho máte! Chcete ještě jednoho do kolonií ? Také ho máte! Spravedlivý návrat věcí! A zítra bude ministerským předsedou a vrchním dozorcem na našich jatkách. (Už jím také byl.) Vysoká židárna se baví dohadováním, do jaké míry je nás možno ponížit a potupit, nacpat nám do chřtánů všecka zhanobení člověka jako projímadla.

Pro svou osobu se domnívám, že Židé nikdy nebudou míti na ničem dosti. Já bych si přál, aby bylo na věky věkův uzákoněno, že všecky vysoké školy, všecky správní úřady, university, techniky, učiliště pro mládež, všecka veřejně volitelná místa, nemocnice, radiové stanice, subvencovaná divadla, divadla soukromá a Francouzská banka byly vyhraženy Židům (jako je to v SSSR.) a přísně zakázána Gojům. V praksi se to arci už provádí dávno. Ale není to ještě úřední a mne to jaksi uráží. Výlučná exotičnost musí být proti domácí ubohosti prohlášena úředně za jediné právoplatnou. Je svrchovaný čas. Všecko, co rozkazuje, všecko co vyniká, co se tkví, všecko co souvisí s veřejnou autoritou a zejména se školstvím, nechť je přísně židovské. Víc nic. To by bylo naprosté, loyální uznání faktického stavu, který bije všude do očí. Kdyby tento zákon byl dán z moci úřední, vzal by ho každý starousedlík na vědomí jako nutnost, nemluvilo by se už o tom, nedělaly by se zbytečné zákroky a starousedlík by se omezil na to, co mu po zásluze přísluší, to jest uvelebovat se na jatkách nebo někde v lejnech.

Francouzové, starousedlíci, pozor! Ze 40 milionů je vás už jen 25! Brzy budete v menšině... A uváži-li se všecko, co z toho vyplývá . . .

Nebudu přežvykovat staré známé věci, to všecko pověděli už Židi sami v Talmudu a v četných tlustých svazcích, s nimiž si někteří Arijci, ovšem vzácní, dali práci, že je přečetli, analysovali a zpracovali pro vás. Odvažuji se uvésti sám sebe. „Bagatelles pour un Massacre" vás poučí, doufám, dosti o důležitosti a časové naléhavosti této otázky, nebo-li o tom, co nás čeká. Bylo to všecko napsáno už přede mnou. Sám jsem neobjevil nic. Nedělám si žádných nároků. Je to prosté, živé, stylisované zpracování. Judeologie je věda, která se obírá studiem nemocí světového židovství, studiem cizáctví arianožidovského, studiem mandelovštiny, studiem metody, jak naočkovat rakovinovou mandelovštinu celému dnešnímu světu. Nesmyslné blafání? Slovní hříčka? To všecko se právě studuje. Dočkáme se možná překvapení (budou-li bílí ještě existovat) v několika letech a poznáme, že všecky naše rakoviny, všecky snětivé novotvary sociální i chirugické jsou téhož původu, téže genetické chyby: protirasového zpustlictví, systematického směšování, protiarijského smilnění, obžerné poskvrňování arijského původu negroidními přínosy, nesmyslnými, a konečně celý ten běsnící proces ničení všeho arijského africko-asijskou nákazou, celá ta rasová prostituce, ke které nás nutí zednářské lože posedlé zuřivou snahou, aby nás utopili na lžíci vody, po celém světě, všichni ti Židé všech Velkých Orientů pod pláštíkem humanitářství. Zednáři, zpitomělí, šplhounští lokajové kabalistických laboratoří, oněch laboratoří, kde se pracuje jen na našem mučení a ničení zotročením a marxistickým matením. Judeologie, věda velmi uzavřená, prastará (od Mojžíše k Intelligence Service přes Talmud a Evangelia). Věda vysoustruhovaná, prchavá, taškářská, tragická, protismluvná, zrádcovská. Rozsedlina starého pekla (kterou nutno jednou zaházeti, nebo všichni zahyneme), kam se každý odváží jen

ozbrojen všemi drzostmi, darebáctvími, statečností, nedůvěrou, blýskavými zabijáky, alibimi a věčně novým podvodnictvím. Nejlepší přestrojení vám nebudou nic platna. Budete hned ztraceni, kam se odvážíte... Jděte do toho spíše beze všech caviků! Nepřítel jest pohádkově zpraven, mnohotvárný, nikdy nespící, krutě bdící, je to Ďábel sám! Desettisíckrát pozor! Každý Žid je plnomocníkem Zlatého měšce a Ďábla! A ať je to malý nebo velký Žid! Není v tom pražádného rozdílu.

Kdo se pohne, zakopne, zřítí se do propasti. Není čeho se zachytit. A je to tak dobře. Výsledek tohoto dobrodružství je žalostná, mastná skvrna.

Někteří judeologové znají svoji vědu dokonale, mají v malíčku základy, Dějiny Židů, dějiny židovského spiknutí, počínaje ethnologií a konče biologií Žida. Jejich díla jsou slavná, nepopiratelná, základní. Všichni arijci by byli měli číst Drummonta. Časovější jsou ovšem: De Vries, De Poncins, Sombart, Stanley Chamberlain; nám bližší pak: Montandon, Darquier, de Pellepoix, Poissel, H. R. Petit, Dasté*), H. Coston, Essardové, Alex, Santo atd.... Naleznete francouzskou, velmi bohatou bibliografii v Centre Documentaire 10, rue Argenteil, v Ressemblement anti-Juif, 12, rue Langier. Několik deníků a časopisů sleduje Žida velmi zevrubně. Jsou to nyní: „La France enchainée“, „La Libre Parole“, „Je suis partout“, „L'Action Francaise“, některé dny... „Gringoire“, dosti plaše některé týdny, a to je vše... Všechen ostatní francouzský tisk není nic jiného než židárna, rozpoutaná, řvavá, dýchavičná, zběsilá, nejvýše rasistická, nesmiřitelná, pařížšťující, rakovinářská. Bylo by už možná načase, aby prodaní i neprodaní Arijci, kteří nechtějí nezbytně zhebnout jako nevědomci v příštích vražděních, se tak trochu poučovali o hlubokých důvodech své vlastní záhuby. Bylo by také nádherné, ale to je už sen, aby proletariát přestal zbožňovat jako

*) Doporučuji čtenáři především podivuhodnou knihu Dastéa: „Marie Antoinette a zednářské spiknutí kolem ní“.

modly, třeba jen po dobu jedné stávky, shnilé zaprodance, pisálkovské a kušnící lokaje, kteří jsou jim orakulem, a trochu se pozastavil nad tím, odkud tito věštci čerpají své pravdy, a svoje rozkazy? To jen tak polehoučku, mírně, jen kratičce před tím než bude vše řečno, než všecko pohltne povodeň.

A naše buržoasie? Kdyby nějakým zázrakem mohla přestat jeden měsíc si přecpávati nácka a nepachtila se jen za trávením, aby mohla myslet konečně na jinou věc než na svoje břicho (buržuj kadí, má hlad, toť vše), možná že by pocítila malé překvapení z poznání, jak je klamána svými stálými lokajskými spisovateli. Je to závod, kdo z oné písalské pravice dříve zdrhne, rychleji opustí ohrožená koryta, aby se nejuctivěji ocitl na levici, skokem, střemhlav uprostřed židovské demagogie! Buržuj, který není nic jiného než živoucí panděro, s jednou dírou vpředu a druhou vzadu, tak ohavný, ani nevidí, jak jeho třídní lokajové pera ho srážejí k zemi a chystají se tančiti a křepčiti kolem revoluční hranice, na níž ho budou pálit... Je to všeobecná panika lokajů pera za pět minut dvanáct, hromadný útěk k zesílené demagogii, pohodlný komunismus, nový dělnický konformismus křesťansko-litvinovský! To je něco! Každý se cpe do teplého hnízda. Je to panika, jak sjednat za pět minut dvanáct nějaký kompromis.

Ani podlost, živelná nízkost, neštítivost těchto lidí, pánů i sluhů k nerozeznání pomíchaných, nic už nikoho neznechucuje, ani desertéry, ani přeběhlíky, ani pouhé diváky, ani psa, který běží za svou kostí. To je celý ten obraz.

Pokračující hnití zaviňuje, že nikdo si už není ničeho vědom, že všichni propadají otupělosti asi tak, jako rozkládající se maso nemůže se už více zkazit. Vše je řečeno.

Páni a sluhové se ztrácejí v snětí, jsouce sdruženi prolínavým spojenectvím, v bahně, v ssedlině, aniž by jediný sval reagoval. Zrazení i zrádci, stejná mrchovina, smíšená jako amalgám.

A abych skončil, opatřte si knihy ostatních protižidovských

autorů, na něž vás upozorňuji — nebudete litovat svých 5, 10 nebo 15 franků. Umožníte tak život těmto statečným, jediným v dnešním světě, kteří ještě brání vaši kůži, vaši rasu, vaši svobodu. Ušetřte ty peníze na aperitivech. Tak prospějete sobě dvojnásob. Až pochytíte to nejdůležitější z těchto znamenitých děl, budete o židovské otázce vědět právě tolik co já. Není to nesnadné. Velmi levné vzdělání. Hulákající marxističtí omezenci učí se dokonce celým kapitolám komunistické theologie s žido-blbo-sebevražedným nářečím nazpamět... A koukejte, jak triumfují. Vy také budete mít svůj triumf nějakou tu chvilku před smrtí. Ať je tomu jakkoliv, je to přece jakýsi výsledek a zakoketování.

Od Moskvy-Mučírny až do Washingtonu-Petrolejového sudu přes Londýn-Panděro všecka novinářská, bankéřská, policejní, umělecká, salonní, zednářská židárna dupe, rozhořčuje se, zuří, nadává. Na co vlastně čekají? Co se tak bouří tito plazi? Obětavá Paříž? Na co čeká s vyhlášením této krásné války? To je opravdu hanba. Není více lásky! Jankovitý, tvrdohlavý, bojácný dobytek. Podezření? Otázky? Od kdypak si to francouzské tele dovoluje podezírání? Odkud bere tuto drzost? Nedůvěra? Snad ne? Prohlíží si najednou ruce a nohy? Snad by si je nechtěl nechat pro sebe? To už přesahuje vše! Tak to máme poslouchat podobné mručení? Zbláznil se prasák? Nestoudný vzpurník? A co Čest, tady? Úcta před Hypotékami? Ne? Čest především! Ta sladká Francie... čtyřicet milionů zdobytčelých, řádně uskladněných, Židy vydržovaných, to už nic není? Vypočítaná, od r. 89 stále opakovaná jatka! Zednářské lože vedou! Odhalená, opět zatajená, prodajná dvacetkrát, stokrát přiklepnutá v dražbě, proměňovaná do všech možných vojenských útvarů, končící na všech možných krchovech účinkem oslňujících válečných operací, tisícem smluv, tajných,

mlčenlivých a slavnostních. Statečná Paříž zapře svoji řeznickou minulost? Tato Paříž, která se v těchto věcech nejvíc osvědčila, byla nejpřístupnější všem přátelským dohodám a nejpohodlnější, kdy šlo o masné dražby? Nestoudná, vzpurná mršino francouzské ražby! Ty padneš na hnojiště ze všech nejprvnější. Jsi zaslíbená jatkám, to je tvoje poslání. Celé dějiny to dokazují! Ty to jednou dostaneš, o to se postarají granáty. Kreténská Francie, bude z tebe nádherný jitrnicový prejt. To se podává, když je vřelý. Ať to vyrazí, lenochu! Třesoucí se kostro! Všemi dveřmi! Ať to vše vyrazí, fantastické, neodolatelné, krvácející. Květiny do pušek! Chrysantémy do pušek! Blum do pušek! Ať vás můžeme obdivovat při pomstě, při konečné odplatě za příkoří učiněná Židům, rozběsnělé, vytřeštěné, přissáté jako můry na hrdlech těch krutých bošů, pogromových nestvůr! Není to snad hrdinný program, sen každého opravdového vlastence, frankožida? Co vás to najednou posedá? Vy byste chtěli z čista jasna mudrovat, handrkovat a na ruby obracet slova? Jako rození Židi? To by byl vrchol všeho! Urážka buřičů! Jejich zápalu! Roztančete se! Vrhněte se do tance! Ať si získáte podiv všech! Ať ve vás svět pozná staré Francouze! Ať se vám opět dostane ztracené úcty! Zaslepení arijští šilhouni! 25 století židárny se na vás dívá ve chvíli, kdy vás vydává v plen vraždění právě na židovský rozkaz, jako vždy. Nač čekáš, liberální Francie (od zednářského 93. roku porad liberální), Francie veselá, bezstarostná, které na kousku masa nezáleží, jen když se na prsou octnou vyznamenání! Nač čekáte Francouzi, aby se vám vaše vnitřnosti za tepla proměnily v „delikatesy“? Aby z vás byla jemná škvarkovina pro stižené zlatou žilou? Aby z vás byly zákopové jitrnice? „Futr“ do tanků a kanonů. Už vás pomlouvají. Ve všech židovských ghetech, musím vám to říct’, jsou pobouřeni nad vaší liknavostí. Staří přátelé liberální Francie vás nepoznávají. Zaprou vás nakonec? Třikrát po sobě? Nechť se nám vrátí Panna Orleánská, aby zachránila Bluma, Bayard aby zachránil Rothschilda, Barrés, aby zachránil

Litvinova. Hrom už do všeho uhoď, jen ať jsme z toho venku už! A ať žije Beneš! Ať žije Derouléde! Ať žije Dreyfuss! Pane ministře Zeyi, uspěšte to doma i v té naší liberální Francii.
Jak jsme nevděční! Což už není ani za mák nadšení v podbřišnici? Smilování! Vy vyhybavá sběři! Odpovíte svým demokratickým bratřím? Svým milovaným Mesiášům? Vy paběrkoví Francouzi! Má se vám poslat ještě dva miliony Židů z té zoufalé Rumelie, kde je jim trpět vinou vaší zbabělosti statisíce martyrií? A to se rozumí! Nesmíte je pokládat za Sudeťany, tyto dojemné židovské mučedníky, nikdy je s ničím nezaměňujte. Ty dva miliony by přistoupily prostě k těm dvěma a půl milionům, které jste přijali od r. 1914 a které jste si u nás uhnízdili, připasovali a vykrmili, že je radost se na ně podívat. Dopustíte, aby došlo k těmto krajním opatřením jen proto, aby se vám dostalo nové odvahy, zápalu a smyslu pro svrchovanou obětavost? Nevře to ve vás alespoň trošku? Což vás všecky ty nabádavé výzvy ponechávají chladnými jako kus ledu? Povídáte, že znáte už všecky písničky! Velmi dobře! Velmi dobře! Tak pohov, miláčkové! Trpělivost, vy zapeklití šprýmaři! No jo, chytíte se na udici, později! To vás bude „nachytaných veteránů“! Jen mějte strpení! Jen si buďte zazobaní a pojištění proti nevyhnutelnému osudu! Já si vás ale dovoluji upozornit, že v té poslední osudné křižácké výpravě zajdete přesto přese všecko na sto procent. Antifašistická židárna! To je nejpříšernější, nejobrovitější vyvražďování ve jménu osvobození, které kdy svět viděl! Už je o vás postaráno, zápalné hranice se k vám blíží, kati tyčí už své pochodně od Palestiny na Kamčatku, od Barcelony do Gdanska. Říkám vám: Tisíce a tisíce požárů zaplane po celé zemi, že na ní nezbude než zeškvařená kůra. Matka Srbů nezemřela, roztrousila po celé Evropě svá mláďata, Evropa je plna sporů, které mohou v každé chvíli vybuchnout (po Sudetech!). Pak si o tom povíme. Strojí se vám v temnotách nejobratnější a nezažehnatelná překvapení, která vás rozeštvou.

Nikdy, opakuji vám, nikdy ještě se naše ulice nehemžily tolika židovskými krysami, na vše odhodlanými! Trosky všeho jsou připraveny! Dostane se nám hnojnic o stonásobných propadlištích.
To se děje v tmách. A za bílého dne: propaganda, tisíceronásobná propaganda židovská. Kvete vlastenecká lyrika, nacionalistická nedůtklivost. Všecko se ohání pojmem cti, všude samé smlouvání! Židovské kouzelnictví se roztahuje po celém světě. Řinčí výzvy a kolují falešné zprávy.
Žádný záchranný boj, abyste si ušetřili své drobečky, není možný. Odřekněte se! Arijci! Vzhůru všichni k sebevraždě! O nic se už nepokoušejte! Nic už nepředstírejte! Nic už si nenahrabete nikdy! Zmocnilo se vás zlato celého světa, lijí vám je do uší. Demagogie kazatelů, vůdců, plechových hub a četníků, silnějších a mocnějších, mnohem neodolatelnějších, než všecky vaše ubožácké a dětinské arijské důvody, proč nechcete zhebnout rázem za hromadného vraždění! Co tedy zbývá? Všecko je hotovo už od r. 93. Oprátky a bezvadné roubíky jsou připraveny pro všecka hrdla, i ta nejvzpurnější. Přijmou svůj úděl bez jediného vzdechu vzpoury, ti největší bručouni to budou pokládat přímo za zvrhlou rozkoš.
Zednáři dostanou už do svých spárů tyto katovské pomocníky, tyto samsonky...
Vy ztřeštěnče, to jste ještě nic neviděl, nic nezkusil a ničemu se nenaučil! První týdny na kříži jsou nejbolestivější. Pak se už vyje z rozkoše. Madelon. Československo, Krucifix! Praha! (Miss Martyr 1938.) To je v troubě, ale vynahradíme si to ve Španělsku. Po příští válce vystřídají nás Židi všude, všichni naši bratříčkové, všichni ti šakalové, kteří budou hrabat na našich hřbitovech, kadit do našich postelí a po vašich dětech, půjde to! Jen do toho! „Ca ira! Zpívejme židocarmagnollu!“ Nikdo se v řadách ani neotřás’? Surovci! Tupci! Bordeláři! V kalhotech už není nic, co? Vy se nevyrovnáte ani lejnům vašich hrdých otců ze 14 roku. Ti dvacet let svého mládí neprožvanili, tito naši drazí obyvatelé

všech nekropolí! Ti se jinak vrhali s obnaženou hrudí, šílení útočným opojením, elektrisovaní pohrdáním smrtí, do zákopů a do spouště kulometů v Charleroi. Ti skočili rovnou do propasti Smrti. Jejich mládí bylo pouhým odrazovým můstkem. Hop! Sto pětadvacet tisíc mrtvol v jediném týdnu. To je přeci krásné! To je Epopej! Povedete si lépe? V tom to vězí. Už na počest belgických hraničářů! Čest musí být pomstěna! Slitování! A to je všecko židovská práce, velkolepě promyšlená, připravená, skombinovaná, a projevující se s minutovou přesností? Ze Synagogy vyrazíme opět do smrště ve Flandřích! A ať žije Barnat! Ať žije Vanderveld! Ať žije Huysmans! Ať žijí všichni, kteří se opět do toho dávají! Odporní pasáci. Všecko je zváženo. Půjdete do toho všichni po milionech. — Uvidíte co způsobí nedotknutelné panenství těchto zemí, uvidíte ten tanec vražd, který bude právě takový, jehož jsme byli v dálných dobách svědky, když křesťanská nauka přišla se svým učením o neposkvrněném početí Panny Marie. Veselá Francie, povstaň! Není to nic nového! Tanec se už začíná. Židovské bubny a tamburíny se už ozývají. Francie, ukaž svou statečnost! Dej se do válčení! Židovské bratrství tě, parohatý, zaprodaný, podvedený, přihlouplý Kelte, volá!
Umírejme jak se sluší! Zahyňme jak je nás hodno! Pořádný Francouz dá svůj krk za Mandela. Za Barusche každý Francouz umře rád.

Židárno, veď nás vpřed!
My nechcem' dále žíť.
My se chcem' my se chcem'
do rakví uložit.

Amen!

Ah! Jak ti lidé tam v New Yorku na nás myslí. Jaká úzkostlivá starostlivost. Jak je naše budoucnost zneklidňuje! Jaká šílená touha, aby nás viděli co nejdříve v zákopech, kde by to šustilo, už už, honem nás, Frrrancouze! Bujaře vpřed! Zazněte trubky! Vlajte prapory! Rachoťte bubny! Cesta Mrtvých je nádherná! Sem s tou krvavou flákotou! Jsme nadějí demokratických křižáckých tažení! 48 států nám přeje štěstí a odvahu. Ze zemí, které jsem poznal, znám nejvíce Ameriku a to za nejhorších a nejveselejších okolností, za okolností, kdy byla hysterická, opilá, gangsterská, marnivě nafouklá a zase pokorná, nebo hýkavá mravností. Ale nikdy jsem ji neviděl tak pornograficky běsnící, tak fanaticky zaujatou pod jakoukoli záminkou jako tohoto léta.

Ale to by si musili Američané přispíšit, notně se překonat ve svých zázracích, kdyby mi ještě chtěli nasadit vlčí mlhu. Člověk si myslí, že už viděl všecko. Vůbec ne! Tentokrát na příklad jsem u vytržení a pokorně koktám před obrovitým bacchanálem antifašistickým, jaké se rozpoutalo v Americe, jak je rozpoutala americko-židovská bojovná propaganda.

Jde o naši smrt, o smrt nás Evropanů, Francie a Německa. Všechen tento propagační balast, sršící všemi hromy a blesky židovské propagandy, přichází jistě velmi draho, jistě na miliardy měsíčně... Zotavení ze ztráty je nutné. Nic, naprosto nic, žádný panický prostředek není opomenut a všecko směřuje k jednomu cíli, abychom učinili co možná nejrychleji extravagantní rozhodnutí.

Na americkém jarmarku je pout dokonale ohlušující, plna zázraků, totálně antinacisticky, antifrancovsky, antijaponsky, antimussolinovsky nenávistná, přetopená k vybouchnutí. Vše, co není demokratické, to znamená stoprocentně židovské, je ukrutně zatraceno. Celé město z toho hučí, nadává, mrhá, puká, řve, vybíjí se v rámusivém a chraptivém spílání Ducemu, Římu, antižidovskému Frankánovi, japonskému hedvábí...

Všechny představitelné prostředky jsou překonávány, zesto-

násobněny, aby nás vydráždily k válce. Rádio, Film, Divadlo, Časopisy, Deníky (25 stran) s falešnými telegramy, vše přispívá, přidává se, zesiluje se, chrlí, srší, přitahuje, volkanisuje velmi netrpělivé nejjedovatější poselství: „Smrt nepřátelům Židů!“ Dobře, dobře. Neunikneš tomu nikde! Dokonce i opereta přijala tón poslání šílených propagací, svátých rozhořčení. Štve do vraždění půvaby, lahodnými nebo laškovnými popěvky, spikleneckými narážkami, stehny girls. Peklo zná všechny podfuky. Ah, jak jsme my, Francouzi, ždaní v tanci! To už není láska, to je lidožroutské šílenství! Předčasná divoká slast, všechny naše mrtvoly roztroušené po milionech a desetimilionech na pláních Meusy.

Ah, jak jsme zpočteni, rozděleni, organisováni, stahováni z kůže, usměrňováni, vydáváni z jednoho evropského konfliktu do druhého, podle map a transportů. Ah, jak snadný jest pro Američany obchod s naším masem, které není zmrzlé v lednicích, nýbrž čerstvým masem pro bláznivé bitvy, čerstvou krví. Na všech amerických forech pro nás jsou jen slavnostní chvalozpěvy, medové hovory, řeči, kázání, břídilské přirovnání, povzbuzování, hadačství, čarodějské křeče, duchovní napomenutí, zapřísahání, epileptické záchvaty, důstojné důtky, kouzelnictví, urážení, rozčilování nad tím, že jsme ještě na živu, vláčící se, svéhlaví před vraty vlastních mrchovišť. Dnem i nocí rozléhají se výzvy, stále víc a víc naléhavější, řvavé, opětované, pathetické, rozkazy, abychom se dali bez dalšího váhání proměniti v historickou cupaninu, na legendární krvácející maso, na demokratické nekropole. Ah Bayarde! Ah Verdun! Ah Dixmude! Ah Panna Orleanská! Ah Clemenceau! Jak na vás vzpomínají! Jak vás tam zbožňují! Jste v amerických nebesích! Božstva našich jatek! Ah! To je nejkrásnější osud! neporovnatelně! Zakoušeti statisíce mučení v pravdě! Jaká milost! Všechny slasti křesťanského cirku! Za triumf demokracie! Všichni mučedníci! nevýslovně vděčni Litvinovi, Baruschovi, Sasoonovi, Rotchildovi, Lazarovi, Baderovi, Blumovi, že tak dobře

obchodovali s city malých Gojů, že tak dobře podchytili všechny tyto věci v jejich prostomyslných počátcích a v zdivočilém mystickém blabolení. Dost omylů, dost dělání drahoty. Sem s tanky! S kulomety! Ať to trochu lítá, údy, duše, mozky, ať se to vznáší jako mýdlové bublinky. Ať se božsky zařechtáme.

To je příliš zázračná laskavost! Využijme ji! Nechť se vše rozhodne v minutě.

New York, běsnivé ghetto, srší bouří demokracií pod tlakem. La Guardia, rabin Weiss, Loeb, Warburg, Barush, vysocí demokraticko-negroidní emiři s nekonečnými tisky se doslovně spalují. Trochu ostrovtipu, prosím! Vyžadují, abychom již byli u ostnatých drátů. Docela přirozeně! Na co čekáte? Bezcenní škrabalové! Roosevelt — Rosenfeld s paní, první židovskou dámou Ameriky (pohleďte na obrázky) vás líbají, na chvějící se očko, vy krásní infanteráci, tak nedočkaví bajonetových útoků. Tancujte podle písničky! Nechte se čiperně ubíjet!

No tak, no tak! Hýbejte se pěkně! Hrdinný cíl! Projdete jen takovou malou strašnou chvilkou, ani to nestojí za řeč! A potom celá věčnost úplně klidného svědomí, vědomí vyplněného úkolu. Což pak to zato nestojí? Nač můrový život? Nevkusný neřád? No tak! Nezradíte přece svojí klatou zbabělostí své ustarané pány. Své tak lidsky mesiášské Židy? To by bylo nevídané! Nechat hordy se vyřítit na vaše pole, hanobit vaše dcery, vaše družky, vaše úrodné nížiny, vaše hory, vaše bankroty, vaše jednotkové obchody, vaše Citroeny, vaše Lafayetty, vaše Renauldy? To snad ne? Dříve než „Shell' nezestonásobí svoji žraločí žravost, nežli „Mexican Eagle“ nevyžene své akcie do závratné výše! To jistě ne! Jste vždy legendárně, nevyčerpatelně stateční! Nedopustíte, aby selhala legenda světových paroháčů. Celá židogangsterská Amerika je vyděšena už jen pomyšlením, že byste mohli být zaplaveni nepřítelem! Jaká náhlá starost, abyste byli ve střehu, úzkostlivě pomýš-

leli na sebezáchranu. Žádný židoameričan by nevyšel po dvacet století ze vzteku.

Všechna vaše umírání za krkounskou sebelásku jediného Žida z Brooklynu! Francouzi, chápejte!

Stejnorodost! Paříž jediné ghetto! Darované košerované maso! Zvedněte rukavičku! Pomstěte, hrome, Molocha! Vídeň! Pomstěte Prahu! Pomstěte Karlovy Vary! Paříž, od nynějška plně zodpovědnou a více než kdy jindy, za urážky židovské pýchy, židovské feudality, židovského světového panství! Francie, starší sestra Církve a Ghetta (obojí stejné). Styďte se trochu! Páni vášniví čtenáři dobrého, vše zkrášlujícího židovského tisku, vyražte a ukojte, střeva kolem krku, císařské pomsty světové židovské satrapie! Ah! Zahynout! tisíckrát zahynout! být unesen, vybouchnouti všemi nejslabšími žilkami za bankéřskou Internacionálu a Intelligenci Service! Jaké ukonejšení dělnické třídy! Kdo by mohl odporovat tomuto vzletu ?

Francouz musí přece za ně umírat!
Za ně umírat přec musí Francouz!

Rveme co hrdlo ráčí onu Marseillaisu tak zednářskou, jejíž neodolatelný smysl se ukazuje stále víc a víc bohatší na osvobuzující popudy čím víc postupujeme v umrčářské karieře.

Ó New York! Kahal! Souk! Shylockovino nejřvavější, nejurážlivější, nejtriviálnější, nejoplzleji materialistická, nejblbější na světě, stojíme vám k službám dle rozkazu! Neodolatelně! Unášeni velikostí oběti! Chvějeme se celí radostí při myšlence, že záhy díky ziskům na našich bojištích, z našich dvaceti milionů mrtvol nabydete opět své chuti k životu, svůj šílený blahobyt, svoje rozkošnické omdlévání pýchou, nejzářlivější, nejvyšší slast zažijete, jásající Kabalistická Apotheoso!

Ah, nejukrutnější, nejrozdrásanější, nejpomalejší umírání

všech Gojů světa ve všech zákopech zeměkoule, to jsou jen nicotnosti, pomyslíme-li na výsledek! Americké gangsterstvo nařizuje nám nástup do zákopů na duben! Jaká slast! Nesmíme už víc zklamat své velké americké přátele. Mají to jistě dobré důvody, když naléhají. Nadšení demokraté nejlíp znegroisované, zežidovštělé, petrolejářské spekulačně zbankovnělé, každého okrádající Demokracie, mají se na pozoru, podezírají nás z choutek po nesouvislosti. Nemohou nás už více snésti, jak se tak tetelíme líní, vyčkávající, pohrouženi do úvah, u vrat velkých jatek. To už je nesnesitelné! Musíme je chápat!

A kdyby nás tak zítra napadla šprýmovná myšlenka, aby nám tak přišly na mysl nějaké nároky, úvahy, touha umírat v posteli jako jindy... Ah! Ah! To by to dopadlo! Katastrofa! Vrchol všeho! Děsná pohroma na všechno to drzé parchanstvo, na tu hebrejskou potěrovou kanalii, nejblekotovatější, nejvyumělkovanější, prolhanou, pasáckou, všude se hrnoucí, ulejváckou, zednářskou, provokativní, nejchlípničtější, nejožralejší, nejnesnesitelnější ze všech židovin.

*

Všecko burácení a rámusení v Německu proti Židům a zednářům je svým tónem pouhé nespokojencké mručení a dobromyslné reptání proti hlomoznému troubení, cyklonům urážek, výzev, nadávek, kleteb a šíleného popouzení na adresu Říma, Berlína, Franca, Japonska, jak se jimi celá Amerika doslova otřásá jako hromobitím dnem i nocí. Právě ve Spojených státech můžeme nejlépe pozorovat a vychutnat všecku tu židovskou paniku, všecku tu šílenou úzkost, která je dusí, ačkoliv je zastírána drzostí, paniku, která se Židů zmocňuje při pomyšlení, že by konečně došlo k světovému vypořádání s nimi. Potí se, tonou a vysychají na kost hrůzou, jakoby už seděli na elektrické židli. „Válku Hitlerovi!“ A to hned! Americká židárna, tak fantasticky

demokratická, se vybíjí v rozkazech, válečném křiku uspišujícího čarodějství a spasitelského poslání.
Válka, rozumějte mi dobře, válka v Evropě a v Asii za uskutečnění židovsko-amerických přání, za všecky ty potřeštěné a oslněné povýšence, valašské zběhy ghett, za všecky ty vyvolence, kteří mají všeho nadbytek a kteří se věčně třesou, aby jejich nadzisky jen vzrůstaly, za ty všecky od Hollywoodu k Long Islandu. Mapy veliké jako mrakodrapy, a oslepující neonovým světlem, na nichž si s těžkostmi přeříkáte jména všech těch jatek, na nichž budete vy, demokracie světa, rozsekány, rozdrceny na hnojivo, kypřící a posilující zem vaší památkou pro budoucí žatvy.
Všichni rabínové v mystických křečích vzývají Jehovu, aby nám dal houšt nových Verdunů! Bohatá jatka a velkovýrobny paštik všeho druhu z Gójů! Na druhé straně však také skvělý prostředek, jak se dostati ze všech možných krisí, jak oživit zázračně upadající průmysl, jak napravit zpuchřelé hospodářství, aby se zase vrátil se všemi zárukami pohádkový a hýřivý blahobyt. Tři radia, šest automobilů, čtyři elektrické lednice a sedm telefonů do každého z 300 tisíc židovských domovů! K tomu přidejte ještě nejdokonalejší televisní zařízení! Jako kouzlem budou se vyplácet všude neslýchané mzdy! Jaký jásot fabrických zotročenců! Pirátství bude zase míti neomezený úvěr, všecko si podřídí do svých služeb, utopí opět davy v jejich navyklých neřestech, ochočí si všecky vzpurné Goje ve svých písárnách a podnicích. Budou padat spousty americké manny. Odvahu, Triboustine! Budete co nejdříve povýšen! Bojujete za ideály! Ať krev teče! Srdce vzhůru! Hrr na Boše! Le Gouarec, Kergut, Malidoine Artur, Durand Léon, padli v Sudetech! Ale jsou jmenováni v denním rozkazu. Hrdinové! Jinak nechybí už nikdo? Jen co se zase vzmůže Hollywood a Philadelphia a všech těch 48 amerických států! Pak rozkvete blahobyt všude. O to se postarají kulomety a granáty! Toť americký lék!
Broodway trpí! Krise se vleče do nekonečna! To všecko

je vaší vinou! Lidoire Gastone, Age Filipe, Triboustine Pavle, Dugonomiere Jene, což vaše hrdost není dotčena a netrpí? Stojíte neteční a chladní, zatím co se celá země otřásá vyhlazujícími boji!

Ange Filipe od 2. pluku útočné vozby, Pershing vás nepoznává! Vychvaloval vždycky váš zápal! Roosevelt se shlížel jen ve vás! To je zrada! Což se nestydíte, že jste ještě naživu, kypící zdravím a tupě bezstarostní, zatím co Samuel Cohen, tento starostlivý demokrat, stoprocentní Američan, trpí nad katastrofálními ztrátami v obchodě, schne zoufalstvím nad nedostatkem objednávek? Budete se musit rozhodnout, Ange Filipe! Alespoň zdechnout bude muset každá francouzská mršina, nebo se dvakrát, třikrát zmrzačit, aby se zase vrátila k svým krásným starým zvykům, k obětavosti, k bratrství, k plnění mezinárodních a demokratických závazků a povinností, které na sebe vzala věčná Francie! Jen tak bude prominuto, že ses zrodila v slabosti!

Samuel Cohen z Brooklynu, tento americký mazánek, demokratický rotarián (opravdový Babbitt) ví velmi dobře na čem s námi je, protože dostává výborné zprávy o všem, co se nás týče, ze zvláštního úřadu, kterému se říká Information Francaise. Není možno si vymyslit ohavnější, zbabělejší a poťouchlejší výrobnu na zločiny a války pod pláštíkem demokracie jako je tato smradlavá všivárna. A ta „pracuje“, prosím, v nejživější části New Yorku. Její drzost a její nestoudnost nikdy dosti nepoplijete!

Je to ghetto nedochůdných intelektuálů, novinářských krys nejhoršího zrna, tajná lóže, kde se zpracovává „mezinárodní mínění“ pro příští podfuk. Spojovací ghetto našich Židů francouzských, opojených svým mocenským postavením, s Židy tamějšími, mnohem chtivějších všeobecného vyvraž-

dění Gojů. Ostatně přispíváme velkolepě svým penízem na horlivé pracovníky v této nestoudné travičské výrobně falešných zpráv (16 až 30.000 franků každému jednotlivému šmokovi)! Domníváte se snad, že tito propagátoři, tak skvěle placení, představují výkvět naší literatury, a šíří po všech vlastech amerických slávu naší vědy a našeho umění. Bohužel, tak tomu vůbec není!

Největší podivuhodností a velkorysostí na nich jsou jen jejich závratné platy. Kdyby tam alespoň nedělali vůbec nic, nebylo by to zlo tak veliké, zamhouřili bychom oči nad tím, že si tam dávají v skrytu do mouly a řekli bychom si, že máme o několik Židů víc, kteří jen září, že si mohou hrát na diplomatické excelence. Ani bych vám o nich nehlesl, kdyby znali alespoň trošku míru, zdrženlivost a kdyby si plně uvědomovali svou nicotnost. Ale kdepak! Ti žlučovití vzteklouni naopak zaručují se svou vahou, svým zapřísaháním a zaklínáním za vaši statečnost, bojovnou hrdinnost, válečnou nedočkavost, vášnivou pomstychtivost...

Tyto ďábloviny jsou beztrestně vyráběny, vytrubovány, vrhány a předkládány veřejnosti pověstnými Informations Francaises v New Yorku, odkud je přebírá všechen americký tisk, který je prohnilý a z nudy se chytá všeho, to mi můžete věřit.

Kromě několika zasvěcených židovských partnerů nebo zednářů ze zahraničního ministerstva, nemá nikdo ve Francii o této hlásné troubě provokací (provokací vytrubovaných příštími obětmi!) ani potuchy.

V té new-yorské kuchyni znají všecko do všech podrobností a zejména znají konce... Jsou velmi dobře zpraveni o toku událostí. Jen tak tak jste v květnu unikli, vy náměsíčníci! Vyskytl se nenadálý háček! Partie je odložena!

Francouzi žijí a hynou v důvěře, důvěrou za důvěru. To jim úplně postačuje. Kašlou na to, co se osnuje někde v cizině. Neradi cestují na svůj vrub, nic jim není podezřelé a nic si neověřují, o to o všecko se starají za ně jejich vyslanectví. Jejich střeva vlají už vzduchem všude. To je jejich nejjíma-

vější národní prapor, nejkrásnější emblém Francie: střeva francouzského vojáka. Není nic čistšího, nic tak povzbuzujícího a nic tak vzrušujícího, co by dodalo lépe důvěru americkému demokratu, jako pajšl hrdinného francouzského infanteráka.
Střeva francouzského vojáka budou oviječ celý svět, jednou, dvakrát, třikrát, pořád, aby zvítězila demokracie, tak dlouho dokud se nespotřebují všecka. Vyhřeznou v nejslavnějších bitvách, tato střeva dobrého francouzského vojáka jako nejstatečnějšího vojáka na světě a nezbude z nich ani mázdřičky, protože sláva Žida je spotřebuje všecka, aby zazářila nad celým světem a ukázala jeho nedůtklivou svrchovanost a žárlivou čest jako nejcennější statek největší velmoci světa.

•

Jaký protiklad. Starousedlý, opravdový Francouz je opatrný jako nikdo, lakomý, zkrátka jako myš, když ho pokoušíte k vůli penězům, když mu chcete sáhnout na pokladnu, hodnoty nebo pozemky, stává se zlým, mrzkým, jedná s vámi hrozně. Chce vás zabít. Přijdete-li však naopak ho požádat o jeho maso, jeho kůži, běží-li o jeho podbřišnici, o opravdový poklad jeho osoby, neřekne vám ani zlomyslné slůvko, můžete na to jít přímo, bude samá laskavost, ani povzdech odporu, můžete jej celého rozpárat, všechno žádat, všechno si vzít.
„Ťuk, ťuk, ťuk!“
„Kdopak to zase přichází?“
„Slyšíte „Marseillaisu“, Durande, zlatíčko?“
„Ovšem, ovšem! Zcela dobře! Ale kdo ji hraje?“
„Já, Samuel Zednářský, Prosperman Lévy. Vaši obdivovaní Židi! Vaši milovaní mesiáši! Vaši chytráci!...“
„Ah, andílci! Jak mě hýčkají! Ah! Sakra! Ah, tím lépe! Abych si pospíšil na bojiště! Už tak brzo! Jaké kouzlo! Jak je to milé, jak je to od nich hezké! Vábné, hrdinné zastaveníčko! Opět! Opět! Věřte, jak jsem dojat. Chci je! Chci je!

Rychleji! Jsem unesen! Chci je všechny! Bitvy! Útoky! Jen já! Hned mě vyvrhněte! Oh, jak mnou proniká nekonečná radost, že mohu zhebnout! To je nad mé síly! Vylétnu! Vybuchnu na statisíce drobtů vděčnou zběsilostí. Jsem velmi statečný už pro sebe samého! Už se neudržím! Otevřte mi všecko! Bez vteřiny váhání! Rázem, jako vichrem! Planu šílenou, statečnou nedočkavostí. Nalokal jsem se pekla! Mesiáš Lévy mi připověděl lidské štěstí. Chci poznati všecko! Zářiti vším! Chci se radovati se všech stran, jako strašný šrapnel u smrtelného cíle! Vše zlato, vše oheň!

•

V úžasném americkém propagandistickém bacchanale newyorské cinema vydává ze sebe všecko. Dalo se to čekat. Filmy přesahují meze demokratické nenávisti. Naprosto přesvědčivé o fantastické, nepopiratelné fašistické odpornosti, za to naopak plny hřejivého obdivu pro rytířství demokratických vojsk, stále víc a víc mírovějších ochránců utiskovaných, zastánců ohroženého práva, výspa demokratických, republikánských a zednářských svobod. Nejsou to nic než nacistické, fašistické, japonské, španělské, italské krutosti, rozčtvrcené děti, rozsápaní starci, rozvrácená města, hrůzy, trosky, chvějící se mučedníci všude, kam vpadl antižidovský netvor. Ukrutné lupičství, ďábelské vpády. Tři hodiny nepřetržitého představení. Přecpávají nás katastrofickou dokumentací. Lék leží hned vedle nemoci, naštěstí! Ukazují nám ho. Defiluje... Na záchranu, obranu svobodných demokracií? Jaký prostředek? Jaký lék? Prosím vás? Na koho mohou demokracie spoléhat? Pálený kostelníčku! Ah, přihořívá! Začínáte chápat svůj úkol... Na vaše maso, přece! Svatoušku! Na výborné evropské demokratické armády! Tak vysoce oživené tak krásným duchem ochrany a pomsty! Tak statečné! S tak úžasnými vojevůdci! Tak zednářská, tak skvělá vojska, tak dobře vycvičená dát se rozbít za všech okolností kulometných, nadbitevních, k záchraně hřbitovů, mrchovišť a smutečních náhrobků. Defilujete už

tam, jako kdybyste znovu dobývali Lotrinsko, opět a na každém plátně. Francouzští infanteráci! Půvabní předstižení! Sem s válečným zpěvem! Ruku v ruce se statečnými Rusy! Jen se dobře držte, vojáci „demokratického“ Ruska.. Jemný odstín. Stalin, „železný muž demokracií“. Ohromný portret. A co teprve skvělá čínská armáda? A Čankaj-šek? Náš neméně demokratický, skvělý spojenec! Vše na křižácké tažení! Konečně všechny demokratické falangy, chvějící se touhou po boji, nezadržitelné! Olympijští, obrýlení, uzavření, tajnůstkářští, zednářští, důstojně neschvalující. Panovační, falešní svědci. Sběř, provádějící židovské záměry. Nevázaní Tartufové, ženoucí do zločinu, nadutí snižovači, fanatičtí dodavatelé provokující do všech vraždění. A aby bylo dovršeno nadšení této filmové propagandy, úžasného osvobozujícího významu, je nám nyní předkládán Roosevelt-Rosenfeld! Vrchol všeho! Osobně! V úžasném zvětšení! Celá tlama! Celá grimasa! Jeho nejblbější šklebení, slintání, proklínající řev! Opice posedlá řečnickým šílenstvím, stále víc a víc přemrštěným, ještě enormějším! Ubožejším! Na prvním místě! Fascinuji vás! Nadávám vám! Kárám vás! Zaklínám vás! Hypnotisuji vás! Až z toho šilhá, hnus jeden! A jak to duní a bouří! Niagara prskala! Hřmí to ve výzvách! Jak se na nás zlobí, když se nevrháme hned do zápasů! Očišťujících! Fašismus, to ho také drží! Všichni opakují stejnou písničku! Prohlašují nás za velmi nespolehlivé za to, že se loudáme, že promýšlíme maličkosti...

Povinnost nás volá do bojů, ano nebo ne? Tedy! Tať jest otázka! Vše je ihned zváženo, velmi nezvratně! Je dokonce rozhodnější než maršál Pétain pro vše, co se týče statečnosti bývalých bojovníků, dnešních bojovníků, zítřejších mrtvých! Pan Roosenfedl! On nemluví o ničem jiném než o světové jednotě proti fašismu! A lpí na tom! Chápe věci jen na světovém měřítku. Je to opravdový kyklop, tento prskající šilhavec! Dostává se do varu jen pro ohromné, nekonečné. Nudí nás. Oznamuje nám, slibuje nám, vzchopíme-li se, světová očištění, neskonale vítězná, demokratická vítěz-

ství naprosto osvobozující, což nás všechny zaujímá, kulometné ohňostroje ještě aspoň po dvě století. Hýčkání přesahuje vše pomyslitelné! Vyvěste prapory! Je vyhráno! Vyvěste lampiony, hned! Ať vše plesá od Vladivostoku do Béconu. Budoucnost patří nám! Roosevelt nám ji šije! A ještě naléhá... Ah! Jak jsme hlasitě upozorněni! Nic se nedá namítat. Budoucnost všechna zkrvácená, bez sebe, správně šťavnatá, zmodralá masařkami, rozkošně smrtelná. Jak dovede dát tečky na i, Roosevelt-Rosenfeld!

Jak je to odporné pro čisté duše jako Roosevelta... Sassoona, Litvinova, podobná svinstva! Ah! Zbývá vám právě minuta, abyste zabránili katastrofě! Zhroucení leží ve střední Evropě! Neodpykatelná pohroma! Vzhůru! Do arsenálů! Zatracenci křižáckých radostí! Vzhůru do děsivé ztřeštěnosti! Zhebnouti ve spásných hordách, smrdících vraždou a cibulí!

Ah! Ne snad nějakými jemnými slůvky, podvratným filosofováním, si na nás nepřijdete. Naše city jsou probouzeny velmi posilujícími urážkami, rozhodnými nadávkami, dobře řvanými provokacemi, donucovány poslední rozhodností.

V méně obojetných časech, v jakémkoliv z těchto filmů našly by se snadno důvody k 15 i 20 ultimatům. Plné jistě „casus-belli“. Osobně shledávám Hitlera, Franco, Mussoliniho báchorečně dobrodušnými, obdivuhodně velkomyslnými, až příliš pro mne, bučící pacifisté zkrátka, zasluhující 250 Nobelových cen, mimo soutěž, aklamací!

Možná že to takhle věčně nepotrvá. Vyplivnutými chrchly se někdy někdo i sám poplivá. Přál bych si, aby jich měl Roosevelt plnou tvář a velkých jako Oceán a všechny aby byly z vitriolu.

To však jest mnoho žádáno na hvězdách a větrech tohoto světa.

Rozkošné je, že sto kroků od těchto děsných filmovaček, v 42. ulici Ouest se mihají zářící, v plném úspěchu a slávě, proslulé „Burlesks“ (výraz Minskyho), něco jako nadrevue z „Casina“, židobyzancké, stejné, bez jakéhokoliv uměleckého nároku, zato však přímo sadické, rozhodně erotické, bordelové, krutě onanické. Běsivé suché kasby 50 centů křeslo, v nichž jest divák roztáčen, popoháněn „příští válkou“, vyjevován, s visutým jazykem, ztraceným přirozením, otráveným semenem. Židovská past na bláznivé kurevníky, vyděračství s vařící řití. Jako představení to není náročné, hned se vše pochopí, spočívá to všecko v aktu, ale hraném, vášnivě napodobeném typicky krásnými umělci, ohromujícími stvořeními k smrti rozvášňujícími, dlužno přiznat, světlými, tmavovlasými, s dlouhými těly, samicemi, něžnými, statnými, unylými, zdráhajícími se, divokými, mírnými, vampyrickými, běsnícími, všechny chuti. Žádná nechuť. Ďábelská sbírka oslepujícího masa. Opojný sex-appeal, všechno v předrážděných, vlnitých křečích. Oběti plazení se, třesení, hypnotická vyjevení... A vše s hudbou, celá tato fantasie naléhavá, nemilosrdná. Vrchol Pokušení.

Tato zprznění jsou nám nabízena jen po nekonečných, úmyslně prodlužovaných odstrojováních, odchodech, příchodech, skocích, únicích, ukazování stehen, lichvářských ucukováních, zběsnění vnad, roztahování rodidel, krásných souženích atd.... Jde to špatně! Jde to velmi dobře! Podobná představení by nebyla možná jinde než v New Yorku. Nejsou tam trpěna, jejich censura je pouští jen pod jednou podmínkou, že budou vždy předváděna vždycky jako „Francouzská představení“, představení typicky a původně francouzská! Velmi dokládaná svinstva o našich tak odporných zvycích, naše proslulá degenerace, naše oplzlé bezuzdnosti, naše pověstné mravy netvorných zatížených. Pan La Guardia, židovský starosta newyorský je považuje z toho důvodu za výborná, nejvýše výchovná, opravdová představení sociální ochrany. (Věci, jež mají dospělí přece jenom znáti.) A francouzské velvyslanectví je přirozeně stejného názoru, ono

vznešené, které podporuje hroznou Office des Informations Francaises a filmařské křižáctví. Tvoří to celek. Kruh jest uzavřen. To je přec frankoamerické sblížení, nebo tomu nerozumím. Člověk se sbližuje jak se to dá. Jde se podívat do Burlesks jako my se chodíme dívat do zoologické zahrady na opice, řehtat se jejich žertům, jejich svinstvům, jejich klátivým vynálezům, jejich nestoudnému chování a děsivému priapismu. Nežádáme na opicích, aby se v mravech nějak mírnily. Na nás se též tolik nežádá. Naopak! Bylo by to velkým zklamáním pro celou Ameriku, kdyby nás jednou shledala jinak, než nezvratně odpornými, pronásledovanými nahotou, osleplými dělohou, zmatené vystřikováním za všech možných podmínek a nejgroteskněji, nejprostopášnější, přirozeně nejfrancouzštější, nejpodivuhodnější k vidění.
Ostatně pro víc jistoty, na záruku původnosti stojí u dveří každého Music-Hallu, tak mile specialisovaného napudrovaný, nalíčený panák ve velké husarské uniformě a řve, pobuřuje celou 42. ulici! „Vstupte! Vstupte! Budete spokojeni! Nebudete litovat svých 50 centů! Uvidíte uvnitř, dámy a pánové! Nejkrásnější divadlo! Nezapomenutelné divadlo! Naprosto francouzské! Nejpravdivěji francouzské! Úřední!... Milostný život Francouzů! Představení, jež by měl každý Američan vidět. Jak to můžete vidět jen v Paříži! Hlavním městě Francie! Vstupte!“ Padli jsme nyní ve všeobecné úctě tak nízko (světové svědomí, jehož jsou naše listy plny), že židogangsteřina, která je přece jen hnusným kravincem, si může přece jen zaplatiti přepych nás ponižovati za 50 centimů. Nikdy by se neodvážili zacházeti takto s nejopovrhlivějšími přivandrovalci, nejšpinavějšími, dokonce ani s Japonci, Mexikány, nebo nejhoršími pokroucenými mužíky. Báli by se nepříjemností...
Ale s námi? Nač se stydět? Není-liž pravda, franko-americký výbore? Maurois-Herzogu, Pétaine, Lebrune, Chambrune atd.... že by to bylo zbytečné? Že se opravdu nemají čeho bát? Že se samo sebou rozumí, že už jsme jen lejnem!

Nedělejme si pražádných ilusí, Judoameričané (vlastně celá Amerika) neprokazují nám úcty a neváží si nás pořádně leč tehdy, kdy už polnice řadí naše kusy masa, už tak samy o sobě zkažené, na pochod do velkých spasitelských jatek, do jatek válečných.
Za takových ohněm plápolajících příležitostech odpouštějí se nám všechny naše neřesti, naše hnusné povahové kazy, naše ničemnost, která je už legendární. Jakmile začne řádit barbarství ve všech svých způsobech, všecko je ihned v nejlepším pořádku a znamená to amnestii. Nelítostné vraždění koná zázraky! Vzhůru na jatka! Slepě podle rozkazu!
Dolarové gangsterství se jeví z čista jasna krajně shovívavé. Všecko je naráz smazáno jako se školní tabule houbou. Abychom to vyjádřili slovem, všecka kyselost, namířená proti nám, v době válečné ustává. V době mírové je naším údělem skřipec a věčný pranýř.
S výjimkou pánů jako je Benda, Maurois, Jouhaux, Max Lintran a tři nebo čtyři jim podobní hlaváči židovského původu a dále pak několik žebravých maršálů, dívá se na nás Amerika jako na pasáky pouličních holek, šejdíře, lokaje a trhany. Tak a ne jinak, jednou pro vždy. Naše ženy ještě otročtější a podlízavější se poddávají za drobné zpropitné o překot do nejpozdnějších babských let, uslintané s prohnilými břichy, a jsou přešťastné, jen když se jim k tomu milostivě pokyne.
Ať jsou seberoztomilejší, ať se sebe víc brání, muže udržují jen tělem. V tom jsou ovšem nepřekonatelné.

•

Interview Benoit Frachon a prohlášení Jeho židovského Velkobřicháčství Jouhaux po návratu z Ameriky („Humanité“ z 30. září 1938).
„— Byl jsi několik dní v New Yorku a právě v době, kdy byla oznámena dohoda Hitler-Chamberlain-Daladier o Československu. Jaký to mělo ohlas ve Spojených státech?“

„Veřejnost Spojených států byla vyděšena nad jednáním, všeobecně uznávaným jako neslýchaným, francouzské vlády. Toto nedodržení závazků bylo živě odsuzováno. Byli jsme zasypáni obavyplnými otázkami. Všecky končily jakoby prosbou: „Ale viďte, to není názor francouzského národa. Ten se vzchopí, není přece možné, aby Francie Lidové fronty, jak ji milujeme, opustila tak boj o mír a demokracii?“

Přirozeně, takový byl i náš názor.

Viděl jsem vlivné politiky, jak si se zadostiučiněním oddychli, když četli večer ve zprávách United Press Jouhauxovo prohlášení:

„Francouzští dělníci nikdy nepřijmou podobný návrh. Ani od poslanecké sněmovny, které musí býti tento nemožný plán předložen.“

Kolikpak bylo asi Židů a zednářů mezi „zneklidněnými žadateli“? Toť jest otázka! Kolik židovských válečných lichvářů mezi těmi, kdož si spokojeně oddychli? Jistě že Barush, opravdový vládce Spojených států, největší válečný lichvář na světě.

*

Ještě jedna ohyzdná podívaná, která nesmí nikomu za živý svět ujít. Je to odjezd „Normandie“ do New Yorku. „Normandie“, toť triumf našeho daňového šroubu a vrchol všech rozpočtových deficitů! Na 3000 cestujících připadá nejméně 2500 Židů. A my, arijci „poplatní“ francouzskému geniu, spolkneme deficit. My jsme opravdu kabrňáci a přeborníci v utahování řemene. Židovským krysám celého světa nechť se dostane nejlabužničtějších požitků, nejpřepychovější úrovně vezdejšího života, kaviár zaplacený našimi daňovými přirážkami. To už není pouhá vášeň, to je opravdu běsnění, vybičované do nejžidovštější meze, které pudí tyto vyvolence, aby se slézali a hemžili, funěli blahem a zvířecky přežvykovali všechnu tu kouzelnou vybranost, talmudskou hojnost, na palubách zaslíbené „Normandie“. Člověk by řekl,

že jen pro tyto nejpirátštější židovské krysy, největší škodnou tohoto druhu a největší panikáře byla vystavěna tato „Normandie“, tak fantasticky vyzlacená a opatřená vším možným, o čem se člověku ani nesní, aby to byla spásná loď příští potopy světa. Nikdo přece nepopře, že nepředstavuje nejdokonaleji nejčistší židovský ideál.
Jak vám podat alespoň její matný obraz? Představte si Champs-Elysées přenesená na loď, ale Champs-Elysées ještě více požidovštěná než jsou, ale tonoucí ve svrchované naprosté záplavě zlata, Champs-Elysées přizpůsobená miliardářským šílencům, kterým oslnění a odiv je nutný jako vzduch, miliardářům, kteří polykají už jen hašiš. Champs-Elysées ubedněné do obrovité transatlantické pokladny, nejkolosálnější, se spoustou chapadlovitých podívaných a sensací, a nejžidovštější, co kdy svět viděl.
A kabiny? Každá je jako oslnivá, zrak spalující truhla, a všecko co je v ní a kolem ní z ryzího zlata! Z ryzího zlata všecky ty terasy, krámy, holírny a kadeřnictví, umělá koupaliště, telegrafy, bary, hudební síně, výtahy, záchody. Kapitáni, lokajové, to všecko je zaručené zlato, ať už spolykané, prolité hrdlem, jako úplatky osudu! Zlato je tu hlavní strava, pochoutka, obžerství a opilství, otupené do zvířecí němoty.

Vzhůru, plavci,
za zlatými měšci!

Všecko se tu zlatem potí, šťastlivcům na palubě vytéká zlato všemi póry, mořská nemoc je zlatá nemoc! Všecky nemoce jsou z přecpání zlatem.
Na zlaté palubě přibíhá k vám lékař také celý ze zlata, aby ulevil vašim střevům, ucpaným zlatem, aby z vás vypumpoval přebytek zlata, usazený ve vašich vnitřnostech. Jaká božská muka! Uleví vám a zbaví vás podivuhodně se zlatým úsměvem na rtech vzácného lejna, které obsahuje nejméně 500 karátů zlata! Není přece těžko pochopit, že Židé zbož-

ňují plavbu, když se jim při ní všecko jeví v karátech zlata. Jsou k zbláznění zažráni do ní, do té své „Ben Normandie“, tisíckrát zázračnější než všechny „Mayflawers“, do své fenomenální, gigantické bubliny, do tohoto zlatého transatlantického teřichu „Jew Line“. Není tu ani památky po třídních rozdílech, neboť jsou tu mezi sebou jen Židé šťastní, nasycení, vítězící a opojení svou slávou. To je Ráj! To je Vytržení! Je to jednolitá pospolitost zlata! Třídní nenávist je pro nás. Mezi Židy: vzájemný podiv, splývání, ale nikdy nenávist. Vždycky Wendel, ale nikdy Rothschild! Všecka ta židárna je unášena svrchovaným blaženstvím, zšílelá všemohoucností. Po pět dní a nocí bez ustání a bez únavy na hostinách, kde jsou předkládána nejúžasnější jídla, nejlabužničtější vybranosti, cpou do sebe zlaté langusty, artičoky, kapouny s jahodami, špenát ze zlatých listů, a bůhví co, jen když je to zlato. Všecky pozemské věci jsou tu prznény, aby vydaly pohonné látky pro tohoto Obra, spojujícího dva oceány. Od nejspodnějších kabin třetí třídy (kde je alespoň pozlátko), k nejpřepychovějším budoárům a salonům první třídy (kde je zlato masivní), je to všecko jediná závrať zlatého opojení, čím dále židovštějšího. „Tisíc a jedna noc Shylockova,“ všecko samé zlato a krystal, slovem židovský Ráj na dosah ruky, Ráj, který lze vypít, hmatat, jíst a proměnit ve výkaly! Rajský Hypersuk, arcidílo nejvyššího francouzského vkusu, pýcha naší námořní vlajky. Tradice! Prestyž! Spása! To jsou tři barvy! Čtvrtá: židovské zlato, které je všecky pohlcuje. Synthesa židovského umění francouzského, židovského národa francouzského!

Daňoví poplatníci! Vy jste blbější než Ludvík XIV., ten měl alespoň užitek z Versailles. Bydlel tam. Vy jste horší, vy si stavíte námořní paláce, které z vás dřou kůži víc než všecky nejbláznivější Trianony, a to jen proto, abyste na nich převáželi své krysy. Dáte se lehčeji napalovat nežli poddaní Ludvíka XIV. Svinská židárna trne rozkoší na káře Mamonu, kterou vlečete vy.

Ale přesto přese všecko je velmi tenká, tenoučká ta kostra

transatlantického obra... Prohýbá se to, chvěje se to, skřípe to, třese se to, ujíždí to... Není to příliš pevné... a pak uvnitř je plno Židů... ve všem tom zlatě... a pluje to nad propastmi... tak závratně hlubokými... za nocí... které jsou němé jak smrt.
Je to krásné nebezpečí...
Newyorkští rabíni se ostatně mají před jistými věcmi na pozoru, nejsou takovými blázny... Znají okultní smysl a symboly „Ben Normandie“, je zajímá také něco jiného než kokain... Vědí velmi dobře, že každý odjezd je nové očko v tkanině... Nemají vlčí mlhu... Ke každému zdvižení kotvy přicházejí v celých sborech. Jsou u každého odjezdu, a nikoli sami, abyste věděli, nýbrž s celou svou muzikou a všemi zpěváky ze synagog. Po celé dlouhé hodiny vzývají nebe, prozpěvují žalmy, mají hysterické záchvaty, prskají, brebentějí ydisch jak jim zobák narosť, vytřeštění, křečovitě se kroutící, zachvácení posedlostí až z nich jde hrůza. Cpou se až k lodnímu můstku... Je to jako divoký sabath. Lodní rabín, který se vrací, pokračuje při odplutí v tomto vytí. Vyráží slova jako by ho mučili, dává takt a stená... A v zápětí se to všecko rozfňuká společně, ti kteří odjíždějí, i ti kteří zůstávají. Všude samý vzlykot, tragicky zabarvený, pisklavé hořekování, chropot, který splývá se sirénou, dávající znamení k odjezdu. Překonává to všecko ten nejbolestnější nářek, rve to prostě srdce.
Vší parou, kapitáne!
Je to dobré! Teď jeďte! Nic vám nechybí. Není to krása, tahle nadloď? Je plna apoštolů! A horoucích, samých Nad-Petrů. Lidé prožraní zlatem plují na zlatém korábu, poháněni silou zlata.

Nic nesmíme přepínat. Americké židogangsterství může si otvírat hubu jak chce, přece jen ono nerozhoduje o důležitých věcech, jež zavazuje celé Židovstvo. A kdepak! V roz-

hodných radách světové židovské politiky Washington nic neznamená. Židoameričtí politikáři se ukázali všude a vždycky jako bezmezní pitomci. Nemají práva mluvit. Naopak, je to potměšilý Londýn, který svrchovaně vládne (prostřednictvím Inteligence Service) válkou a mírem. Washington jenom přicmrduje se svým směšným tábůrkem šlechticů konservy a podprsenek, dolarových zaslepenců, starých ustrašeneckých dobrodruhů, nestydatých výstředníků a pensionovaných analfabetů ze schátralých obřadnictví.

Pitomý Washington nikdy se neodvažuje, nikdy se neujímá na světovém jevišti jakékoliv iniciativy. Je to Londýn, který je připravuje ve všech běžích, volných, divokých, potměšilých, slavnostních.

Stejně tak Londýn řídí Moskvu v jejích žalářnických chlípnostech, při mejdanech spontánních přiznání, právě tak o nic více a nic méně usměrňuje naše lóže, naše nijak samostatné lóže, naše ministerské vážky, naši francouzskou dýchavičnou demokracii. Londýnští mudrci žádají od omezených, zhýralých, zdětinštělých surovců židoamerických jen jejich nádbytečný petrolej, jejich vlnu, jejich letadla, jejich filmy, jejich zlato, jejich sedmdesát procent světového průmyslu, jejich nevyrovnatelně řvavé krčmářství, jejich vytřeštěné propagandářství, jejich kyklopský podfuk. A to je vše. V čas potřeby materiál, v čas jiné potřeby řev. Nic více. Nikdo se jich nikdy neprosí o nápady, hlavně o ty ne, ty jsou jim odpuštěny. Židoameričané jsou slavní pitomci okouzlující blbostí, viz Roosevelt, Otto Khan, Morgenthau, Filéne, Barush, Rosenthal. Jen se na ty blbé lebky podívejte!... Vtělená hloupost! Londýn se jejich myšlenek bojí více než moru. Židoamerikáni vyrazí vždy jen na povel City, aby vytáhli svoje braky, všechnu klempířinu, úvěr, zapáchající oleje, řev, filmaření, kde jim je řečeno, zde, onde, na správném místě...

Všechny páky Války, Míru jsou v Londýně.

On nám to nevzkázal pokoutně. Naopak. Prohlásil to velmi hlasitě, nepokrytě a upřímně, pan maršálek Pétain.

„Bývalí bojovníci! Pozor! Reptáte? Či chrápete ze spaní? Tohle je nějaká řada? Mír vám nalil do žil vodu místo krve! Válíte se jako vepři! Statečnost je podminovaná. Pod každým z vás je doutnák, jen vyletět do povětří. Zkazilo vás ukojení hmotných potřeb, Rozkoš vítězství! Přímo hleď! Zasranci! Shnilotiny! Je to hnus se na vás dívat, jak chcete užívat života! Tohle dlouho nepotrvá! Je to nesnesitelné! Musíte zase něco zkusit! Semkněte řady! Vzmužte se! Osud Francie je ve vašich rukou! Je zle! Kde je svatá síla naše! Přímo hleď! Pozor! Snad to ještě půjde! Pojí nás jedna duše! Vlast! Všecko záleží na vás! Vylítne už někde nějaká jiskřička, o to se postarám já! Mobilisujte! Čeká na vás vlast! Pozor! Nastupte vřad! Vojáci! Na vás závisí osud Francie!...“

Promiňte, promiňte, pane maršálku! Malé strpení! Vy se pletete, pane maršálku, důvody jsou dobré, ale ty příčiny špatné! Zaměňujete sprostě věci! Vy, perversní maršálku! Přece není možno jen tak spolknout takové ohavnosti, to si hrajete na kata, pane maršálku, dovolte! Osud Francie? Ten není ale ani za mák v rukou bojovníků, pane maršálku, ani těch bývalých, ani těch nových! Pohov, pohov! Osud Francie je v rukou Židů, pane maršálku, ano, v rukou těch dobrých pánů Loebů, Baruschů, Rooseveltů, Rothschildů, Montagů-Normanů, Sinclairů, spanilé Intelligence Service, která servíruje jenom vám! A potom v rukou těch rabiátských rabínů, Sassoonů, Langeů, Litvinovů, Weisů... Ale bývalí bojovníci, právě tak jako ti nynější ostatně, nemají s tím pranic společného... To jsou jen ovce na stříhání! Ti jsou dobří jenom k tomu, aby se dali uchlácholit, popohánět a poslušně zahnat do velkých krveprolití, do kotle krve, sbírané se všech čtyř světových stran, dobří k tomu, aby se dali rozsekat, jako dobytčata na jatkách a byli házeni za potravu dělům, nebo rozmělnit na prach v yperitových krematoriích.

Jaképak starosti o výstroj! Jen když budou očíslováni! Tak jen trochu přestat s těmito drzostmi.

Slibují, usmívají se, tím je vše řečeno.
Caesar (Keltové)

Mluvme trochu vážně. Mluvme o naší budoucnosti. Jak dlouho bude trvati příští „poslední“ (válka). Nejposlednější poslední. Při nejmenším aspoň deset let.

Odborníci nám stále nakukávají, že učinili ohromné pokroky v obranných zbraních, že jsou však mnohem méně pyšní na naše zbraně útočné. Srovnání neklape. Útoky se zarazí, usmrtí, v překážkách. To je jisté. Pohleďte na Španělsko... Nové kulomety jsou neporazitelné, nepřechodné. To znamená zkrátka velmi dlouhý, velmi drahý, velmi vražedný, vyčerpávající nepřátelský stav. Příští válka nás bude stát něco jako dvacet pět milionů mrtvých, ať vojáků, ať civilistů. To je nejmenší odhad, buď střelami, bombami, vzpourami, nakažlivými chorobami, atd.

To je nejpříznivější minimum pro bdělou, podrážděnou a ne věčnou Francii. Budeme míti tři, čtyři a pět front, abychom ukázali svoje hrdinství, opravdová rozmazlenost. Vyjdeme-li jako vítězi nebo jako poražení z tohoto šílenství, výsledek zůstane pro nás stejný. Francie zničená zmizením Francouzů bude přivedena ke zkáze! Francouzové od r. 89 mnoho krváceli. Ztrácejí ročně sto tisíc vojáků malthusianismem. Neplodí více dětí. A ještě k tomu válka?

Bude to opravdu „poslední boj“, bude to konečné řeznictví, krev poteče potoky, šílenství, vyvražďování. Úplná hemorragie. Mohu to dobře prorokovati, mám na to jako lékař právo.

Kašleme na výsledek příští války, poněvadž tak jako tak

budeme vedeni jako nezvěstní, zmizelí cestou. To už nás nemůže zajímati, ani vítězství, ani porážka, poněvadž tak jako tak neuvidíme ani to ani ono, zemřeme mnohem dříve zabláceni, přejeti, rozkouskováni v nadšených praskotech, osvobozujících křižáctvích přišerně burácejících. Ani náš popel nenajdou, tak hrozně zmizíme. Zmizíme s tělem i duší z tohoto území, dlouho před poslední bitvou. Vlasti více nebude, jen kouř! Zbude jen vzpomínka na jelita, výmysl smytý krví. Na konci příští války viděl by člověk tolik věcí, přihodí se tolik podivností, že si nikdo ani nevzpomene kdo, ani proč ji začali...

Francouzů více nebude, nebude to ale veliká ztráta těchto malicherných ztřeštěnců, tak hnusně planoucích pro kdejakou blbost.

Zmizíme tělem i duší z tohoto území jako zmizeli Galové, bláznivi hrdinové, naši důstojní předkové v malichernostech, nejhorší paroháči křesťanští. Nezanechali nám z vlastní řeči ani dvacet slov. Ale zůstane-li po nás aspoň slovo „hovno“, bude to již krásný úspěch.

Se svou tak ubohou porodností, která je porodností Aztéků a směšných úpadkářů, se svou pochroumanou biologií, se svým ponižujícím míšenstvím, duševním zakrslictvím a alkoholismem v rozkvětu, nemůžeme si dovolit za žádnou cenu přepych nové války. To je jak houska na krámě.

Pro nás je válka, válka kterákoliv, vítězná nebo prohraná, všecko rovno, prostá sebevražda. Naše příští mobilisace, právě tak zbytečná jako všecky ostatní, mohla by být na svém vyhlášení černě zarámovaná jako „Úmrtní oznámení“ nebo ještě lépe „Národní úmrtní oznámení“. Toto orámování by bylo jako rámec Národního sjednocení a oznámení by bylo především určeno Svědomí světa. Naše starousedlé obyvatelstvo, které je již tak jako tak zparchantěno křížencnými negroidními a afrikoasiatskými přínosy zkrčeneckých Židů, zednářským zmatkářstvím, plemennou zradou, kterou zabírá do kořenů a konečně degenerací, posvěcenou huma-

nitářsstvím jako náboženstvím, není sto ani dvě léta odolávat systematickému vraždění.
Francouzi od prvního dne, ode dne nástupu do vlaků na Východním nádraží odjedou doslova, aby se nenávratně rozplynuli v katastrofě, a nenajde se po nich ani stopy. Ještě jedna taková čistka jako čistka z r. 1914 a je konec plemeni! Jestliže byla dříve Francie „Galií vlasatou“, jak ji nazývali, a pak „plešatou“, stane se pak Galií „hřbitovní“. Už je tomu tak. Nebožtík domorodec prostě a vědomě bez jakékoli naděje na návrat.
Na konec je to třeba alespoň říci. Snad to nebude k ničemu, ale je to příjemné zjištění!

Co v našem nynějším postavení, krajním nebezpečí rasovém a biologickém, v naší naprosté anarchii, mršinném rakovinářství, do něhož se řítíme nezadržitelně jako do bahna — co zůstává a trvá z francouzského obyvatelstva mělo by mít pečeť opravdového vlastenectví, nekonečně drahého, nedotknutelného, posvátného. Chránit nás stůj co stůj od všech nízkostí, čachrů, lstivosti, piklů, ode všech blufů, šejdířství a zločinů. Záleží jediné na výsledku. Na ostatek se kašle!

Ať je státní raisona jakákoliv, ta nejpotutelnější, ta nejchytráčtější, nejméně slavná a nejméně lichotivá, jen když uhne nové válce. Všecko je dobré, když jde o to, abychom vytrvali a udrželi se. Vyhnout se, válce stůj co stůj. Pro nás, ve stavu v jakém jsme, je válka naší labutí písní, definitivní sjezd na nakloněné ploše židovských jatek.
Buďme tak paličatí, abychom se válce vyhnuli, jako jsou Židé, aby nás do ní uvrhli. Židy pudí houževnatost přímo krutá, talmudská a jednolitá, pekelná důslednost, zatím co my stavíme proti tomu ojedinělé hlasy pokřiku.
Půjdeme do války Židů, nejsme už k ničemu, leda k tomu, abychom zemřeli. Dospěli jsme na takový stupeň tuposti a sešlosti, že i pud sebezachování nás opouští, poněvadž jsme se zhnusili i jemu. Ve Francii není ani jediného vlastence. Všichni jsou zaprodanci, poseroutkové, shnilotiny,

psanci tak zvané cti, prolezlí zednářstvím jako svrabem, prolezlí kdejakou snětí, především snětí židovskou, sněťovinou, která není nic jiného nežli strach, že pozbudou chuti k jídlu a pití, zdravé spavosti, dechu, svých milenek, že bude o nich rozhodovat domovník, listonoš, přítelíček, který má po ruce poloviční tarif a vždycky se podpisuje „s veškerou úctou“, že budou muset za deště vystávat ve frontách i před biografem a že se už na ně nedostane ani stužka, ani kříž, ani hvězda Čestné legie.

Jako patentované vlastence nemáme už leda tu hroznou sebranku Jejich Důstojností, ať už jsou maršálky nebo nejsou, ty Hlavouny u všech koryt, kde se jen namanou, bařtipánské Akademiky, všecky ty odporné obročníky, straš-pytly, hotové spolknout každou zradu, jen když něco vynese, všecko to, co má jen pleš anebo ostruhy nebo oboje, a oč není možno ani pohledem zavadit. Ti jsou všichni samý žvast, blekotají, vyjí, houkají jako sýčkové, kam vítr tam plášť. Ti všichni jen všecko brzdí. Všecko zkaňhají.

Je to nekonečná řada příchodů a odchodů od řečnických tribun na hřbitovy. Jsou to přísežní prokurátoři všech historických jatek. Jsou jako berani, které vhánějí na jatka na prvém místě, aby je ovce následovaly — vedou své kamarády v nekonečných řadách a všemi cestičkami pod nůž. Nebudete přece žádat na pánech jako je pan Bedain, Suez-Weygand, Lebrun, Daladier, Cachin a na všech ostatních, aby se jednoho krásného dne a z čista jasna neslo jejich myšlení jinak, než jak je ve zvyku u Inteligence Service? To už byste také mohli chtít modré s nebes nebo zavření zednářských loží. V podstatných problémech se přece oni musejí shodovat! Myslí jako myslí Veřejné mínění, tito zbytečníci tuhého života, myslí jako Svědomí světa, přesně tak jako: Paris-Soir, 1‘Humanité, Le Figaro, Régard, Candide, Marie-Clair, La Croix a Úřední list. Jejich názory se shodují naprosto, pokud jde o všecky zásadní otázky, tak jak to vidíme u všech dobře vychovaných Francouzů a u pánů jako: La Rocque, Wendell, Marin, Rothschild, Men-

del, Doriot, Mauriac, Lebrun, Toréz, Lazare, Verdier, Jouhaux, Stern, Bader a Dimitroff... A konec konců i jako Papež. Je to sbor, je to chór! Všichni mají hlavní notu správnou a jak jinak u tak skvělých konformistů nelze, jen tak trochu neškodné varianty jsou odchylné.
Tito výtečníci mluví o všech věcech na světě s výjimkou o těch, které nás zajímají... A s jakou výmluvností! Skvěle o ničem.

Jsou věrni mlčení, židovskému hlavnímu vedení, Intelligence Service: mlčení je jejich kšeft. Mluví jenom proto, aby nepověděli nic. Jsou zaplaceni, jsou hýčkáni, nacpáváni proto, aby nic neřekli. Jejich řeč je naprosté mlčení. Všichni mají týž telefon a v jádře i týž program. Až nastane chvíle války, budou čekat na rozkazy. Co se jim nařídí, vykonají bez odmluvy, do puntíku, s vynaložením největší horlivosti, zachovávajíce stále své hlučné mlčení, mlčení, projevující se rámusným řečněním. Podepíší zásilky masa, dodávky veškerého materiálu, se svědomím nijak neposkvrněným, že je Velká Hodina nezastihla nepřipravené. Do těchto řeznických konformistických krámů se my ostatní hodíme asi tak jako — svíčková.

Francouzi v cizině místo aby se vyhledávali, se sobě vyhýbají, nenávidí se, rvou se mezi sebou jak jen mohou. Nemají pražádný smysl pro pospolitost. Za nepřátelské okupace se navzájem denuncují.

V našich lokajských demokraciích nemůže být Hlava vlastencem. Místo ní jsou tam drzá čela, křiklouni, slibující věčně pokrok a větší výhody, pasáci větších slibů „já dám víc“. Ti hypnotisují hordu „toužících“ šílenců naděje, všech těch, kdož chtějí urvat „co nejvíc“. Když se hledá vhodná

politická strana, nebo vůbec nějaký program do budoucnosti, je to vždycky jako když hodláte umístit reklamní článek: v poslední chvíli se rozhodnete pro tiskopis, který vám slibuje „co nejvíc“. Znám lidi, kteří jsou opravdu bez předsudků, to jest jsou marxisty, členy hnutí „křížových ohňů“, to se ví zednáři, členy všech odborových hnutí, a přes to přese všecko lpějí na svém faráři, u něhož jejich děti chodí k zpovědi. Jsou to jinak rozumní braši, žádní ztřeštěnci, kteří se nechtějí ničím spoutat a brání se zuby nehty, aby nezapadli do loterní ideologie, která je tak typicky francouzská. Ale jakýpak ostych?

Je to všecko ztracený čas. Zbytečné břišní bolesti. Žádná mystika už tu nemá místa. Nějaké znovunastolení něčeho je už zbytečné. Je konec. Kotrmelec. Je to jedno, ať na pravici nebo na levici. Tam i onde jen lačná střeva, všude. Nesmiřitelná střetnutí čistého sobectví, které Židi velkolepým způsobem zaněcují, rozdmychují, dusí a s nimiž nakládají podle toho, jak jsou jim nejužitečnější. Světové spiknutí je jediná zdárná věc, kterou dokázala naše civilisace. Nemáme již vlastenců. Člověka se zmocňuje až zvířecí lítost, ale my jsme nikdy vlastně vlastence neměli. K tomu nám nikdy nebyl ponechán čas. Potáceli jsme se od jedné zrady ke druhé a neměli jsme kdy, ani pořádně si oddychnout... Z války do války...

Vždycky s námi jenom handlovali a prodávali nás jako vepře nebo jako psy některé nepřátelské moci, pro potřebu politiky, která nám byla vždycky cizí a vždycky katastrofální. Naši vůdci záviseli vždycky, s velmi skromnými výjimkami, ve všem a všudy na cizincích. Nebyli to vůdci jen a jen národní, nýbrž vždycky jen a jen zednáři, jezuiti, papeženci a Židi, vždycky podle toho, co bylo v modě, podle dynastií, sňatků, revolucí, povstání a paktování, podle všeho toho, za čím stáli naprostí zrádci. Naši vůdci neměli nikdy čisté ruce. Mazarinové, Polo-Talleyrandové, Pod-Mirabauxové, Verginnové, Briandové, Poincaréové, Jaurresové, Clemanceauxové a Blumové vyplňují stránky našich dějin.

My jsme snobové, kteří se chytili zvláštní formy sebezkázy, sebezkázy zradou.

Za našich dnů všecka statečnost, odvaha a běsnící nadšení našich vůdců, všech těch, kteří pečují o znovuprobuzení a vypjetí vlastenectví k nejvyšším metám, ať už to jsou maršálkové nebo nejsou, záleží jenom v tom, že ve stopách zrádcovské tradice jen obstarávají fanaticky, pokud možno s větší hospodárností než dříve, francouzské válečné maso cizím vládám. Za to jsou velkolepě placeni. Po uzavření obchodu spěchají naši mistři prostě od slávy k slávě, od oslavy k oslavě, od hostiny k hostině, kde si cpou střeva sousty, zaručenými státem, až jim všemi těmi spolknutými prebendami, tantiemami a také ovšem dekoracemi a řády, praskají. A jde to k největší spokojenosti a to hlavní teprve přijde. Důstojenství jsou u veliké cti a nesou své ovoce. Na všech stranách víc a víc laskání, hlazení, a změkčování. Přes Palác Invalidů do Paláce Elysejského až k Pantheonu! Ve Francii se vždycky dařilo jen zrádcům, komediantům a udavačům. Národ je mělký a prázdný.

♦

V nejskrytějších hlubinách se uhnízdil po celé této zemi, v tom spoutaném jatečním mase jakýsi cit obětovnosti. Poddání nejhorším jatkám, jatečnému fatalismu, který je tak svrchovaně odporný. Kdo to rozsévá, rozšiřuje a pěstuje, ptám se vás, kdo posvěcuje, povyšuje na nejvyšší cnost a destiluje jed tohoto svinského sebevražednictví? Nehledejte! Kdo jiný, než naši taškáři s plechovými hubami, vlastenečtí nestoudníci, národní apači, provokatérské hyeny, naši lupiči zednářští, mezinárodní a salonní komunisti, zaprodaná vlastenecká hrdla, všichni ti, kdož jsou ochotni všecko prodat, lhát, vyprovokovat, obchodníci s každým masem, pasáci, těžící z katastrof, jako z prostitutek. Vlastenci, kteří mají na zřeteli jenom výnosnost hřbitovů.

Apokalyptičtí štírové, kteří číhají na naše mršiny a vždycky zvěstují novou potopu.

Náš osobní a náš národní život jim připadá jako samoprznění. To je ta nejmenší jejich starost. Škoda slov. Nemají ani potuchy, že něco takového vůbec existuje! V jejich starostech nemáme my prostě místa, leda když jde o to, nám naházeti písek do očí. Naše manie, abychom byli o všem informováni, naše bláznivé vyptávání, proč a zač se máme dát zabíjet, to všecko se jim zdá urážlivé, vulgární a krajně odporné. Před jatkami dělat caviky? To je přece hrozitánská ostuda a je to protidemokratické, protihumanitní a protipokrokové, slovem jsou v tom všecka proti. Naše osobní existence je jim lhostejná a tím spíše tudíž naše existence kolektivní. Když mluvím o rase, kuckají se smíchy. Jak říkám, nezabíráme ani nejmenšího místečka v podnikavé mysli našich vlastenců — holek pro všecko. Nemají pražádných rozpaků nad tím, co se s námi stane v divošských válečných „fantasiích“, to ponechávají prostě náhodě: ten nejhorší aristokrat se tu nevyrovná takové Důstojnosti zednářské, když jde o to, jak naložit s naší kůží. Pro vlastence, kteří se hezky usadili v teploučku, není nic, nežli sláva, sláva, ta hrdá tradice francouzské srdnatosti. Naše kůže? To se nebude přece trhat jejich! Něco odporného, aby měli ještě myslit na takové věci! Jejich zuřivá vysvětlování nejsou nic jiného, než nejhrubší urážky. Ta jejich šetrnost! Ty jejich zevrubné rozbory všeho! Toho jejich patlání ve vlasteneckých vnitřnostech! Je tak podezřelé! Nemohou než se pohoršovat! A nám spílat oplzlíků! V nejhorších putykách, v nejpustších nevěstincích jsou přece jenom slova, která nesmíte vyslovit, otázky, které se nedávají.

Všude a vždycky je jistá etiketa, kterou je nutno znát a zachovávat.

Kdybych byl starostou města Paříže, dal bych vylepit jen jedinou vyhlášku. Kdybych byl svrchovaným pánem ve Školství, dal bych vyučovat jen jediné věci. Kdybych byl králem Šenkýřů, rozkázal bych, aby se naléval jen jediný aperitif, pro všecky žíznivé huby bez rozdílu.
Kdybych byl knížetem Novin, kázal bych dát do novin jen jediný článek. Kdybych byl císařem Písničkářů, zpívala by se jen jediná píseň. Ve všech nápěvech, ve všech písňových formách, ať vážného nebo nemravného obsahu.
Byl by v tom čert, aby všichni tu jedinou věc nepochopili! Byl by v tom čert, aby si ji všichni nevštípili!

Aby se odhodlali k povstání! Aby je to rozpálilo, aby je to uneslo, že by neznali hranic nadšení! Aby je to všecko zaplavilo jako nákaza běsnění:

Příští válka bude poslední,
dní, dní, dní!
Bude to sebevražda národa,
da, da, da!
Kam pak na nás vaše fištrony,
he, he, hé!
Paroháčů budou plné vagony,
bum, bum, bum!
Domů se nevrátí ani jediný,
ný, ný, ný!
Bez toho budou prabídné jen mrtvoly,
ly, ly, ly!
Tak do války jen vesele,
le, le, le!
Do příští války hurá hej,
hurá hej, hurá hej, hurá hej!

(To poslední „hejhurá“ zvlášť pateticky.)

Ta příští válka bude opravdu poslední, dní, dní, dní! Jak by nebyla, když z ní nevyvázne noha. To bude poslední slovo! Všude bude Mír, protože bude jako po vymření.
To už raději pakt s Belzebubem! A co jeden! Dvacet paktů! A pošlete mu je všecky: Židy, zednáře, Papeže atd. Jen ať je Mír! Mír především, tisíc láter!

Vraťte důvěru, vraťte životní rytmus tomuto národu, dejte mu nadšení a lyrismus, který ho vytrhne z židovských drápů! Dejte mu Boha! Ať přijde odkudkoliv! Dejte mu Duši, přistoupí k ní také tělo! Jen se neptejte národa po jeho mínění. Nebude mít na vybranou, buďto všecko nebo nic! Vyžeňte smrt z myslí a srdcí, pošlete ji k čertu, rozbijte hlavy, které se vzpírají, umlčte všechny žvanily! Jinak je to kotrmelec, stejně smrtonosný, ať jsme vítězi nebo poražení. Jinak bude tato kurví vlast rozsekána na padrť na pěti frontách, rozbita kulomety zpředu i ze zadu, do tří měsíců promění se v mršinu, šířící puch smrti. O to se postará padesát bitev, které zobracejí na ruby, zničí a rozmetají všecko v naprostém dobíjení a nejméně dvacet vpádů cizích hord dávno před tím, než by došlo k nějakému „velkému vítězství“. Z toho by se už nikdy nevzpamatovala. Byla by to jenom pro ní krátká episoda. Nezbylo by nic, až by byla zpleněna a zpustošena stotisíci kolonami vojáků, bombami, tanky, velkorysými „ofensivami“, ani zbla, nehledě k prohnilému zápolí a nebojujícím upírům na tomto vředovišti, odkud to páchne heslem: vytrvat až do konce! Zahyneme na vítězství fašistů německých, italských, španělských a orientálních, ale právě tak zahyneme na vítězství našich spojenců, přemohou-li fašisty, na vítězství demokracie, na vítězství Židů. Vyjde si to na stejno, ať tak nebo onak, při finishi vykrvácíme. Ještě jedno také vítězství jako v 18tém roce a je veta po našich národních statcích. Tisíce ghett z celého světa se zdvihne, aby uchvátilo co zbude z francouzské říše. Pak si o tom zatraceně povíme, vy bolšáni,

kteří se tak třesete na židárnu, vy prašiví vyjevenci, oblbělí paroháči, nepolepšitelní blafalové, dojné krávy! Jestli jen jediný z vás vyvázne při tomhle příšerném sabatu, bude to zázrak! Ale bude tomu jinak. Vždyť ti vaši nástupci, ti vaši superemancipovaní dědici, vaši bratři z Koalice, jen hrají o vaše antifašistické osvobozeneckohrdinské kosti. - Vás všech!

Konečně nastane těm pronásledovaným hordám nádherný a krásný život, jakým se žije v Tourraine a Côte ďAzur! Už se jim to slibuje celá století! Budete mít z nich radost, vy tanečníci mezi vejci! Z těch band africkoasiatských, furióso-demokratických, z těch věčných žehralů svobodářských, z těch „teď budem soudit my“, z těch všech nadčlověků, bolšánských praštěnců, z všech těch frankožroutů, z té verbeže armenskochorvatské, poturčenecké, židovské, valašské, arménské, rumunské, ze všech těch balkánských tahacích panáků, až budou rozhazovat u nás svými hnáty! Tahleta krvavá lázeň bude pro všecky pořádným výdělkem! Nahrne se to všecko v deliriu na „vaše krví zkropené luhy a sady“, zpustoší vaše hory a lesy, protože jejich nedočkavá chtivost se dostane konečně k soustu. Ti vám pocuchají vaše střeva! Ti vám zřídí vaše města, z nichž se šířila „osvěta“! Vaše krámy, vaše nádraží! „Vaše dítky a ženy rozmilé!“ Židárna a mezinárodní hordy lupičů dají se na pochod za zvuků Marsailleisy. A ta legrace potrvá jenom chvíli. Až z vás nezbyde nic, až se rozplynete, až všecko lehne popelem, přijdou ještě jiní! Jsou jich miliony a miliony, všichni na vlas stejní, na něž vy v svém souchotinářském lyrismu zapomínáte. Zatím co řečníte, kupí se tam tak, až se vzájemně požírají, nekonečné houfy krys, posedlé vzteklinou hladu, dychtící alespoň po mršinách, všichni ti mučedníci demokracie, kteří se užírají tisícerými závistmi a laskominami v svých besarabských, hindustanských, kirkiských a bůhvíjakých peleších! Na ty myslete! Stále a stále myslete jen na ně! Všecky nekonečné uralské, budhistické, tartarské stepi se doslova hemží jako hmyzem tě-

mito poníženými a utiskovanými. Myslete na ně, jen na ně, neboť oni myslí na vás a také jen na vás! Čekají jen na to, aby mohli vyrazit a rozlít se jako zuřivá záplava, aby rozbili všecky hráze, zničili všecku vaši „kulturu“, aby se zmocnili té bláhové klece, v níž upíte jako ubozí papoušci a svrhli všecko do proudu! Všecky ty žluté, šikmooké, budhisticko-čarodějnické hordy, všecky ty Kominterny, co jich tam na tom druhém konci světa je, vrhnou se jako lavina bezuzdných, po padesát století hladovících vlčích smeček na vaši demokratickou mršinu všemu přitakávající, na vaše demokratické kosti. „Ca ira, ca ira, ca ira!“ Jenže tentokrát „na lucernách“ budeme pověšeni my. Francouzi, pozor! Pozor, hrdinové! Co odpovíte? Ano, nebo nasr...? Či vás musejí kopnout do zadnice, abyste spadli přímo do rakve? Abyste se octli rázem ve své pravé vlasti, která je vlastí mršin? Říkám vám to dost jasně? Trochu pozdě vám svítá v hlavě. Trochu pozdě si začínáte rozumět! Zameťte trošku část zemského povrchu, na kterém jste, buďte tak hodní! A to místo, s kterého budete smeteni, dobrovolně postupte! No tak, hezky poslechněte! Všichni jsou už z toho nervosní, že vás vidí tak nerozhodné, tak rozplizlé, jako mátohy, pobíhající jako v barech od pultu k pultu. Neděláte vážný dojem! V zednářských ložích už kolují drby o vašem chování. Takhle to nemůže věčně trvat! Marešál Pétarda se hanbí za vaše způsoby, za váš materialismus; abych to řekl slovem: vidí vás jen jak se pachtíte za vezdejším blahem. Fuj! Ta hrůza! Hnusná bando ničemů! Jak můžete být vy, bývalí bojovníci, takhle nevděční? Kdybyste aspoň byli jako pan Suez-Weygand. Ten zachovává alespoň dekorum, má alespoň jakési nadšení v očích pro svrchovanou oběť sebe sama. Ten se rozpálí hned pro všecko sám, nebo dotekem akcií.

Maršál Petarda nechce, abyste skončili takhle zbabělí, abyste pomřeli ohavnou smrtí. Poslouchejte přece jeho velení! Vždyť on sám představuje nejkrásnější vavřín slávy. Je to nejnadšenější vrchní hrobník a vrchní hlídač všech hrdin-

ných francouzských hřbitovů. Ve všech kostnicích trůní v záři nejvyšší slávy!
Nastupte v řad! Pozor! Přízraky, mluví k vám Petarda všech Nekropolí! Nastupte podle jeho rozkazu, přízraky !

Pan Daladier přijal právě předsednictví „Ligy pro ochranu Židů ve střední Evropě“. Zpráva listů.

Když si tak vše srovnám, shledávám, že Blumové jsou mnohem méně nebezpeční než Daladierové. Dav důvěřuje lidem Daladierova druhu a říká se: „No, tenhle aspoň, to je opravdu Francouz!“ A to se hrozně mýlíte! Zednář není více Francouzem než Syřan, přilezlík, je to dobrovolný Žid, synthetický, umělý Žid. Požidovštělý až na kořen, patří jenom Židům tělem i duší.
Přestal býti Arijcem, našincem právě okamžikem, kdy se prodal Ložím.
Duchem, srdcem, chápáním je to cizinec, nepřítel, vyzvědač, omezenec, provokatér ve službách světového židovství. Ať již zasvěcen do tajemství „událostí“, nebo vůbec ne, podle toho, je-li velmi blízko nebo velmi daleko slunce, zůstává přese vše Židem. Zednář nemůže více poslouchati nežli okultních rozkazů, rozkazů světového židovstva, světové židovské banky, židovské Intelligence Service.
Může míti plný zobák „nacionálního“ kokrhání, nijak to nezabrání tomu, že je zaprodán, zlořečen, prohnilý do nejmenších žilek, že je zcela poslušen židovské internationály, všech tajných svinstev, stálé světové vraždírny. Nevyhladitelný zrádce, více méně lstivý, více méně svědomitý, proradný, hanebný, ustrašený, mazaný, pokud však jde o nás zrádce, zvrácený prohnilec, vrah.
Celá zednářská činnost vede nevyhnutelně na veliké jatky na Arijce, 93, 70,14, do Španělska, Velkou příští válku, díla

trojúhelníku. Celá činnost zednářů, velkých i malých, spočívá v přípravě, obelsťování, výchově, obluzování arijských davů k nejbláznivějším krveprolitím, stále více a více patriotickým, pomsťujícím, revolucionářským, křižácnickým, zřejmě více a více vymyšlovaným.

Zednáři pracují pro Židy jako zásobovatelé, pořadatelé, zuřiví propagandisté úpadku, odstranění arijského kmene, stále ohromnějšími, omamujícími, nemilosrdnými, bezvadnými sebevražednými zabíjeními. Nezáleží na zednáři, kterého nám dodají, ať již to je.....,.Flandin, Jouhaux, Viviani, pro jatky je nám to jedno. Blum nebude jiný. Jest to stejný gangster, gangster, který bude posílati naše syrové maso, v určené hodině, hodině Židů, na zabíjení, příšerná požářiště, na židovské, stále úchvatnější mrchoviště, řečené obranné, humanitářské, mírové, osvobozující, pokrokové, komunistické, antinacistické a jiné a jiné.

Chtěl-li „udělat pořádek“, jak ohlašoval, nepotřeboval k tomu Daladier 500 výnosů. Tři plně stačily. Dobré, úspěšné:

1. Vypuzení všech Židů.
2. Zákaz, uzavření všech loží a tajných společností.
3. Nucené práce pro nespokojence, hlušce a t. pod.

V den, kdy budou tyto věci řečeny, napsány a nařízeny černé na bílém, pak bude možno uvěřit, že ministerský předseda stal se opět jedním z našich, že Francouzi jsou opět pány ve svém domě. Dříve ne.

Dokud nebude dokázán opak, v tom stavu v jakém dnes žijeme, jsme všichni počítaje v to i presidenta, jen bandou strašných blbců, hrbounů, otrockých proklatců, otroků židovštiny, mršinou svůdnou pro všechny čenichaly, naděje šakalů celého světa. Strašná mrtvolná věc.

Za těchto podmínek národní jednota nemůže, nesmí býti ničím jiným, skvělá lstivosti, než apotheosou hrobaření. Dvacet milionů mrtvých se zaťatými pěstmi, nejen vztaženými.

Kdyby mohl mír trvati ještě tři nebo čtyři roky, všechny evropské státy staly by se fašistickými, docela prostě, samovolně. Proč? Poněvadž fašistické státy uskutečňují před našim zrakem, mezi Arijci, beze zlata, bez Židů, bez zednářů, tak vyhlašovaný socialistický program, kterého mají Židi a komunisté plné huby, ale který nikdy neuskuteční.

Můžete býti přecpáni zlatem, mědí, obilím, vlnou, petrolejem, míti všechny nejúžasnější mašiny světa, všechna bohatství, všechny představitelné poklady, přece jen s tím nikam nedojdete, postupně shnijete, pojdete na materialismus. Nic vás nezachrání. Nebudete mít na nic čas, leda na války a revoluce. Vaše davy nepopřejí vám oddechu. Stále budou před vámi jen otevřené huby a vyplazené jazyky. Nic nepostavíte, nic nedokončíte. Nikdy nebudete moci něco vystavět, sami vaši dělníci budou vaše dílo podkopávat. Zhroutíte se sami na svých staveništích, nepostavíte nic než zříceniny. Vaše závistivé davy, zblblé, mudrující, všední, nakažené vzteklinou materialismu, budou na vás stále a stále žádati více staviva, než vám všechny vaše nejschopnější, nejpracovitější stroje umožní jim dodávat, hlavně vše stejné. Jste hotovi. Nic vás nespasí. Nikdy nepřijdete ke konci. Budete moci sebe lépe slibovat, přislibovat, neslibovat a pořád slibovat, nikdy nikoho neuspokojíte. Budete vždycky předstiženi statisíci nových nesmyslů. Vztek, vyděračství, materialistické šílenství předstihnou vždycky a jak, o sto mil vaše největší zázraky, největší závazky, nejnemravnější, nejbláznivější. A na konec bude vyrabováno i zařízení vašich bud.

Váš vlastní systém vyráběti bohatství, dílny, doly, družstva, vše se shroutí, jako to ostatní útokem lidu zaslepeného davovým šílenstvím.

Materialistická představa nás odsuzuje k nekonečnu v ničení, materialistická filosofie, materialistická poesie nás ženou k sebevraždě hmotou v hmotařství. Všechny ty prosaické zběsilosti jsou jenom podfukem hmoty, aby nás rozdělila,

roztavila. Lidé zamilovaní do hmoty jsou proklatci. Člověk, stavící hmotu na božstvo se zabíjí.

Odduševnělé davy, odpoetisované (kladivo, srp a střevo) jsou proklety. Ohavné pokrytectví, jedovaté anarchistické buňkaření, odsouzené od počátku k předčasné rakovině, jejich osud nemůže býti než více méně pomalým rozkladem, více méně směšným, více méně krutým. Mystiky republik nepocházejí od žádné doznatelné duše, jsou to výmysly ničemných hlav, sliny několika epileptických Židů, několika zakuklených kabalistických satrapů, dohodnutých zničiti nás.

Nač si to zakrývat? Sověty, demokracie, zednářství, úpadkové republiky, to vše jsou židovské nevěstince, spiklenecká hokynářství se stonásobným základem, odbočky velké světové lži, úžasného židovského zlodějství, kde všechny naše přínosy snah, hodnoty a nadějí se okamžitě rozbíjejí, rozpouští v nákaze, svinstvu a židovské mrchovině. Zvrácenci materialismu, vášnivci přepychu, puntičkářství, mudrlantství, směšnosti, prodejnosti, podvodu, obžerství, hmota nás oblbnula, poslintala, pošpinila, znevkusnila, zotročila, až by člověk hnusem zvracel.

Duševně klesli jsme na nulu, sraženi, otráveni k smrti. Všechno naše umění to dokazuje. Od renesance, tolik mechanisující, opakujeme skoro stále, s nepatrnými změnami, stále stejné sentimentální hlouposti (naše tak řečené věčné sentimentální hodnoty!) Láska! Znovu Láska! Žádná láska, žádná láska více! Zběsilost po zadnici ve všech formách: Žárlivost, polibky, něžnost, smutek... věčně a věčně...

Zosobněné svinstvo? Naše duše! Všechna naše duchovní pýcha? Láska!... Dost lásky! A znovu láska! Pomatenci lásky! Nikdy nemající dosti, aniž by na to myslili, věřili tomu. Nestoudní směšní, aniž bychom to věděli, velmi nafoukaní, bezvěcní. Lámové v celé své špíně také točí svými modlícími mlýnky, bezděčně, důstojně.

Malá vzpurná, dovádivá kočička, skákající přede dveřmi se vyzná v desetitisících světských tajností lépe než my. Stali jsme se nejhloupějšími, nejotravnějšími ze všech stvoření. Materialistická nemotornost, dogmatická nehybnost, přisluhující všemu užitečnému. Vše nás odsuzuje.

Už si s ničím nehrajeme, všeho užíváme, abychom všecko tím rychleji zničili.

Co nabízíte? Co slibujete? Židi, odpovězte nám!

Nabízím vám, poseroutkové, auta! radia!

Byli to zednáři ve službách Žida Ximena, kteří dali stíti Marii Antoniettu a Ludvíka XVI. Nejfantastičtější tažení zednářského nactiutrhání jaké kdy bylo vyvoláno Israelem a vedeno za vřískání bubnů, vítězně až na guillotinu Samsona, Žida.

Pan Veto slíbil!
Paní Veto slíbila!

Vy, zednáři Lože 38 jste slíbili mnohem více. Od Veta jste stále jen slibovali, vzrušovali, fanatisovali, otravovali láji rovnoprávnostní nenávistí, vášní hltat všecko a hned. Hmatatelné napřed! Všechno! Nejdřív hmatatelné! Vše, co se může spolknout, požrat, pobrat, přivlastnit si, čím si naprat nácka. Udělali jste z ní vlčí, neodolatelně hmotařskou láji, z té vaší láje.

Apoštolově lepšího žití, láje vás sežere, vás napřed.

Jste u konce vašeho pásma slibů. Dali jste už vše, co vám nepatří, a přidali dokonce mraky z měsíce.

Dav žádá něco stálého. Kašle na vaše slova! Na 150 let slov! Nevyhnete se tomu. Sami jste příštím „stálým“. Vy sami, a pěkně hotově! Ah! Kdybyste byli vždy slibovali jen oběti, možná, že by bylo ještě možné, abyste se vyjádřili, zachránili. Ale vy jste slibovali vše, co se dá žrát, všechny dobroty, které možno vykadit. Tak co? Tím hůře pro vás! Ve vašem krámě už nic takového nezbývá, než vy sami. Vy, kteří jste 150 let stále a stále opěvovali stroj, lidská práva, zbabělost,

hmotu, arivismus a lejno, budete báječně obslouženi! Smraďoši! Sami jste se zaslíbili revolučním latrínám! Přemrštění, zbloudilí, slavnostní, vředovití břídilové, dopustili jste se hned na začátku úžasného omylu, neodpustitelného, sázeli jste na střeva, zbožňovali jste, vynášeli do nebes, lízali paty, oslavovali střeva.

Střevo zůstane vždycky hanbou člověka, nikdy z něho neuděláte dojemné Credo, šlechtický titul. Nikdy. Je vždycky chybou vztyčovati střevo jako vlajku, střevo zůstane na vždy nejsměšnější z našich služebností, nejubožejším naším hnusem. Dobře bychom se bez něho obešli. Příroda byla sprostá. Člověk vás bude konečně stále nenávidět za to, že jste ho vedli za jeho nejhnusnější část. Člověk chce být vážen, milován, pronásledován jen pro svůj sen, a jen pro svůj sen! To je jeho miláček! Dokonce i nejlépe trávící, nejžroutštější, nejšpinavější člověk je vždy pln mystických domýšlivostí. Všechny dialektické sofismy, hmotařské, nejsou ničím jiným než hrubými omyly, vyumělkovanými apologiemi lejna, velmi neobratnými. Nic povznášejícího. Nic co osvobozuje, a zjasňuje, co člověka uvádí k tanci. Do všech těch nucených prospěchářských programů, i zamaskovaných jako „humanitářské“ dovedou se zamilovat jen nejpodlejší tvorové, zaslíbenci, střevní maniaci, vyložení pitomci, volatí svárlivci, netrávící ztracenci, nenažranci, potřeštěnci, spodina. Rabelais se mýlil! Střevo nevede člověka, ničí ho! Střevo budiž prokleto! Francie chcípá na to, že myslí jen na svoje střevo. Hloupá sázka, očekávati všeobecný lék, osvobozující civilisaci od nejhrůznějších zel slepého střeva, nejslibnějších rekordmanů největšího lejna. Bláznovství! Nejvychvalovanější mrcha, nejšťavnatější, nejpěkněji hnijící, nejhojnější, nemůže přese vše stvořiti než larvy.

Můžeme považovati člověka za nejvýše svinského, přes to však, pokud jde o prospěchářství, larvy se ho budou vždycky dotýkat. Materialističtí svůdcové, také jednou, a to je zázrak!, mluvíce k lidem mířili příliš nízko. Zdá se to téměř nemožné! Trochu nízko v svinstvu, a odtud závratný ne-

zdar nynějšího systému zednářského, židovského, sovětského, demokratického, racionalistického. Pohromné lstivosti, nadbřídilství, stále víc a více přemrštěné epilepsie, řvoucí, nestoudné.

Nezdar! Rána! Zaprodanci! Zarazte! Hnusi! Dost! Na galeje!

Trapní pedanti nesmyslní! V křečích se kroutící mlhoviny! Vyřvaní prosaisti! Drzí nadblbové, je konec slavnosti!

Nikoho jste neroztančili! Jste neschopni! Zhoubníci! Nemožní! Celou zeměkouli trápíte svými špatnými notami! Jste špatní až k smrti! A umřete! I vy budete pohlceni! Dav vás promění v lejno, ten váš drahý dav.

Slavná „sociologie“ rovnoprávní, civilisující, zbratřující, ohlašovaná za hromů a blesků u bran všech židovských satrapií: S. S. S. R., Maďarska, Barcelony, Mexika (všech bankrotářských), fašističtí národové, to jsou, kteří ji uplatňují doma mezi Arijci, proti Židům, a proti zednářům.

Kdo hodil Rothschilda do basy? To nebyl Daladier, ale Hitler.

Pokud jde o Ere nouvelle, marxistickou Humanité tak „obnovující“, celé to slovičkářské podfukářství se velmi rychle prokázalo v mimořádných saturnaliích, rozdrásávání, vrážení Arijců na kůl, tatarských mučeních, rdousení všeho co nebylo židovské, židovsky nemyslelo.

Kdo vykonal nejvíc pro dělníka? Ne Stalin, ale Hitler.

Všechny války, všechny revoluce nejsou konec konců než pogromy proti Arijcům, pořádané Židy. Negroidní vražděí Žid, ohlušující příživník, pitomě živý paradista se vždycky ukázal jako krajně neschopný civilisovat i nejmenší území svých vlastních syrských všiváren. Patnáct židovských slamníků na kraji pouště stačí, tak fantastická jest jejich

morovina, prokletí, nákaza, aby se celá Afrika a celá Evropa staly neobyvatelnými.
A přec je to strašná opice, kterou prosíme s velkým nářkem, aby přerodila všechny naše státy od střechy až po sklep, naše tradice, naše nectnosti, naše ctnosti, naše duše. Proč už nejdeme hned požádat chechtavou hyenu do Zoo o její recept idealismu? Chřestýše o jeho oddanost? Krysu o její mystiku?
Židi jsou rasové stvůry, nepodaření míšenci, kteří mají zmizet. Vše, co podnikají, vše co splétají je prokleto. V lidském chovu to jsou, bluf stranou, jen vředovití parchanti, škodliví, hnijící. Žid nebyl nikdy Arijci pronásledován. Pronásledoval se sám. Je proklet svým vlastním bytím, škubáním svého masa míšence. Odtud ten stav věčného ochranářství, vyrovnávacího dervišství, tato nadutost, ona mimořádná drzost, toto ožrávající žvanění, tato řvavá vyzývavost, tak hnusná a odporná.
Přirozeně, že za to nemůže, že je nezodpovědný. Ale to přec není důvod k tomu, abychom my na jeho vady a zpotvořeniny chcípali. To by bylo opravdu příliš lákavé. Je třeba říci vše.
Rasy, přese všecko dosti málo početné, které zalidňují tento svět, daleko toho, aby podle zednářské nauky se slučovaly, pohlcovaly, krátce ztrácely, začínají naopak uplatňovati, tříbřiti se, více a více rozeznávati jedna od druhé. Neblížíme se k sloučení ras, ale naopak k vytřibování ras, vytřibování biologickému, zcela přirozenému. My lidé musíme ustoupiti tomuto zákonu, tomuto směru, nebo zemřeme. Žádný kompromis: „Růsti nebo Zmizeti“, přirozený zákon „růsti“ biologicky. Rasy nejsou, ale stávají se. Arijci, arijští potomci budou stále více a více arijštější, žlutí žlutější, Židi groteskní míšenci (podívejte se na ty obličeje), stále víc a víc nemožní.
Žid musí zmizet. Zatím se kroutí, vzpírá, chytá všeho. Dalek odstoupiti do pozadí, naopak vše uchvacuje. Nechce nic postoupit, chce všecko vzít, a nemůže-li, tedy všecko zničit.

Nepřipouští nic než sama sebe. Chce být vším. Je to šílící pokrytec, zmírající šílenec, přemrštěný tyran, odsouzený, jehož celou je svět.

Proslulý ideál Žida není než epileptický hašteřivý fantasmus velikášského blázna. Žid nechápe, nemůže pochopit svět jinak, než jako obývaný vyděšenými otroky, úplně jemu podřízenými, mlčícími, šplhajícími, vždy velmi šťastnými, že budou vypraveni na nové galeje, na nová jatka, do nových Apocalyps. V obavě, aby nebyl chycen, osamocen, odhalen, míšenecký Žid nepřestává nikdy omamovat, ohlušovat, překvapovat davy do délky, do hloubky, do šíře prostřednictvím nejhorších hypnotisujících hřmotů, tří set tisíc zlobných dožadujících se jeremiad, řvaní po urážkách, prorockých uhlazeností, zlostných zařikání.

Žid je šílený strachem a chce nás zbláznit. Daří se mu to dervišovstvím, věčným kouzelnictvím.

Světová Židovská Komedie: Vstupte! Vstupte! Pojďte se podívat! „Hrozná Neštěstí a Báječné Ctnosti Israele!“ naplňuje divadlo. Je to, když to dobře uvážíme, jediné představení, které nyní plní pokladny, které se opravdu líbí lidu. Někteří zarmoucení zanícenci, několik jemných, poněkud pohrdajících, tvrdí, že divadlo umírá! Že už umřelo! Posa! Pošetilosti! Nikdy se mu naopak nevedlo lépe! „Hrozná Neštěstí“ nahrazují, vypichují všechny dřívější komedie, zastaralé. To je hotová událost, podstatná. To je třeba si říci, připustit. Zda se účastní dav? Ten v tom je tělem a duší! Nikdy nepoznaly ve středověku Pašije tak srdečné, oddané, nábožné, uchvácené davy! Zda do toho dav tluče, do „Hrozných Neštěstí“? Naopak, žádá si opakování! Umírá na to! Páše sebevraždu z šíleného nadšení!

Všechno nejhorší statování, nejvražednější, vyžaduje se, a ne nějak z legrace. Pěkně doopravdy! S celou parádou! Je ve všech bitvách! V každém vraždění! Všechny jatka má obsazena! Dobývá jich útokem! Za „Hrozná Neštěstí“ a „Báječné Ctnosti“ dal se už masakrovat po milionech a milionech, a zítra není konec, bude to po desítkách milionů,

a v nejšílenějším nadšení a do posledního, který se dá rozčtvrtit. Kdo mluví o divadelní krisi? Který nevidomec? Který nevědomec? Nikdy v průběhu staletí neviděl svět takové divadelní nadšení. Komedie! Tajemství tak obluzující, tak zaraženecké! Tak pohádkově hrdinské! Tak hrůzostrašné! Potoky krve! Hřímící komediantskými vzteky, hlavně tak jednotné! Ah! Tady to je! Tak jednotné!

•

Israel, priapický žalářník, držkoun, kecal, nebezpečný tyran, pitomec, hrubý sršáň, nás nenávidí nepochopitelnou, nepředstavitelnou zlostí. Jako někteří ptáci, jichž volání nikdy neslyšíme, neboť pískají příliš vysoko, příliš ostře pro naše uši. To přesahuje naše sluchové schopnosti. Žid to se do jisté míry podobá, hoří velkou nenávistí, než abychom ho slyšeli. Jen myšlení na to nás už unavuje. Jeho ne... Konečně jeho tvář by nás už mohla upozornit, jeho klejovitá huba, jeho oči chobotnice. Člověk se na ni moc nedívá. Vyhýbá se. Dívá se jinam.

Stále se třesoucí miliardář, proklatý triumfující Israel není spokojen naší přítomností, shledává, že jsme opravdovou urážkou již proto, že existujeme, s našimi příliš bílými mravy. Nadskakuje už, jen když nás vidí chodit... Může tak ještě odpustit našim ženám, s podmínkou, že je stále častěji obdělává, že nepřestávají ho líbat. Ale pro nás, samce, to ne, nikdy není odpuštění. Ah, jak nás nenávidí, posedlík, parchant, míšenec, nenávistí neodpustitelnou, neodvolatelnou, nekonečnou. Věčné stravující oblouznění. Kosmická nenávist za tu barvu, za čtvrtinu té barvy zkažené, pleťové, nezdravé, vyždímané.

Israel by nám možná odpustil, kdybychom požádali, konec konců všechny naše drzosti, ale ne tu barvu, ani čtvrtinu té barvy. Tu miliontinu vlny vlasu kučeravého. To, nikdy!

Jestliže lady Macbeth potřebovala proudy arabských voňa-

vek, aby setřela několik skvrn ubohého zločinu, který ji velmi otravoval, nestačilo by nyní několik válek, všechna naše krev, aby smyla několik skvrn na pokožce Israele.

Hitler nejen že Židům uzmul jejich závratný, úžasný program, zvaný marxistický (Engelsův ve skutečnosti, Marxem ukradený). Předstihl je ještě v otázce rasismu.
Jak? Co? Nestoudnost! Hrůza! Arijec, holubičí nátura, tak poslušný, nekonečně poddajný, vždy za všech časů poddaný židovské vůle, kterého židovský nůž píchá, škrábe, rozřezává, celou věčnost stahuje, dokonalý, skvělý obchodní předmět pro válku i mír, který jakýkoli zahnojený Židáček rozřezává, prodává, s nímž spekuluje, okrádá, jehož nakládá a zneuctívá po své vůli, se najednou zvedá! Odmlouvá! Najednou! Vzpoura holoubků! To ještě nikdo neviděl! Neslyšel, nepovažoval za možné, nikdy! Arijský holoubek stává se rasistickým, tvrdým, nepřátelským, nepovolným, nacistou! Ah, jaká ohavnost! Ještě nikdy od Tibera nebyl Žid tak uražen, nedoznal takové tvrdé porážky.
Před příchodem Hitlerovým, považovali Židé rasistické metody za normální. Dokonce sami se neostýchali býti nacisty, široce, drze, podloudně. V tom ohledu nebylo více semitské rasy, jako není máslo v oblacích. Za to však zednářství míšenců, velmi poťouchlých, velmi příživnických, velmi revolucionářských, velmi rozleptávajících, velmi nenávistných, velmi odporných.
Židovské náboženství je náboženstvím rasistickým, nebo lépe řečeno přesný fanatismus, spořádaný, antiarijský, pseudorasistický. Jakmile však rasimus nepůsobí jedním směrem, totiž měrem židovským, ve prospěch Židů, celá židárna okamžitě povstane, hromuje, vrhá smůlu a plameny, prohlašuje výmysl za odporný, trestuhodný, na výsost zločinný. Rasismus stává se pak ihned jen sprostým, ohavným podvodem na okrádání Židů, snůška ponižujících předsud-

ků, smrdutých, předpokojem, příšerným darebáctvím číhajícího Kapitálu, útočištěm nelidů, jež nutno ihned polít petrolejem, okamžitě spálit na popel. Příšerné ďábelství. Osud, budoucnost, záchrana světa závisí na slávě této operace. Pro důvěru antirasistů! Na hranici! Rasista to je Čaroděj!
Arijský rasismus? Bah! Jaký skandál! Kdo kdy slyšel mluvit o takové výstřední hlouposti? Jaký ústup nazpět! Jaké popření všech našich pokroků mravních, sociálních, tak bolestně dobytých zednářskou elitou našich filosofů během staletí! A co pošlapaná lidská práva? A všechny přijaté zvyky? (Židi požírají Arijce.) A padesát staletí divokého bus... domorodců? A statisíce slušných tradicí? Jaká moc před našimi branami! Hnědý! Žlutý! Zelený! Fialový! Pěnitý! Fuj! Obscénní blázni!
Zavřete je! Upečte je! Ukřižujte je! Mlaťte je až do kostí! Ať hrčí krev! Ať stříká! Však vy budete zase ctít to židovské apoštolství.....! Nejněžnější z podniků obnovy lidstva přesvědčivým kázáním. Chroptící prasectví! Což je ještě nezbožňujete svoje filosofy? Svoje Židy? Své anděle? Je na čase! Bez pěti minut! Což pak je hned nepolitujete, hrome, naše milované katy! Hnusové! Dříve než vás všechny nechají pojít?
Ah! Jaká sladká slova! Tak jasná, tak jednoduchá, tak dojemná. A jak vám jdou až k srdci!

Ne, není možné křesťanům, aby se účastnili antisemitismu. Přiznáváme každému právo, aby se bránil proti tomu, co ohrožuje jeho oprávněné zájmy. Ale antisemitismus jest nepřípustný. Všichni jsme, duchovně, semity. *Svatý Otec,*
La Temps, 20. září 1938.

Je to tudíž bláznivá odvážlivost opovážit, se jednoho rána jen tak říci Židům do tváře: „Šalamoune! Zanech toho! Dál

už to nejde! Nechci se už bít za tvoji držku! Konec! Matka hrdinů umřela. Nenamáhej se! Ani dost málo! Nesmlouvej! Komplotuješ! Lituji tě! Vypadni! Nepraskneš-li do týdne, začne desinfekce!“

Ale slušní lidé, jací my jsme, zdvořilé osoby takto nemluví. Vyloží svoje názory řečnicky, chápou všechny casuistické důvody, znají tři sta způsobů, všelijaké upejpavosti, jen aby snáze podlehli. Nechybují nikdy, stále víc a víc zdvořilejší na všech rozcestích dialektiky.

Velký demokratický příliv, velké slintářství jim plně zchoulostivělo duši a hrnec. Všechno teď tam leze samo. A čím jsou nemožnější, ukrutníci, početnější, náročnější, tím více jsou zbožňováni.

V opilosti člověk ani už neví, kterému katu dává přednost? Maďarským Židům? Perthským zednářům? Krakovskému askenazismu? Východním Nerviům? Lisabonským Marzanům? Tatarům? Kirgizům? Hunům? Hotentotům? O tom by se dalo ještě mluvit. Člověku toho nakadí plná ghetta. Nikdy dosti.

Z Evianu nám slíbili ještě navíc pět set tisíc, k víc jak dvěma milionům, které už máme. To už je božský třpyt. To už není břímě, to je geniálnost...

ZAJÍMAVÉ VZPOMÍNKY.

Zednářstvi v plné síle, před r. 89.

„Za Ludvíka XVI. důvěrnost, přátelství, které bylo na válečných lodích mezi veliteli a jejich podřízenými, vedlo tyto, že kritisovali obdržené rozkazy. K vedení lodi dával dolejšek svoje rady, diskutoval a představení, rozlobeni, často raději ustupovali, než aby si dělali nepřátele.

Bylo to právě uvolnění pořádku, které stálo Francii možnost zajistiti nadvládu nad Indií. R. 1782—83 francouzské loď-

stvo, početně silnější a vedené nejschopnějším z admirálů, jež kdy mělo, Suffrenem, srazilo se v indickém moři čtyřikrát s loďstvem anglickým, a každá z těchto bitev zůstala nerozhodná, poněvadž velitelé neposlouchali rozkazů Suffrenových, nejednali jako jednotky tvořící eskadru, ale často dělali po svém.

„Puká mi srdce," psal později Suffren při vzpomínce na tuto všeobecnou zradu. „Jest hrozné pomysliti na to, že jsem mohl anglickou eskadru čtyřikrát zničit, a že stále ještě existuje."

Jediná z těchto bitev by byla bývala rozhodná a spojení anglických vojsk a obchodních spojů, na nichž závisela, by byla úplně přerušena. Nedostatek discipliny stál Francii celou veleříši."

Majoři Eliot a Dupuy.
(Kdyby vypukla válka.)

Současné zajímavosti:

Zednářství r. 38 v plné síle. V předvečer Velkého Světového Židovského Vítězství (Většího než r. 39).

„Dosti poraženeckého ducha! Osud Židů celého světa závisí na výsledku tohoto boje proti fašismu. Nikdo již nemůže více zapírati, že Židi jsou v sázce boje mezi fašismem a protifašismem. Bernard Lipschitz-Lecache.

(Le Droit de Vivre.)

Lipschitz aspoň nikoho neklame. „L'Humanité", „Populaire", „Le Jour"*) také ne!

Ale P. S. F.**) ghetto plukovníka de la Rocque? To je skvělá práce Loží, v nejlepší zednářské tradici: Činy na oko! Hnilobná vzkříšení! Generální stavy! Dohodování! Přátelé přátel všech! a t. d.

*) Listy komunistů, socialistů a lidové fronty ve Francii.

**) Parti socialiste francais (Francouzská socialistická strana).

„Volám všechny Židy, a Bůh ví, že jich máme ve svých řadách spousty a velmi milované.“

La Rocque, řeč v Lyoně.

Hlavní stan plukovníka La Rocque — ghetto:

Carva1o (Žid), osobní tajemník pana de la Rocque, jako by náhodou na tomto místě.

B. Pfeiffer, bývalý tajemník radikální strany, oko zednářů.

Si1bert (Žid), pověřený tiskem, pravým jménem Si1berberg.

Wormser (Žid), finanční rádce (zprostředkovatel koupi Petit Journalu).

Barrachin, politický ředitel, příbuzný rodiny Židů Lazare-Weiller.

Robbe Cohen, vůdce poslanců P. S. F., jehož matka je Židovka (z rodiny Cohen).

Devaud, poslanec P. S. F., ženat se Židovkou (rodina Gougenheim).

Thibaut, syn houslisty Jacques Thibaut, matka Židovka (rodina Goldschmith).

Lange (Žid), redaktor Petit Journal.

Treich (Žid), idem.

Schwob, alias I’Héricourt (Žid), akcionář Petit Journalu (3000 akcií), býv. rada 16. okresu, Paříž.

Stern, jinak de Armela (Žid), akcionář Petit Journalu (1100 akcií), býv. rada 16. okresu, Paříž.

Javal (Žid), akcionář P. J. (1500 akcií).

Historiograf pana plukovníka Ghetto: Henri Malherbe, pravým jménem Grůnwa1d.

Jest jen přirozené, že jednoho krásného dne stane se plukovník Ghetto s pomocí války, ředitelem „Humanité“; snadné proroctví.

Plukovník Ghetto je ve službách stejné židovské kliky jako pp. Blum, Cachin, Thorez, Verdier, Lebrun.

Žádný podstatný rozdíl. Všichni přednostové oddělení stejného velkého zednářského podniku. Nic je nedělí.

Navštíviv Ipatěvův dům, několik dni po hrozné tragedii, carevičův vychovatel Petr Gilliard nalezl v okenním výklenku milované znamení carevnino (hákový kříž), jež dávala všude „pro štěstí“. Namalovala ho tužkou s datem svého příjezdu: 17. dubna 1918. Stejné znamení bylo i na stěně ve výši postele.

Temps, 20. července 1938.

Arijci, o každém Židovi jehož potkáte si musíte říci, že kdyby byl na vašem místě, byl by stoprocentním nacistou. Ve svém nitru považuje vás za hlupáka žeroucího seno, že ještě nic nepochopil. A čím více mu dáváte důkazů laskavosti a přátelství, tím více se přirozeně má před vámi na pozoru.

Stále se jen ptá, bude-li to trvat věčně...

Nerad se na vás dívá ze předu. Spíše po vás tajně pošilhává se strany, asi tak jako pozorujeme paroháče, jak se pachtí za malichernostmi, ještě zcela klidný, netušící bouři.

Navrhuji jedno nařízení: Práce v době zažívání je nelidská.

Proletáři, dělníci, rolníci, přestaňte se trochu drbat, štvát, roztahovat, namlouvat si, že se chcete dělit až do poslední žilky, že jste socialisti, komunisti, fanatičtí rovnoprávníci; nic takového nejste. Právě tak jimi nejsou pánové Jouhaux,

Blum, Stalin, Lebrun, Bader a méně ještě uhlíř od nás z rohu.
Jste všichni, jeden pro každého, sveřepě osobní, pokrytečtí, pustošící, závistiví.
Čekáte jen na znamení, že přišel den odplaty, abyste se vrhli osobně na krámy, abyste si osobně posloužili, sami si naprali nácka, a při tom si vyřídili nějaké osobní účty s velmi osobním nepřítelem. Nikdy revoluce nesloužila jiné věci, tato, příští, marxistická bude horší všech předcházejících, dokonalejší.
Rozumujícím rozumem, hmotařskou dialektikou, prosaickým povinným vyučováním jste velmi připraveni, tvoříce nejkrásnější svárlivou hordu, oblblou, poníženou, chamtivou, pustošící, jaká kdy spadla do židovské deky od dob Konstantinových.
Ještě si o tom povíme.
Omezení, lehkověrní, malověrní, domýšliví a parohatí konečně jste připraveni, podmaněni pro nejbáchornější reformy! To bude něco čistého! Pokrok na vás čeká! Pokroku, zde jsme! Čisti jako oko! Ožralí jako třicet šest papežů! Krvaví jako jatky! Blbí jako plakát! Jako třicet šest tisíc volebních plakátů! Rozumoví jako záchod! Půjde to! Půjde to výborně! Evakuace začíná! Vzhůru na buržoja! Do toho!
Buržuj? Ale vždyť on též je záchod! A jaký! „Člověk kadí.. má hlad, to je vše!“ Buržuj je bratrem lidu! Krev za krev, kletý buržuji! Bratr, kterému závidíme, na nějž žárlíme! Bratr jemuž se povedlo! Také postavení ve světě! Nejobdivuhodnější ze všech: Buržuj! Váš rozumový idol, Lide!
Váš Bůh dělá Buržuje!
Sníte jen o tom být jím, na jeho místě, nic jiného, být jím, Buržujem! Ještě víc než on! Pořád víc Buržujem! Toť vše! Dělnický ideál znamená dvojnásob buržujských rozkoší pro sebe sama. Dvakrát tolik střev, dvakrát tak silných, dvakrát tak dlouhých *(22* metry místo 11) jen pro sebe. Dvě, tři auta spíše než jedno, čtyři silná jídla denně, osm aperitivů, a vůbec žádné děti, tedy trojnásobná úspora. Nadburžo-

asie ještě víc břichatá, motorisovanější, výhodnější, více opovrhující, více konservativní, pitomější, pokrytečtější, sterilnější než je nynější: která nebude už na nic myslet, o ničem snít, leda o jídelním pořadu příští žranice, o lahvích, jež by se daly pít čtyřmi nebo pěti hrdly, břicho navíc. A pak tedy „ať žije policie“. Ťukni si! Ať žijí poldové! A četníci! A Pozemková banka!

Lačná střeva proletářská proti plným střevům buržujů. To je celá mystika demokracie. To je stálé, ale leze to, je to těžké, unavuje to, smrdí to.

Myslíte že tato psina, toto tlačící se vředovství může ještě dlouho trvat?

Nazdar!

Ba ne, moji hezouni! Jsme u toho!

Špendlíkové hlavičky, z celého komunismu pochopili jste jen nádherný okamžitý způsob, jak bezodkladně ukojit, zuřivě, jménem nové čistoty, proletářské neexistující cti, všechny vaše nenávisti nepodařených soukromníků, zklamaných šakalů. Váš vnitřní, osobní plán dál nejde. Znám vás dost dobře.

Přirozeně „L'Humanité“ takhle nemluví. Každý lichotník žije na útraty... a v teroru davu.

93! 71! 36! Velké demokratické davy k slávě Boha - Lidu! Boha - Dobytka! Boha - Lidu v slovech, Boha - Dobytka v činech. Lid pro všechny jatky.

Co pak jste ale udělali z vašeho osobního kravince? Z vašeho egoismu potměšilých prasat? Z vaší duševní lenosti? Z vaší tlachavé skouposti? Z vaší vždy ponižující zloby? Z vaší vinařské lenosti? Kam jste schovali tyto proletářské poklady, dave davu, za velkého Povznesení? Velká bohoslužba lidová? Zbožnění lidu? Lid - Král? Lid - Bůh? Lid - Tartufe?

Jakýkoliv sociální systém ponechaný instinktu lidu („Humanité dixit), systém kterékoli formule, nejgeniálnější, nejpřesnější, nejodvážnější, nejvyrovnanější nemůže po týdnu, čtrnácti dnech skončiti jinde než v sadistickém pouštění

krve, v cirku sťatých, v pekelných mukách rázu Rusko, Bela Khun, Barcelona, to je jisté. To už je napřed vyhráno. K stolu! lide! K přiznání, ať se zasmějeme! Potměšilí mučedníci! Prokletí uličníci! Vy kašlete královsky každý jednotlivec na osud vaší třídy! To je poslední z vašich proletářských starostí, osud vaší třídy! Jen ať pěkně zůstanou v h.... vaši třídní bratři, jen když vy osobně najdete jak se z toho dostat. Všichni se pitvoříte komunisticky, ale jste na tisíc mil zuřivě vzdáleni komunismu. Vaše přesvědčení nejde dál než k tváření se, koktání. Hlas nic nestojí. Volební lístek stejně tak.

Třídní svědomí je blbost, demagogická konvence. Každý dělník přeje si jen, aby se dostal ze své dělnické třídy, aby se stal buržujem, co možno nejosobněji, nejrychleji, pokud možno jen kušněním, buržujem se všemi právy, nejzavrženíhodnějšími, stejnými nelítostnými egoismy, stejnými předsudky zesílenými, dokonce krutějšími, se stejným opičením se, všemi chybami, ba kazy a ještě k tomu s hlubokou nenávistí proti dělnické třídě! Proletář, nejohnivější bojovník, chce se dělit se svým prokletým třídním bratrem asi jako výherce losu se svým společníkem, chce se dělit s těmi, kdož prohráli. Ano rozdělil by lejno, tento proletář, ale kdepak koláč! Byl by dokonce ochoten dát svým třídním bratrům celé lejno, aby si nechal koláč pro sebe.

Jeho židovské velkopupkáčství Jouhaux, císař v odborářství, dříve než se jím stal, přiznával dosti otevřeně, že se nikdy nesetkal s třídním svědomím.

Tak co, to snad od té doby vynořilo třídní svědomí? To by mne udivilo, nic jsem nepozoroval. Není opravdového komunismu v proletářských třídách, jako není sedmikrásek na Sahaře.

Komunismus je v první řadě povoláním poetickým. Bez poesie, bez horoucího, plamenného altruismu očistného, je komunismus jen pustou psinou, skládkou všech zlob, všech plebejských nenávistí, shnilá posada všech bažantů, všech tragických parem, všech talmudských Židů. Kolik vesmírů

jsme vzdáleni od těchto velkých Pašijí altruismu? Jednotni? Komunistické víry? Nikdy nehřešící, nikdy nepodvádějící, nikdy nevyssávající? Od toho slavného „stavu lásky“, jehož mají proletář a buržuj pořád plnou hubu, kterého se stále dovolávají, ale který jim je jako zadnice, jednou nebo dvakrát týdně, s mnoha chlupy kolem a celý shnilý žárlivostí. O kolik Vesmírů?

Člověk se komunistou nestává. Jest nutné se komunistou narodit nebo se navždy vzdát naděje, že se jím člověk stane. Komunismus jest životním stavem. Duševním stavem, kterého nemůžete nabýti. Nic nemůže změnit, mírnit, nebo roznítit výraz, hodnotu, radost duše. Propagandy, výchovy, utrpěné násilí a dokonce ani proslulá láska se duše netknou. Duše na ně kašle.

Nitro člověka jest nezměnitelné. Duše se ničemu neučí, nic nezapomíná. Nepřišla na svět, aby se dala dožírat. Duše je hřejivá jen svým tajemstvím. Stojí na něm, chrání je. Záleží ji na něm nade vše, přes a proti všemu. Smrt, která vše zažehne, nedotkne se vždy duše, ta se z toho vytáhne.

Zvonovina, platina, diamant jsou u srovnání s duší, s úžasnou neměnitelností duše, ohybné, kujné, rozmarné, velmi vlivu podléhající věci.

Nic se jí nemůže dotknout. Od prvního do posledního dechu táž chudoba, totéž bohatství, přesně. Všechny povídačky, všechny vyhrůžky, všechna šálení, všechna osidla selhávají, mizí před její branou, nikdy se do ní nedostanou. Nic nemůže ji ožebračit, nic nemůže ji obohatit, ani zkušenost, ani život, ani smrt. Odchází tak jak přišla, aniž by od nás něco žádala, aniž by nám něco vzala.

Komunismus v praksi to znamená jednomyslnost duší, duší plně komunistických, cele nesobeckých, plně prolnutých stejnou vášní.

Kdo, co, kde? Jak? Nábory? Odkud tedy se berou ona vznešená vojska. Směšný podvod v nynějším stavu lidstva. Jak? Ty usmrkané, uslintané, vyjevené hanobící hordy, ponořené do tlachů, třeštící bídnou blbostí? Ti lidojedi, lstivci? Ti psi všech smetišť? To, že jsou komunisti? Urážíte zvířata! Naše společnosti bortí se pod tíhou hmotného bohatství, ale chcípají duševní chudobou.
Objektivistický fanatismus nás usmrcuje. Člověk lítá? Ale kde, to vzlétá klacek, duch nevzlétá, nikdy nebyla myšlenka tak nízko, nikdy tak při zemi, méně vzletná, méně plodná. Dejte pokoj s mechanickými poesiemi! Poesie jest mrtva, jen to přiznejme!
Všechno naše umění leží jako groteskní, těžce myslící brak, přetížený nešťastnými zchytralostmi, tragickými klackovitostmi.
Rozumný komunismus v této civilisaci bez básníků zajde jako vše ostatní.
Komunismus má býti šílenstvím, především a nadevše poésií.
Komunismus bez poesie, po židovsku, vědecký, stále rozumující, hmotařský, marxistický, správní, klackovský, 600 kg na větu, není ničím jiným než otravným počínáním prosaické tyranie, úplně beze vzletu, židovským satrapickým podvodem strašně krutým, nestravitelným, nelidským, nejohavnějším otrokářstvím, pekelnou sázkou, lékem horším zla.

Proletáři, komunisté, jste jimi ještě méně než Ludvík XIV. Ten měl smysl pro Stát, oparukovaná nádhera! Vy ho vůbec nemáte. Stát, pro vás, to je dojná kráva právě tak jako pro měšťáka. Perete se o její cecky. Třídní boj!
Buržujové, proletáři, stali jste se tak zlými stálým rozumováním vypočítanou blbostí, zuřivým vytloukáním klínu klínem, že už vás nelze spojit jinak než hlasem válečné polnice.

Jen poplach všeobecného vraždění může vás ještě shromáždit.

Buržuji, proletáři, stojíte jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet! Ze všech vyznání zachytili jste oba jen to nečisté. Ze všech církví vzniklých staletími, přijali jste jen nejhroznější hlouposti, předsudky, opičení, pošklebky, všechno svinstvo z každého náboženství, všechen ten mor mrchovišť. „Spas se kdo můžeš!“ heslo prvních apoštolů (již Židů) vás vedlo z Říma k r. 93. „Ráj není na nebi, nýbrž na zemi“ a je to ráj zlatého telete. Toto heslo moderních apoštolů (také Židů) vás dovede ještě dále. To se nasmějeme. Komunismus jest právě opakem toho, co si žádá lid.

Duše proletářova: závist...

Duše buržuje: bázeň...

Nikdy jste si neváželi, oba stejně, ani nectili nic jiného než biče, ať už dopadal odkudkoliv.

V každé revoluci nepochopili jste, neobdivovali jste, obě strany, než něco jako strašnou loterii, příšernou s octem a krví, ve které nejdivočejší, nejlstivější, nejzpustlejší a nejvražednější jistě vyhrávali.

Na vás není třeba nějakého operetního obušku. Ne! Ne! Ne! Klacek, pořádný, hrozný klacek. Velké krocení bez milosti, bez slitování. Tvrdá uzda, pořádný zabiják na zrádce, mluvky, flákače, povídálky, krasořečníky. Vše ničící vládní salva, bez odmluvy, usmiřující, vykupitelská, obnovující, zázračná. Pozorujte trochu věci. Jste-li laskavými k psu, možná že vám porozumí, možná že vás nekousne. Můžete to zkusit. Ale s člověkem? To jste už napřed hotov. Ten chápe jen násilí, krev a hrozné rány. A čím jich více dostává, tím to je lepší! Nikdy nemá dost. Důkaz: války!...

Jest třeba statisíce chovů, sta a statisíce semenných pěstění, pečlivých výběrů (hlavně Židů) dříve než tvor se stane něčím slušným, možně společenským.

Všecky rostliny, všecky zvířata prošla výběrem. Proč ne

člověk? Co bylo uděláno pro cukrovku, prase, drůbež, může se to zkusiti s námi?
Jakou prozíravostí se došlo k tomu, že se stal pes věrným, ostražitým, společenským. Kráva dojnicí? Kůň klusákem. Bavlna vláknitou? Skot že má vlnu? Obilí chlebodámým? Hrozen pitelným? Kanár zpěvavým? Rasovým výběrem, přísným vyřáděním všech nečistých, před výchovou pak všech zmatenců, pochybných, škodlivých hybridů, všech bastardních tvorů.
K vyhnání ďábla z těla, k očistění člověka jen dva spojené prostředky: Výchova a karabáč.
A ostatně člověk to dobře ví, povědomě. Nemusíme ho učit. Hraje komedii, dělá si legraci z pokroku a výchovy frázemi.
V touze po trestu nemá člověk v živočišném světě sobě rovna. Znovu důkaz: války. Člověk žízní po mučení, po tisíci utrpeních. Ve svých dobrých chvílích cítí, že mu to dělá dobře, že v tom je jeho spása. Trpí tím, že netrpí dosti. Nikdy dosti. Nedostává se mu velmi divokých krotitelů. Nahražuje je jak může. Začne to bičíkem a končí to ozubeným karabáčem. Jest to věčná slátanina, nemožná, náhlá utrpení.
Já, který mívám vidění, vidím velmi dobře, jak by měli pochodovati celé masy. Nikterak tak, jako dosud, plny nafoukanosti. Ne! Ne! Nijak nepřátelské, dosti nepořádků! Dělníci, proletáři, jako hlinění psi, ale ne, ne! Všichni pěkně pohromadě, pod stejnou vlajkou.
Ohromná plátna, větší než co kdy bylo k spatření! Parchanti, řvouni, závistivci, rozumbradi, šilhavci, upachtěnci, jednou pěkně sjednoceni, smířeni, s plným srdcem, duše otevřené a konečně pro jednou upřímní.

Jen bič, jen bič
jen bič si žádáme.

To by nebyl pro jednou koláček, to by odpovídalo velké dresuře.

Stalin se v tom vyzná. Mussolini pak jako muzika... Franco, na počkejte až vyhraje...
Mexikáni vyčkávají... ještě žvaní. Hledají se školy... jest to otázka techniky.

Táži se vás, komu prospěla Lidová fronta? Jen Židům a zednářům (synthetickým Židům). Arijci vše zaplatili. Měšťáci, dělníci, rolníci, maloobchodníci, řemeslníci, umělci, malí úředníci: přejeti.
To přec bylo předem psáno! Daudinové! Sami jste tomu chtěli!
Seznam šťastných výherců:
Židovské trusty, jednotkové obchody, židovské obchody, tři, čtyři, pět devalvací. To je many! Židovští nebo požidovštělí politikáři, drabanti syndikalismu, demagogický císař Žid Jouhaux, malí satrapové z buněk, všechno poslušenstvo Lóží, blbouni spiknutí, a putyky, tyto lože chudých. Celá zotročující lůza, baroni kokainu (kokainoví rabíni), kupci statků, pohledávek (všechno Židi), obchodníci děly a letadly (všichni Židi nebo podstatně požidovštělí), našich dvěstětisíc židovských rodin, naše dva miliony židovských rodin mezinárodních, naši vyhladující Molochové, aféristi, mobilisovatelé, naši Rothschildové, naši Lazové, naši Cohenové, naši Šternové, naši Pátenetrové, naši Baderové, naši Dreyfusové... Nikdy vášnivěji poslouchaní, zbožňovaní, nacpaní turisté, jinak zázračtí návštěvníci... Ze stejně židáckého rodu — tak řečení zachránci našeho obchodu, ve skutečnosti nejstrašnější drancovatelé našich posledních zásob, našeho posledního braku, který v zimě budeme nuceni od nich odkupovat za cenu zlata.
Tato země, království Červů, ožralých oznobenin, politikařením stala se hříčkou panik, různých stávek, bankovních svinstev, jest z devíti desetin zničena.

A to ještě o té malé desetině, která zůstává, poslední zbytek, není třeba si dělati nějakých představ, už je na stejné cestě. Je tam, kde je zbytek národního jmění, v pokladnách City, ve sklepích Židů. To je vyhráno! Tři centimy nám nechali na franku! A tři miliony mrtvých. Od niti k jehle, od demagogie k nadbytku času, francouzský průmysl upadl zpět v plenky. Jestliže Židé váhají trošinku, aby nás zničili úplně, což by mohli udělati kdykoliv, pak je to jen proto, aby nevykuchali zvíře úplně, dříve než vejde do arény k poslednímu zápasu, kde by aspoň podstoupilo tak trochu slušný běh, aby vzdálení diváci přišli na svoje peníze.

Ale konečně i tomu bude konec. Podmínečné nemůže trvati věčně.

Kdopak to dal zavříti Rothschilda pro spekulace?

Ani Schuschnigg, ani Cachin, ani Jouhaux, ani Blum, ani Chamberlain, ani Stalin. Ale Hitler. Kdo jest opravdovým nepřítelem kapitalismu? Fašismus. Komunismus to je židovský podfuk, prostředek k zotročení lidu ještě dobytčtější, protože zadarmo.

Kdo jest opravdovým přítelem lidu. Fašismus.

Kdo udělal nejvíce pro dělníka? SSSR. nebo Hitler?

Hitler!

Jest třeba se na to dívat bez rudě zasviněného zraku.

Kdo udělal více pro obchodníčka. Ne Thorez, ale Hitler!

Kdo nás ochrání před válkou? Hitler!

Komunisté (Židi, nebo požidovštěnci) chtějí nás jen poslati na jatky, abychom pochcípali na křižáckých výpravách.

Hitler jest dobrým vychovatelem lidu, jest na straně života, stará se o život národů, dokonce i našeho. Je to Arijec.

„Vzteklí psi Evropy“ jsou na naší straně Rýna. Maurras! Naši vůdci, naši ministři jsou jen židovskými lokaji, zedná-

ři, závistivci, nesmyslní arivisté, kteří kašlou na nás jako na svoje plenky. Úplně přirozeně nás obětují, je to jejich přirozené poslání. Pochlebují nám a kadí na nás.

Bylo by zajímavé dovědět se, kolik bylo sebevražd vojáků (aktivních i reservních) za poslední semi- mobilisace.

Hlavní starostí Židů, jejich velkou myšlenkou, jejich jedinou láskou je francouzská demokratická armáda. Na francouzskou armádu vsadili Židé ohromné částky. Je nutné, aby vše šlo v pořádku, korektně, aby nebylo kazů, aby se mobilisovalo přesně, bez nesnází, nebo mumlání, bez jediného stínu na obraze, v nejbláznivějším nadšení, v příhodné chvíli až se najde nějaká příčina, o to se už velký Kahal postará, několik slušných vlasteneckých zápalů, neodolatelných, aby protinacistické křižáctví nezačalo zbodnutím, nedůstojnými nepřístojnostmi, pitomými občanskými válkami. Ne! To je nemožné.

Národní jednota! Proč? Trochu slaběji, tam dole, prosím... Propaganda!... Okamžik! Pozor na násilí... Rostoucí vždy, pravda... ale nerozumná... Nic nemožného... Pozor, výstředníci... pronásledovatelé „vlažných“... trochu taktu!

Dobře! Dobře!... porozumívající komunismus... kontingent... Mnoho vztažených paží... To dělá radost... Nic to nestojí... Doporučeno!

Dosti konfiskací! Úplné oživení jakobinismu 100/100.... Promluvíme si o všem později...

Mnoho soudruhů má nyní vlastní vůz... Nesmíme pro nepatrnosti se dotýkat vynikajících osob... proklatců, kteří vydělávají 160 franků za den... okamžik je špatně zvo-

len... Trochu taktiky, prosím... Vzájemné pochopení... znalost jednání... Přestaňte s těmi terory!

Sám Lenin dovedl jít oklikou, vyčkávat, odkládat, vyčkávat příhodnější dobu. Jen blázni žijí v absolutnu.

Zdržení... Důvěra... Taktika... Obratnost... Důvěry...

To nějak otřásá nervičky, nějak hořkne slina buržuje, když slyší řvát: „Sověty všude! Sověty hned!“

Ten nějak drží na svoje papíry, akcie. „Ať si jimi vytírají! Ale ať je zachovají. Hrome! Krásné!“

Hle, co odpovídají zednáři. Nic ničit, vše nechat shnít, to je poslední slovo Loží. Ať se vše zhroutí, ale bez rámusu, bez vzpoury. Francouzi, napravo i nalevo, jsou především konservativní, nade vše bojí se sociálních změn, horších než mor, než válka.

Nežít už jak navykl, to je konec světa pro opravdového Francouze napravo i nalevo. Ve věci zvyků je lid ještě horší než nejolejovatější buržuj. Když jednou přejde bouře, vrhne se lid na ssutiny, zachraňuje co může, sbírá vše, vezme si vše, nejhorší kraviny, nejhorší podvody, vybere si nejhorší bláznovství, nejhorší předsudky, všechny nejšpinavější morálky, jde na kloub jen blbostem, všeho se zmocní. To je povaha. Ani za krejcar osvobozený.

Dělá-li Lid revoluce, pak to není proto, aby se osvobodil, ale aby se dožádal ještě pevnější Tyranie.

Je-li nějaká věc, kterou lid nenávidí, pak je to Svoboda. Má před ní hrůzu, nechce ji vidět.

Lid to je pravé Museum blbostí všech Věků, vše polkne, vše obdivuje, vše zachovává, vše brání, ničemu nerozumí.

Co malého buržuje nejvíc trápí, sráží, hrozně rve, to je zničení rent, rozplynutí se úspor, nemůže se tomu přizpůsobit, je to nad jeho síly. Demoralisuje ho to. Je to moc podvodů za sebou.

Co na tom záleží?

Všecky doktrinářské koncese, jen ať Malý Buržuj nenechá padnout francouzskou armádu, nastoupí do řad, letí na Východní nádraží, skočí na stupínek za prvního zvuku bubnu, ať znovu dodá svoje maso! To je hlavní! Kádry! Rozkošná podmínka k příštímu výprasku! Kádry! To je vše složeno z buržujů malé kádry. Chyba! Žádné ulejvání! Žádné pozlacování pilulek! Vše je upečeno! Není možno mobilisovat bez malých kádrů malých buržujů. Nejvyšší čas!

Dojde dokonce na to, že Malému Buržuji bude splacena ruská půjčka, jen když najde opět svoji odvahu, svoji statečnost, a s kupony i svoji morálku, svůj jásavý patriotismus, svoji radostnou odhodlanost z r. 14.

Malý Buržuji! Vpřed! Nevyrovnatelní!

Opravdu vážná, podstatná část francouzské armády, kterou není možno nahradit, to jsou maloburžojské šarže. Všichni maturanti do tance! Bez malých buržojných šarží, kaprálů, rotmistrů, poručíků a kapitánů v záloze, francouzská armáda neexistuje. Jen láje sama, to znamená začátek ulejváctví, trh na Armády, zmatek celé verbeže. Při prvním nezdaru! Bum! Katastrofa! To je odráženo! Byl by do týdne konec. Malé kádry se rekrutují dobře jen mezi malou buržoasií, předvídavou, opatrnickou, nicotnou. Bez malé buržoasie je rozvinutí mas nemožné, právě tak jako zakopání se v terénu.

Tvrdošíjnost, vzpruha, tvrdohlavost v neštěstí, hrdost nad vykonanou povinností, mrzoutský smysl obětování, všecky tyto příšerné vlastnosti jsou maloburžujními ctnostmi, tak blízkými příbuznými tradičního „umět se výborně uskrovnit“, „nebrat nikdy nic na dluh“, „počítat se zítřkem“, „zuřivá šetrnost“, „nic od nikoho nechtít“, „dostát čestně svým závazkům“.

Tyto otravné důstojnosti působí na bojištích pravé zázraky. Zachovávají francouzské armádě ony mimořádné malé kádry, obdivuhodně vážné, hodnotné, tiše odvážné, bez konce, nekonečně předvídající úskoky, neustále zachraňující všecky situace, i nejhorší, nejstrašnější, kádry nikdy nepolevující, nikdy sklíčené, nikdy se neválející, nikdy opilé, nikdy pro sebe nic nevyžadující, nikdy nehýřící muži ani slovy, vždy ochotné, vždy podezřívavé zbytečně nákladných podniků, nevypočítávající ani za haléř, malé šarže plně odpovědné, nikdy v ničem rozhazující, ani v smutku, ani v misce, ani s mužem, šetrné, jen ženerosní vlastní krví a až do poslední kapky, a vždy pro ostatní, pro svůj roj, pro celek.

Vždy první v boji, bez tajné myšlenky po slávě nebo odměně. Uvádění jejich jmen v denních rozkazech, vyznamenání nemohou je nasytiti, vzhledem k jejich žárlivým, mručivým, snižujícím disposicím. Je jim lépe v povinnosti jen tak. Pocty druhým je zlobí, za vlastní pocty se stydí.

Malí Buržujové tito, tak špinaví, tak protivní, tak oškliví, tak málo lyričtí v míru, stávají se ve válce snadno podivně úžasnými hrdiny, mučedníky velmi citlivými, kteří na nikom nic nežádají a žijí jak žili, v nenávisti svědectví a lichotných pochval.

Můžete si myslet, že jsou Židi dobře zpraveni o těchto maloburžujních vlastnostech tak opravdu válečnických, tak dokonale bojovných. Není nízkosti, které by se nyní nedopouštěli, aby zahrnuli Maloburžuje, aby netrucovali v tažení, aby neshodili svoje distinkce.

To nejsou dělnické kohorty, řvoucí lživé blbosti, ztracené v chlastu, prohnilé marxistickým blekotáním, naprosto vytřeštěné, zlokajštělé, zkravnělé pomstychtivými jeremiádami, které jdou jen tak ze dne na den vyměnit maloburžuje v jejich kádrech! Tlachy!

Dělnas nemá smysl pro povinnost, je třeba, aby byl veden prací, bez předáka neexistuje. Bez buržoasní šarže v zadnici je to jen rozmařilý Robot, fádní anarchista. Jen malá

buržoasije to je ve Francii, která je vážnou třídou, nemystickou, ale svědomitou. Lid není vůbec nic, jen držka a nejmenší námaha.
A přece to je malá buržoasie, která je zvyklá si odpírat každou radost, stejně jako nepřát si nikdy nic příjemného, předvídat nejhorší neštěstí a pořád konečně být hloupá, dokonce zodpovědná. Lid takový není.
To je příprava k 100% válce. Nesrovnatelné! Generální štáb není bláhový, je si dobře vědom, že bez malých kádrů maloburžujů by bylo vše v tahu. Předně, dělnické šarže netěší se u lidu žádné úctě. Není maturity, není úcty! Lid za vážných okolností chce míti buržujné kádry, maturanty.
Dělnictvo je pro hubu, pro volby, pro chorály, pro „I'Humanité", pro Divadlo, není pro tragické chvíle. Tak jako lékař z lidu nebude nikdy uznáván dělníky za opravdového lékaře. To neexistuje.
Ať tedy ukáží maloburžujové svoji autoritu! A ať to lítá! Ať to praská! Záchrana Vlasti to žádá! Především! Ať naloží ten dobytek! Ať ho dovezou řvát na Východ všechny jeho hlouposti, všechny jejich vnitřnosti paroháčů, do Maginotových bahnišť, v bláznivém tanci Mezinárodní Marseillaisy! Pod vodopády yperitu! Situace zachráněna! Hierarchie znovu nalezeny! Vráceny, stávají se věci normálními! Velmi dobře! Správně! Oddech!
Ah! Utiskovatelé! Nenažranci spravedlnosti! Budete obslouženi! Lvi buněk! Počkejte, moji vtipálci! Budete mít rozkoš! Na velmi vysokých místech jste váženi podle vašich hodnot! Připravují se vám konce umělců! Pohádková odhalení o vaší skutečné povaze! Nehýbat se! Císařský třpyt! Le Bastard, syn Celestův! Mérotte Alphonse! Laridou Paul! Všichni pěkně rozděleni kolem poručíka Jules Verleta, kandidáta práv. Dobře, paní Markýzo, velmi dobře! Nijak banální umírání. Skončíte v opravdových krajkách! Plni ostnatého drátu! Skončíte průhlední, chvějící se při nejmenším vánku, poletující při zadutí granátu. Jaký konec! Hrdinové růžového masa! Opilováni, přežehleni, roztaveni, zvá-

leni, navlhčeni tanky, vzdušné síťky nadšené stužky ze zlata a krve.
Vstoupíte do Dějin, živé prapory, celé „rudě mezinárodní“ vší krví Gojů, spojených tříd.

Jeroboam Pelliculmann přijde vás vyfotografovat, jak jste, nádherní, zavěšeni, pro „Pohledy Vítězství“, nadžidovské, nadnádherné obrázkové noviny křižáckého nadšení. Nový orgán „až do konce“ ústřední komunistické strany. Zanítíte morálku už jen pohledem na vaše maso, rozkládající se, tančící po větru.

Ráchel Madelon, Max Preput budou opěvovat vaše slastné umírání v ateliérech ABC... Tak to vám nic neříká, ksichti? Nejste rozjařeni? Připravuje se vám celá sláva, stačí přidáte-li se... H....! Nic vám nestačí!

Rozumíte trochu odstínům? No tak, hejbejte se! Předně: Při příštích volbách v r. 41 volte pěkně (jestli vám k tomu dopřejí jiní čas) vlastenecky, dokonce nadvlastenecky, celkem spíše radikálně, podle židovských rozkazů. Angličané budou volit více doleva, útočněji, jako nároční protifašisti. A až konečně se dáte na pochod s kytkou v pušce, abyste dělali zázraky před kulomety, Angličané podpoří vaše snahy, vaši statečnost, letadly, loďstvem. Budete velmi spokojeni. Jejich miliardářské a královské Lóže poskytnou všechnu pomoc k bezvadné službě v zázemí. S Angličany se zase shledáte vzadu, budou pěkně odpočati a okouzlující.

Anglie je plná kliky, vždy připravená hrát krásnou roli, elití vznešené, oficielní, připravené vždy znovu hrát si na rozhodčího v „koridách až do usmrcení“. A ta příští korida bude nevkusná. Bude to div podnikání a organisace. Všimněte si, jak prvotřídně je vše připravováno.

Vy, francouzští dělníci a měšťáci nic neděláte a o ničem nerozhodujete. Nemyslíte, nevíte, nehlasujete, neřvete nic, co by napřed nebylo pro vás připraveno, smluveno, narafičeno již řadu let napřed Intelligence Servicem.
Není to skvělé?

Váš osud visí na tabulce ve „White-Hall“.
Budete vypraveni, naloženi, zakopáni, vyhozeni a rozdrceni ve vhodné chvíli, vše k radosti Bank, Rabínů, Kominterny, Velké rodiny.
To vše je napsáno, sepsáno, zatříděno, připraveno do nejmenších podrobností, s vahou, druhem, jemností, nervositou a přesvědčením všeho masa, různého původu, pro každou zemi, každý okres, každý prapor. Už ani neexistujete, jste jen vzpomínkou. Nic nevíte! To je kouzelnictví, co!
Je třeba, aby se o tom mluvilo znova. Je to už otřepané, ale to nevadí... Závažnost věci...
Kdo nám splétá, osnuje, vyvolává všecky naše revoluce? Všecky naše pohromy? Všecky naše války? Všecky naše masakry? Naši věčnou odpornou zkázu? Židárna! Pánové, dámy! A hlavně anglická židárna! Kondensovaná jedovatost nejzhoubnějších nálevníků všeho židovského druhu, nejlépe připravovaných postupně, nesčetným lísáním, staletým, abychom tím spíše klíčili, zkapalňovali, hnisali, fantaticky se kazili a pak znovu byli očkováni, nafukováni do válečných transů divoce demagogickým tetanem k sebevražedným obscenitám, h.... 93, a pak nás znovu utlouct, spustit nás do záchodů všeobecného hlasovacího práva, celé zakrvácené, nehodné pohledu, ztracené, otupělé.
A tak ta muzika jde pořád dál! A nikdy to neskončí! Návaly, transy, epileptické stehnářství! Pokud judeobritům bude tak snadné nás házet do klece, není důvodu, aby to skončilo. Náš osud je Katastrofa.
Marléna Dietrichová nemohla se brániti lásce. Neměla odolnost.
Ale my též ji nemáme proti kravinám „Intelligence“. Jsme stále stejní, nepředěláme se. Jsme „odsouzeni“.
Podrývá nás „Intelligence“, působí pohromy, utlouká nás, škrtí nás, kazí nás tisíci způsoby, jak sama chce. Nikdy ani slova neshody. Židovské nálevnické plemeno může na našem mase nejbláznivěji bujet, nejvředovatěji, nejhnisavěji, šířit nejodpornější strašnou nákazu. Nikdy ani poznámka.

Propůjčujeme se nadšeně, zbožně, k nejhrůznějším, nejpříšernějším svistvům (14 a dále), jen když jsou inspirovány, nařízeny „Intelligencí“. Blouzníme po našich supech, po našich ďáblech. To je náš národní masochismus, naše „cizí“ vášeň, náš severský exotismus. Ať náš zničí! Ať nás rozšlapou! Ať nás vyprázdní! Ať nám obrátí bělmo v očích. Máme to rádi, patříme jim tělem a duší. Jsme jejich morčaty, jejich bláznivým pokusným masem.

My jsme těmi sociologickými pokusnými stanicemi nejhorších zednářských komplotů, všech pokusných vivisekcí, všech divokých válečnických věd. Nic se nám nezdá výstředním.

Nikdy neodporujeme. Nikdy odlišné slovíčko.

Pravdivé heslo Francouze 1938:

„Vše pro anglické Židy! Vše pro Ben John Bulla!“

City, „Intelligence“, židovský anglický Dvůr jsou plně zodpovědný, od Cromwella, za všechny naše porážky, za všechny naše pohromy všeho druhu; kontinentální, koloniální, sociální, peněžní a duchovní.

Velké anglické Zednářstvo a naše tak poslušné, udržují nás neodvratně v hnilobných mezích.

Fantastické, nekonečné židobritské blaho trvá a může trvati bez zatmění jenom souběžně s naší služebností, našim vyjevenstvím, naší schátralostí, naší domácí anarchií.

Francie vždycky dobře zamřená, politicky tak směšná, stařecká, žvanivá, břídilská, vždy na pokraji úpadku, s rozpočtem nikdy nevyrovnaným, poslušná všech bankovních rozkazů, to znamená žijící na útraty Londýna, je Francií úžasně lehce ovladatelnou, neskonale příjemnou talmudským lordům City.

Nikdy odpor! Opravdový zázrak! Podle potřeby a okolností stačí námi trochu zatřást, rozdmýchat nás, ještě znovu trochu s námi zatřepat, trochu paniky vyvolat, trochu nás přimáčknut, ožívat naši hnilobu, trochu nás podle potřeby postříkat několika odváděcími skandály (Panama - Dreyfus -

Staviski). A znovu se jede! Znovu to plápolá! Znovu klíčí! Jsme čím dál tím více prohnilí! To je radost!
Tak nás udržuje Anglie právě u svých vrat, má nás na lžici, skvělou hnojnici! Více méně kyprou, šťavnatou, nafouklou nebo splasklou, jak chce, připravenou zahnojit jí jiné zisky, jiná britská odbytiště trochu všude! Jde to! Jde to! Půjde to!
Nikdy neměli Židobritové na kontinentě tak snadné obchody jako s námi.
Vždy jsme připraveni rozložiti se ve všech propastech, ve všech hrůzách, které kuchtí, aby to rostlo, nádherně se ujalo, skvěle vykvetlo v jejich báchorečných zahradách.
Dokonce i Indie je neexistující vedle nás pokud jde o nadšení, blouznění, zbožňování věci, o hýčkání nejhroznějších pasáků smrti, které svět kdy znal.

Španělsko od Armady, až po odstavení Franca, stojaté, hnilobné, hnijící, celý poloostrov na hnojišti, jaké rozkošné blaho pro Intelligence Service!
Španělsko sladce hnijící, mrtvolné, nabubřelé, shroucené, s klerem úplně hloupým, bezkrevným, chobotnicovou správou, komplotující policií, tak hrabivou a zednářskou, to vyhovuje a plně uklidňuje Anglii! Cele neschopné Španělsko je pro anglický prospěch stejně nepostrádatelné jako pitomá, bojovná Francie.
Vše co ponižuje Španělsko, pozvedá, uklidňuje Anglii. To už je zásada od dob Tudorů. Mocné Španělsko ohrožuje Anglii na nejcitlivějším místě, na cestě do Egypta, do Indie. Nemožné!
Otázkou býti hnilobným rukojmím se nám Španělsko podobá na chlup. Jsme na tom stejně. Celá nebezpečná nadvláda City nad celým Východem (blízkým i dálným), visí jen na nitce, a tato nitka probíhá Španělskem.
Španělsko se hýbe, zvedá hlavu, vše se boří.

Silné, nezávislé Španělsko a celá Anglie je v troubě. Sara Briton může pakovat. Ben John Bull udělá kříž nad Indií. Tak se pěkně podívejte jak se velký britský pasák čepejří, jak poddmychuje, udržuje španělskou válku. Jak na jedné straně, Loebem, Sasoonem u vlády, tak na druhé, Rothschildem u Franca. Nikdy žádný rozhodný úspěch! Nikdy rozhodující vítězství! Ani na té, ani na oné straně. Co masařiny, co vraždění stále víc a více nadšenějšího! Ať to krvácí, ať‘ to stříká, ať to čurá všude, a bohatě! Ať nikdo nemůže nikdy říci: Já jsem silnější! Já jsem vážnější! Já jsem to vyhrál!
To neexistuje!
Právě jako mezi Francouzy a Němci.
Všechny mrtvoly, všichni ranění, všichni zaprodanci, všichni rozbití, všichni chromí po deseti, dvaceti letech války do stejného pytle. Jenom Anglie vždycky vyhraje, židovský Albion, který nakonec schroustne všechny kaštany.
To je přirozené. Ani si už toho nikdo nevšimne.

*

Moc židovsko-britská jest moc vzdechlin, která se udržuje jen z rozkladu všech států, které ovládá.
Anglická hyena tloustne jen na mrchovištích. Intelligence Service jí připravuje každé století všechny katastrofy, všechna krveprolití, jež potřebuje.
Bez Intelligence Service (s nebo bez uhlí), by brzo její porce byla co nejmenší.
Shledáme se s ní jednou, že bude níže než Irsko.

Když si zajdete vyřvat svoje nadšení při průjezdu Jiřího VI., položida, královny Bowen-Lyon, Židovky, udržovaných Chamberlainem, položidem, Edenem položidem, Hoare Be-

lisha (Horeb Elisha, čistokrevným Židem), obklopených nejvýraznější trupou zaprodaných pitomců francouzských zednářských ministříků, můžete se opravdu pochlubit, že jste ztrávili skvěle svoje odpoledne.
Zednář Lebrun, zednář Bonnet, zednář Windsor, zednářka Mary, zednář princ, zednářky princezny, zednář Daladier, zednář pitomec, zednář Langeron, to vše dohromady je nádherné; už to vás může potěšit! Ale to ještě, myslím, nestačí! Někdo chybí.
Proč nikdy nepozvou Katy z Anglického Toweru? S kolegy pařížskými, panem Deiblerem a pomocníky, aby defilovali. To jim patří, bylo by to jen spravedlivé. Ruční zabíječi, proletáři věci, mají též právo na pocty. To je od nás sprosté. Měli by býti v průvodu. Dělalo se to ve velkých dobách, bylo by přirozené, aby byli aklamováni. Konečně, co hlavně chybí k zaslepení davů, k dovršení dojetí, k společnému blouznění, to je vše překonávající přítomnost, v mase i kostech, na rytících ořích čtyř nejvyšších čarodějů Intelligence Service.
Ať žije lord Admiral Sinclair!
Ať žije lord Duvean!
Ať žije lord Mankay!
Ať žije lord Montague Norman!
Vylezlí také jednou na denní světlo! Ah, vzrušující, nejlahodnější minuto! Všichni Židi! Židi! Židi! A znovu Židi! Zde před našim zrakem, jaká božská milost. Chtěl bych, aby dále defilovali: Pánové Rothschild! Stern! Lazar! Sasoon! Barush! Dreyfus! Warburg! Zasloužili si to! Přispěli k tomu! Ah, jaké divadlo! Jaké objímání davů. Na slunce! Ať žije král Ať žije král!
Ale ano, ať žije král! Zajisté! Ale nezapomínejte, hrome, na nikoho! Ať žije krásná židovská sněmovna lordů! Ať žije nejvyšší židovská skotská lože! Ať žijí sionští mudrci! Ať žijí všecka naše krveprolití. Ať žijí všecky naše ubíjení Arijců! Ať žije nejvyšší Sanhedrin! Ať žijí naši tak lokajští maršálové! Ať žijí naši tak pitomí parioti! Příliš blbé krvelačnosti k žití!

Ať žijí stále větší nože!
Oh! Oh! Oh!
Ať žijí telata!
Ať žijí herky!
Ať žijí blbci!
Ať žijí katani!
Ať žijí naši pohromoví králové!
Celí do zrzava, jimž stéká s prstů rozřezané, kouřící maso!
Ať žijí naše střeva na slunci. Pryč s žilami!
Ať žijí ta naše střeva vinutá kol krku!
Ať žijí naše střeva, roztroušená všude!
Hurá! Hurá!
Ať žijí všechny chcíplotiny!
Ať žijí mučení!
Jatky s plnými mocemi!
Ještě Židi! Židi všude!
Židi na nebi! Jako na zemi!
Amen, amen!
Božský nevěstinec! Hrome! Hosana!
Ať žije Te deum! Jablko! Obět! H....!
Slepé střevo!
Na kolena!
Kříž naší matky!
Ať žije skladiště nadšeného masa!

•

Jiří VI., Beneš, Daladier, Lebrun, Roosevelt, Pétain, Mme Simpson, Barush, Stalin... Kominterna... Blum... Suez-Weygand... Sněmovna lordů... Velký Orient... Proklatci dobře živení... Thorez!
Kdo jsou principálové těchto panáků?
Kdo tahá za provázky?
Kdo má vrchní dohled na jevišti?
Ale sběrači zlata přece! Židovští bankéři! Židovské trusty!

Duše zlatá! Rabíni! Židovští režiséři židovského světa. Horlivci Velkého Tajemství, Kabaly, „Inteligence“!... Proč si hrát na tajemství, na smradlavé zdráhání? Proč hledat poledne ve dvě hodiny? Nač všechna ta kurevnická slova, všechny ty vše zakrývající podfuky? Ty bublinky z frázovitého bahna? Všechny ty slovičkářské s..... ? Všechny ty marxistické mythologie? Humanitářské, osvobozovací, prdelní, tyranské? Nač ten řečnický maurrasismus? Všechny potřeštěné dialektismy?

Člověk už tomu nerozumí!...

To je ono! To je ono! Ničemu nerozumět! Mráčky! Obláčky! Prach! Žid je všechno! Co je vlastně v jádru toho všeho blekotu. Úplně shnilý ohryzek světa.

Saláty, kaly, polévky zkázy, všecko v bratrských mísách, humanitářských, lepící se zadušené, kde se hrne, žene, ožírá, řve a usíná lůza.

Usíná? Ne na dlouho! Jen do nejzazší poslední!

Však vás probudí, pěnivci! Pardon, motýlci! Snílkové! Vysoké peci jsou skoro připraveny! Září! Všechny vzdálené již pěkně vesele plápolají! Od Žlutých řek k pahorkům Kastily, Prokletci, puštění ze řetězu, cválají. Bude to hřmít jako peklo! Dadej! Dadej! Spratečku! Oddychující lotříku! Podpálíme vám vaši svinskou kůžičku od nohou až do vlasů.

Od Moskvy - Trýznitelky, po Washington - Petrolej přes Londýn - Nažrance, celá židárna chroptí, skáče, rozhořčuje se, bodá ostruhami své líné zednáře, nasycené Lože, všechny naše potentáty, naše přestrašené Jouhaux!

Tak tedy? Zaprodanci? Už máte dost povídání. Rozumbradové, ožralci, odporní lokajové! Zrádci Židů. Najděte mi Bayarda! Sem! Uhoďte na strunu statečnosti. Je skvělá příležitost! Maršál předstupuje:

„Francouzi! Francouzi! Ohromné ovace. „Byl jsem též v Charleroi, jako vy všichni! A vrátil jsem se. Dost válek! Všude Blum! Svatá jednota. Dejte se navrtat! Vašimi dobrými pronásledovanými! Pozor! K defilírce.

Žid vás platí, mručouni! Všechno je jeho ve vlasti! Duší i tělem. Budoucnost!

Neodporujte Židům! Kdo zvedne ruku na Žida, zajde! Jako na papeže! To je stejné! Zůstaňte v obdivu před Židem! Litujte Žida jako litujete Ježíše. To je stejné. Laskavě, ještě laskavěji! Nanejvýš oddaně! Marseillaisa! Velkodušná židovina! Vše pro francouzskou vlast!, kde konečně všichni Francouzi pochcípají. Jaké opojení! Za všechny Židy z celého světa! Všechna jejich přání splněná. Jaká nejtalmudštější milost! To je ohromné. Vás si vyvolili. Vlast, ve které konečně všichni vítězní Židé z celého světa budou se moci procházet po vašich mrtvolách, báječně prosperovat, aniž by někdy potkali nečistého, domýšlivého, vyčítajícího domorodce. Jak jste všichni prasečtí! Fuj! Fuj na vaše mršiny. Zblitiny! Francie celá osvobozená, bez žijících Francouzů kolem, úplně požidovštělá, zbavená všeho frankánského! Odvšivena na 100 procent, očištěna bitvami!

Francouzi! Vymykati se ve chvílích, které prožíváme, bylo by zločinem! Nečekejte ani minutu, ani vteřinu!

Židovští bohové vás hýčkají! Přecpávají vás!

Všichni do jednoho společně proti kulometům za Věčnou Francii. Nejparoháčtější Vlasti. Vlastenci! Všichni přede mne! Pétain! Jde to? Jsem za Vámi! Já, Pétain. Vše za Židy odevšad! Za Vlast mrtvol! Za zednářskou Francii!, zmizelou, padlou, vypařenou na poli židovské cti. Za nesmiřitelnou pomstu Israele! Za triumf Talmudu! Třikrát! Co povídám, dvacetkrát!

Všechny polnice zatroubili Hodinu Bojů.

Jen do toho. Vrátím se vás povzbudit za několik měsíců. Já, Pétain! A ať někoho nachytám, že se ukrývá. Pěkně ho upeču. Po čtyřech! Po tisíci! Po desetimilionech! Pochod!

Sejdu se s vámi v Nekropolích. Přeji si, aby to byl nejohromnější hřbitov! Můj hřbitov, Pétainův. Největší! Nejfantastičtější, jaký byl kdy nacpán! Jsem již stanoven hlídačem! Klobouk s pery! Vyšňořen! Nadakademik Velkého

Francouzského Hřbitova! Chci, aby zakrýval celý obzor! Nejpathetičtější dlouhá řada, namačkaná, přeplněná chudými kříži a mohylami, od Flander až k Lemanu, z Provence až po Gascognsko, jakou kdy slavné slunce mrtvých ozařovalo. Ani stopa prázdná.

Lafayette, zde jsme!

Židi v New Yorku.

Nemohu stále jen mluvit sám, to by mohlo vypadat podezřele. Jest třeba, aby i jiní mohli přednésti svoje názory. Nejlépe snad bude, když vám budu citovat velmi krásný článek new-yorského velmi povolaného listu: The American Hebrew. Červen 1938:

„Může se tedy státi, že tito tři synové Israele (Leslie Hoare Belisha, Léon Blum a Maxim Litvinov), tito tři zástupcové rasy, vytvoří kombinaci, která zažene divokého nacistického diktátora, který se stal největším nepřítelem dnešních Židů, do onoho pekla, kam již odsoudil tolik našich lidí.

„Jest téměř jisté, že tyto tři národy (Francie, Anglie a Sověty) spojeny mnohými smlouvami a za stavu skutečné, ne-li veřejné dohody, zůstanou spojeny, aby zamezily pozdějšímu pochodu Hitlerově na Východ.

„Rozkaz, kterým bude první nazi poslán, aby parádním krokem přestoupil českou hranici, stane se jiskrou, která ponoří celou Evropu znovu do zkázy. (To se nepovedlo!)*)

„A až se protrhne válečný dým, až zmlknou polnice a přestanou hvízdat kulky, pak bude možné představit si obraz uložení do hrobu, ne příliš jemné spuštění do díry onoho, který si chtěl hráti na Boha, Ježíše na skobovém kříži! Zatím co naši tři nearijci (Blum, Belisha, Litvinov) zapějí chorál, requiem, který nápadně připomene současně mar-

*) Poznámka autorova.

seillaisu, God save the King a Internacionálu, a který skončí oslnivým posledním akordem válečným, hrdým a bojovným: „Jehovo! Zvítězili jsme!“
V jiném, stejně milém prohlášení, velmi jasném a rozhodném, Žid Kubowtski, předseda židovských spolků v Belgii obrací se na belgické Arijce:
„Jen proto, že se nechcete bít za Židy, budete mít tuto válku!
Nemyslete si, že se zachráníte, necháte-li nás padnout.“

Říkám vám, člověk získá a najde mnohou čísku nejlepšího humoru při čtení novin z prava, ze středu a z levice, vyjeví se, uchechtá se, ba ještě víc, jak tak mohou lhát, podvádět, zakrývat, vykládat, chrlit, falšovat, poplivovat běh událostí, vymalovat černě nebo růžově události podle barvy podpor, zakrývat, proklít, vraždit, chválit, kroužit podle obsahu obálky.
Od urážek k extasím, to je podivuhodné jak mohou zhasnout, rozsvítit, roznítit, zamrazit názor trapných poběhlíků. Provazolezectví mezi řádky. Je to na příklad pohodička, jak se předhánějí kolem Chamberlaina, sketch naháněj ící hrůzu: „Týden v Sudetech“. Tato pitomost plní sály, tleská se až do zboření. Dokonce i nejvíc utiskující Pepíci to vychutnávají, opíjejí se touto tragickou kurvárnou. Chtějí ještě, chtějí znova. I ti obyčejně nejdivočejší, kteří jdou do ohně pro nic a za nic, pro slaboučké podezření, jak nyní nalétnou, aby se dali uspat. To je ohromné!
A přece to dostatečně dává. Člověk už aby neměl citlivý nos. Je to velmi stručné. Téměř osnova.
„Pan Chamberlain zachraňuje mír!“
Opona: Slyšte! Slyšte! Slyšte!
Zachraňuje svůj hrneček, Chamberlain! Hrneček položida. Vykonává jen rozkazy. Telefonicky, písemně, lítá to k němu z City, z Bank, z „Intelligence“, z horoucích hlubin synagog:

„Dělejte, Chamberlaine, pacifistu! Přikloňte se trochu do leva! Tak! Jak, prosím? Dobře! A teď do prava... Dva kroky! To je vše! Odstupte... Zatáhněte Edena! Dvorem! Dělejte rámus! Přejděte kolem Společnosti Národů! Naznačte trochu sklíčenost! Ne moc! Tak... Pozdravte! Hluboce... Vrátíte se zahradou... Jděte... Pojďte... A teď vy, Sire Simone! Ať je vás slyšet! Zamračte se! Ať je vás vidět oknem... melancholik... zasněný. Vezmete Runcimanna za ruku! Tak! Přejděte oba!... Velmi dobře!... Trochu lehkosti! Text! A teď, vážně!... Ne mnoho... Pospíchající gentleman... Dobrý den Čechům... Tak!... Zmizte!... Zůstaňte dále v kulisách!... Duff Cooper... markýrujte trochu popuzení... Zachmuřený! Prorocky chmurný!... Nedočkavý! Je to? Máme to?... Malý výlet létadlem... Tajemný, ale vždy fotogenický! Teď také vy, Chamberlaine, do letadla!... Do Tyrol!... Ještě!... Vraťte se!... Nemluvte... Mnichov... Opakujte... Tak... Klobouk... Shakespeare!... Deštník!... Rukavice... Pozdravte! Dobře... Konec!“

„Velmi dobře, pane Zlato! Ať vás Bůh vyslyší!... Vždy k vašim službám!...“

A tak se komedie zamotává pěkně rytmicky při tichém hlomozu kulis za zvuků potaženého bubnu...

„Chamberlain chrání, zachraňuje Mír!“ To je scenario žádané anglickým lidem.

My u nás jsme jednodušší. Nejdeme 36 cestami. Jednoho krásného dne vrazí se nám válka do rukou. Je to zváženo... A kolem plno četníků! A ku předu za Charleroi! Dobře na naše tlamy! Děti sešitku!

Angličané by nechtěli nikdy takovou válku, tak kravsky spíchnutou. Žádají náklad, dekorum, ohledy. Žádají čas na rozmyšlení, gentlemensky, aby mohli věc dobře uvážit. Přizpůsobit se myšlence... To nejsou cirkusáci, človíčkové jako my ostatní, druhu „proklatí obětníci“, těla na ofensivní paštiku, gentlemani! Pardon! Pardon! Jen nepleťte! To je ú-

žasně rozdílné, gentleman. Není to snad Sir Herzog of Maurois? To nám čurá do zadnice z výšin douverských skal, takový gentleman! To je někdo, jak by řekl Caesar.
Jest třeba dobře znáti Anglii, „mladí Francouzi, kteří ji navštívíte!“ S Gentlemanem počkat. Než ho dostanete na jatky, to není jen tak. Je líný a pohodlný, gentleman. Má smlouvu se Židem, že není pro pračku, jako my ostatní, a to ne!... Naopak je v jeho smlouvě, že my půjdeme za něho! To je dohodnuto už 300 let, je třeba rozumět rozdílům. Úcta k smlouvám! Počítá, to je správné, gentleman, s naším masem jako se záštitou své důstojnosti, jako záchranou svého čajíčka, svého golfu, své pěkné, květinkou okrášlené dírky v kabátu. Trochu formy, prosím! Válečné zloby, divoké utkání! S gentlemanem rukavice. Říká, že ho nikdo netahá... „Čaj je moje Právo!“ To je v smlouvě s Israelem od dob Tudorů. Jest třeba chránit jeho hrdost, dát mu jasně na jevo, že respektujeme velmi jeho svíčkovou. Ale aby ho poslali jen tak, do detailu, na jatky, bez velmi ostrého odporu, hrozných hádek? Ah to by vůbec nešlo, kdyby to mělo vypadat, že ho chtějí sbalit jen lehce, Tommy Gentlemana, jako naloďují Francouze, dobytek dražební, tele pro všechno. Pardon! Je ďábelsky lehtivý, velmi citlivý, gentleman. Chce mít svoje představení, aby si učinil přesvědčení.

„Velmi poučný, velmi jemný, velmi pozoruhodný boj pana Chamberlaina proti proklatým silám, válečným demonům Teutonů!“ Ah, jak je to krásné. Jak je to dojímavé. Jak je to zlobné! A zajde na to Chamberlain, Eden též, Cooper také, a všichni po nich! Ano? Ne? Ovšem že! Vždyť je to psáno! Opakováno! Ale tak, víte, bum, tralala! Ah, hrome, ne! Po oposicích krásně stoických! Po rozvinutí nápadů skvělých až k omdlení! Překvapení! Závrať! Kompromisy k zahynutí obdivem; drnčení plechem! Jiskření! Plápolání! Přívalů proti ďábelským duchům. Správně! Billy Brown přišel na své prachy. Nebyl okraden při tom divadle! To se rovná „Arsenalu“ ve sportu, napínavé jako finale. Ať Briton vyjde poučen, přesvědčen o dostatečnosti, všecek rozjařen ra-

dosti z tak pěkného turnaje, z tak báječného, pacifismus a branná povinnost je vyhrána. Tak je to dobře, teď jde za hudbou.

Naši národní opravovatelé jako La Rocque, jako Doriot, Maurras, Bailby, Marin atd. neopravují vůbec nic, poněvadž nemluví nikdy o tom, že zatočí s Židy. Mluví opravdu jen aby nic neřekli. Jsou to mluvkové, ne zlí lidé. Jsou jen k tomu, aby topili rybu. Uspávají jen hnisavost, pracují v obkladech, ve vytáčkách, uhlazují. Nepropíchnou nikdy ani ten nejmenší vřed.

Jsou to celkem pomahači Židů, traviči, zrádci. Dovolují, aby se hnis infiltroval, nemoc rozšířila, dostala do hloubky. Bojí se nožíku.

Žid je maso jejich masa. Ještě lépe, je to jejich strava. Lepí se na Židy, nechtějí, aby jim někdo ublížil! Za nic na světě! Bylo by to příliš hloupé. Jest naopak třeba, aby vstoupili do „krásného hnutí“ opravovatelského, Židi, k „vysloveně národním“! Mluví se k nim divnou řečí, zpracovávají se nahánění strachu.

„Poslyšte, Žide? Neslyšíte nic? Ty potměšilé zvuky? Není to snad antisemitismus?... Ah! Ale to je hrozné, opravdu! Jaká ostuda!... V naší době!... Věřili byste? Jaká nestoudnost! Hnus! A směšné! K smíchu! Jen kdyby to nebylo tak tragické! Ale vždyť se musíte bránit, Židáčku! Něco proti tomu dělat! Nekoukejte jen! Hněte se! To se může rozšířit, strašně zjedovatět, tenhle antisemitismus! Může se z něj stát pekelná bouře! Ale pozor, obratně! Nedělejte hlouposti! Ne, vy jste nešika, Židáčku! Dejte si pozor! Neleťte hned tak přímo proti tomu s otevřenou hubou! Byl byste hned rozdrcen! Braňte se obratně, chytře, ... staňte se třeba opravovatelem, tak! Nikdo vás víc nepozná. Nebude vás už nikdo podezřívat. Pojďte s námi! Francouzštější než Francouz! Ano? My jsme vás ještě ni-

kdy nezklamali, Žide! Byli jsme k vám vždy laskaví, loyální, bratrští! ne? Tak jen s důvěrou! Co? Neváhejte! Dejte se do našeho krásného hnutí! Ochráníme vás před pogromy. My, nationalisti, sjednocenci! Nejlíp povolaní k cti chránit vlast! Nepodezřívaví! Nepodezíratelní! Pojistíme vás proti všemu nebezpečí, proti všemu svrhování, vyhošťování, placení náhrad, nacismu, rasismu! Vůbec proti těm všem ošklivým, celkem hnusným kouskům! Uvědomujete si, jaké to jsou záruky? Nejsilnější strava, nejvýše vážená, patriotismus ten nejopravovatější! Bez soků. Nelítostný, nesmlouvavý! Nejlepší jména Francie jako zástěrka! Prozřetelnost vás osvěcuje! Nemohl jste jinam lépe padnout než do našeho náručí. Bratrství! Nikde na světě neexistuje tak pevná záchrana pro Židy vašeho druhu jako v naší opravovatelské straně, Žide!

Je to nečekané ghetto, zmodernisované, nadnacionalisované! Naše nadpatriotická vlajka může krýt skvěle všechno zboží, vaši židovskou mršinu beze studu, dokonce velmi pohodlně po dvě století. Nelíbí se to? Je to lepší než Lóže!

Pojď s námi! Židáčku!

Pojď s námi! Pojď!

Poznáš slávu!...

Předně, uskladňuješ svůj poklad! Dáváš podpory? To je jasné! To je přínos! To je opravdu laskavost! Rozumíš? Budeš naturalisován jako „opravovatel“! To nikoho neurazí. Víc než „Francouz! — Jsi bratrem Panny Orleánské! Ode dneška. Tak, jsi na to hrd? Dostaneš košilku. Nadnacionalismus! Políbíš též plukovníka! Překřtíme tě. Přeobřežem tě! Tak, nyní můžeš být zcela klidný. Nikdo ti nic neudělá. Pojď s námi, máme tě rádi! Chráníme tě! Svoboda Vyznání! Víry! Svědomí! Uděláme tě „velkým národním dobrodincem“. Panna Orleánská! Vynikající obnovovatel. Podejte klobouk! Francie vždy liberální! K všem a proti všem! Jediná a nedělitelná! Všechny dobré vůle spojeny! Zednářské! Židovské! Paroháčské! Tartareskní! Ať na to kašlem! Tartufové! Sbírka! Kolik? Kolik? Kolik?“

Zákazník má vždycky pravdu. Největším zákazníkem nacionálních stran jsou Židé! Budou mít tedy pravdu vždycky. Pravice požírá židovské prachy stejně lačně jako levice. Opravovatelé, kterým se daří špatně, jsou jen ti, kdo přijdou na trh pozdě, až po druhých. Musí se honit po patrech jako cestující s Luxem, nabízeti všem Židům, jež potkávají... Je to zrovna pranýř, takové zákaznictvo! To nejde jen tak samo od sebe.

Pro malé řadové Arijce, skrovné platící nadšence, opravovatele za 3 búry, to není vůbec stejná trubka. Kladou-li otázečky, jsou-li poněkud vyděšeni tolika Lévy, Schwoby, tolika Mojžíši u kormidla, jsou ihned uklidňováni...

„Ah, co jim vše děláme! Neblázněte! Židi, to je naše taktika! Lížeme je... Kolébáme je... Podmaňujeme je! To je všecko chytráctví! Držíme je! Kouzlo! Pěkně si je omotáme kol prstu a do kapsy s nimi! To je nádherná práce! Tím lépe, že jsou s námi!... Venku, mimo nás jsou strašní! Ale u nás je sníme! Dáváme na ně pozor! Ah zbytečné strachy! Zničíme je, svážeme... Tak jen dál, bratříčku! Nenalehejte!... Jen jak se dostaneme do Elysées, pak uděláme sami jediný pogrom na všechny Židy v celé zemi... Céline, koukejte, to nic není proti našim úmyslům! Velká tajemství strany! Ano! Z Židů bude jediný plamen!... A pak slabý obláček... tak budeme naléhaví, usilovní v své protižidovské zlobě. Budeme pro ně pravými sopkami. Chudáci! Až je člověk chvilkami lituje! Jen se dobře držte, dříči centurioni! Trpělivost, trpělivost! A ať žije náčelník!... Dostaneme je, Židy, abychom je lépe vypařili! Svobodní zednáři, jak uvidí v hodině pomsty šlehat tak plameny ze všech synagog, pochopí konečně, co mají dělat! Připojí se hned k našemu krásnému hnutí národní Obrody! Napřed potichu! Ale pak hlučně! Ostatně už je to skoro hotové... Plukovník se tím zabývá... A tak se staň!“

Morálka: Žid, jenž se usazuje, posvátný Žid! Hniloba, která platí je božská. A hniloba drží ve Francii všecko!

Kdo by se chtěl bránit, sklouzne, zapadne, nahltá se lejna, zadusí se, uškrtí a zmizí. Víc se o něm nemluví.

Všechny malichernosti, všechna osobní darebáctví stranou, výdaje každé strany jsou ohromné, počítáme-li noviny, dispensáře, schůze, procesy, plakáty, nutnosti atd... Je to věčný schodek. Je třeba náplasti, je jí třeba stále víc a víc, hned, hodně, hotově, beze slov...

Všechny splátky jsou tragické... Příspěvky členů, veřejný prodej novin, to přece nemůže vše krýt, to je jen jako vedle... Potřebují se vážné podpory, velmi vydatné úpisy, aby byla zachráněna pokladna stále pod vodou, úpisy známých dobrodinců na Burse, v Sovětech, ve Vnitru, 9 z 10 Židů přirozeně.

Je to životní potřeba všech stran trhat obilí všude kde je, na zadnicích Židů... Nikdo se tomu nevyhne... Dříve či později...

Všecky strany, všecky noviny, až na nejvzácnější, stoické výjimky, jsou konec konců jen předsíně Lóží, zakryté židovské bubenictví, vřelá chytráctví, lákadla na arijské kafky. Demokratický názor vychází z těchto léček ještě horký, stále zlepšovaný, zesilovaný, víc a víc židovštější.

Co záleží na nálepkách! Na uráženém odmítání, když je to konec konců zase jen Žid, který tahá provázkem a drží kasu. V demokratické politice velí zlato. A zlato znamená Žid. Ostatek jsou jen slova. Kdo chce mluvit k davům, musí se nejdříve obrátit na Židy, požádat je o dovolení. Žid mu dá kastaněty. Potom může řvát co chce, o čem chce a pro koho chce! To nemá žádný význam! Vše mu je dovoleno, najde vždy dost prachů, drží-li se podmínek, nemluví-li nikdy o „malé věci“... a když tak dobře. Opakuje-li velmi doslovně nedotknutelné frázičky... aspoň dvakrát týdně... Nejdůležitější hesla Velkého Krámu:

„Německo je dravý národ... Nacismus je divošstvím... Všichni Židi jsou chudí a pronásledovaní... Velikost Francie spočívá v její laskavosti k Židům, v toleranci a v přijímání Židů... A konečně všecka vynikající žvanění velké francouzské, zednářsko-talmudské blbosti.

A dokud to jde! A nikdy dost!...

Jen fráze líbí se stále, rozjařují zcela jistě, dělníky, buržuje, zaměstnavatele, úředníky... Není rozdílu. Všichni jsou liberály...

Přirozeně, že se dá napřed trochu prosit, kumštýř, to je to nejmenší umění. Jen trochu zachránit zdání. Jen ne najednou! Trochu cukání se! Dělejte trochu zlého, strašného!... Nepřekonatelného!... Jdi se oběsit! Komedie!

Koketerie! A najednou spadne rouška jako zázrakem!... Okolnosti... Výhodný okamžik... Dobrý pohyb... Učí přátelíčky doběhnout se s úsměvem...

Stoicismus! Dobrý francouzský humor! Všichni spojeni před nebezpečím! Dát se vesele zmasařit pro oslnění vlasti! Národní Sjednocení! Udržení pořádku v ulicích! Dát si navrtat zadnici Židy, to je nové Alsasko-Lotrinsko! Opravdoví vlastenci jsou k tomu vždy odhodláni! Za velkost Francie! Za úcty svobod! Věc je opravdu nádherná! Pohádková konfuse. Na jedné straně vlající prapory, Arijci pitomí září, bláznivě nadšení, upřímní, zamilovanější než kdy jindy, šťavnatí, nabízející se... Na druhé straně židovské prachy, zpravené, chňapající, dobyvačné, přesně se umísťují, váží, berou, balí, odnášejí. To se to povedlo! Nádherný kousek!

Sověty by se byly už dávno shroutily bez stálé podpory, laskavého poručnictví všech bank, všeho průmyslu, všech židovských a zednářských propagand celého světa.

Tato šibenice běsnících galejníků, tento katafalk hrůzy nebyl by vydržel ani půl roku bez nadšené podpory všeho světového židovstva.
Ono vše krylo, všemu vyhrávalo, vše dávalo odpouštět. Ono jen propagovalo naději, lež, pohrůžku, a vydírání s takovou drzostí, že nad tím zůstali paf i sami odborníci.
Vrchol propagační drzosti! Nejpřemrštěnější podnik bídáckého pletichářství, jaký kdy Židi za celá staletí stvořili, a přece... Kolosální sovětská mrchovina, lepící se červy, chroptící mouchami pod židovskými projektily: Oslňující Triumf.
Záměna všech hodnot nekonečnou zpronevěrou. Vše do díla, aby —10 se skvělo jako +1000, aby davy se na to chytly, aby křičely jak je to božské množení a aby chcípaly tím zázrakem.
Mimo slovičkaření, chrlení zaraženectví, byly Sověty stvořeny, zplozeny, udržovány, propagovány jen k větší slávě největší židárny, byl tím proveden válečný plán talmudské války, vypracovaný, zmodernisovaný generálem Marxem (stejná židovská válka v Číně a Španělsku).
Sovět to je nejprve synagoga, především! Zdokonalená! Zmodernisovaná! Motorisovaná! Talmud 38!
Každý Sovět představuje nový val. Každá Kominterna novou citadelu světového židovského Císařství.
Židovské rozlézání: spousty židovských glomekul, obzvláště rozžírajících, nervosních, vstřikaných za tepla do živého arijského masa.
Marxistická nákazu z Ruska se prováděla velmi brutálně současnými injekcemi, plnými, chránícími židoamerické zlato. (Původem z New Yorku, Amsterodamu, Londýna.)
Sověty byly zasazeny v Rusku židovskými bankami z New Yorku, Amsterodamu, Londýna (Loeb, Schiff, Sassoon, Warburg). Zednářské zákulisí, Synagogy, Luteráni, zednářské generální štáby (německý, francouzský, anglický, ruský) na obou stranách vraždění pomáhaly báječně vytvoření Sovětů svým mlčením... vhodnými rozpory... svými

zradami... vyhýbačnými výmluvami... Oportunní liberalismy... všecky muziky... kolik Komintern, tolik jedovatých synagog...

Každý komisař lidu je komisařem vysoké židovské policie, otrokář Arijců. Otrokář slovičkářský, racionalistický, slibující, demokratický, atd....

Stalin, Asiat poslušný rozkazů, divadelní kat. Kuchyně Kremlu je židovská. Kazanovič ji koření.

Sověty trvají, drží se v tyranii jen díky významným podporám, denní spoluvině židovských bank z New Yorku a Londýna, za úplného pochopení demokratických vlád, za velmi nevyhnutelné spolupráce „Intelligence Service", hlavně na Východě.

Sověty ponechány samy sobě by se zakolísaly při prvním hladu. A hned by došlo k velké pomstě! K úžasné čistce! K znamení nejohromnějšího pogromu, jaký kdy byl viděn. Opravdové zemětřesení. Tiberius by nic neznamenal se svými požáry u srovnání s tím. Je opravdu téměř nemožné udělat si malou představu, jen slabě si ujasnit stupeň úžasné nenávisti ruských davů k Židům. Velmi pochopitelný pocit.

Židi zavraždili od doby, kdy jsou u moci, třicet milionů ruských Arijců. Antisemitská zběsilost Rusů vyčkává jen nejbezvýznamnější příležitost, aby se do toho dala, aby udivila svět.

Kdyby Sověty se zítra zapotácely, nastane hned v několika hodinách rdousení Židů ve všech koncích Ruska. Možná, že by se pak nenašel ani jeden, aby nám vyprávěl podrobnosti. Ah! Už nikdy neslyšet báječná židovská slova!

Konec smíchu! Dobře víme, že velcí Židé o tom dobře vědí. Že na nás nečekali. Že jsou u díla. V plném vědomí všeho, s velmi vážnými důvody obávat se oblouzněně ruských překvapení.

Její obavy jsou pochopitelné. Všichni si vroucně přejí, společně, bohatí i chudí, na hlavních čtyřech koncích světa, aby se Sověty nezhroutily. Působí jim to hrůzu dnem i nocí. Dě-

lají víc než mohou, jen aby se v Rusku nic nezměnilo. A oni mohou ohromné věci.

Takové úžasné pogromy! Po hitlerovských hrůzách! To by bylo moc na jedno století. A pak vzpoura otroků se může vždy rozšířit... Náboženská, bankéřská, policejní Velkožidárna udržuje sovětskou moc, jako by udržovala nůž guilotiny, vysoko, vysoko nad svou hlavou: „Jen ať nespadne!“ Mezi námi, Velkožidárna velmi lituje, že kdy stvořila tak pitomou věc, tak dvousečnou, dobrou jen pro nekonečnou zlost. Chtěla by se z toho ráda dostat. Ale jak? Nemůže!
Je v Sovětech angažována až po krk, na život a na smrt.

Jen mi najděte chudého Židáčka, který by mluvil špatně o Rothschildovi.

Jen mi najděte chudého Židáčka, který by mluvil špatně o Sovětech.

Jen mi najděte chudého Židáčka, který by nemyslel, že je nutné jít hned okřesat Hitlera.

Všechna půda v Československu náleží židovským lichvářům a ne sedlákům, kteří ji obdělávají.

Prohlášení lorda Wintherthona M. P. v dolní sněmovně dne 11. května 1934.

— Tak, což pak to neskončí?

— Což pak se nemohou už uklidniti ti vaši hromští Sudeťané! Budou nás ještě dlouho otravovat?

— Tak, ale, ale. Tak oni mají raději Goeringa ti vaši Sudeťané?

— Nemilují Židy?...

— Kde pak!

— Kde pak! Měli by raději Mussoliniho, Franka. Měli by raději čerta. Nebo japonského císaře, kohokoliv, jen ne Židy...

— Poslyšte, to jsou opravdoví hnusi, vaši Sudeťané! Mají choutky jako Skopčáci, vaši Sudeťané. To jsou opravdoví fašisti, jak mi to povídáte! Něco jako arijští rasisté. To mně dožírá! Už se nezdržím vás dále poslouchat. Drazí Židáčci!

— A ještě něco! Antisemité! Strašní sektáři! Se zpátečnickými předsudky! Opravdoví mstiví násilníci, ti vaši Sudeťané.

Dokonce schopni někoho skalpovat! Opravdoví upíři! Ah, nejvyšší čas jim nařezat. To je smutné, že žijí ještě podobní chlípní primasové! Nejvyšší čas je zkrotit. Vaši Sudetčíci! Cholera. Ať už to skončí! Zdemokratisujte je trochu, trochu je zcivilisujte pro velké liberální pokroky. Pro velké proudy osvobozující myšlenky! K sakru!

— Ah, to máte pravdu.

— To mi nemusíte říkati!

— Ale vždyť sám víte, jak to udělat! To je rozkošná myšlenka. Jak vznešený úkol! Jaký úkol na naši dobu. Jak úchvatný program pro naše Lože! Vy mne vzrušujete! Nanejvýš dojímáte!

— To jest přirozené.

— Okouzlil jste mne, zbavil pochyb! Jsem váš člověk! Vdechuji vás, opíjím se vámi!...

— Tak k dílu! Všechny ty lidi mi sem přivezte! Uhrančivé Sudety! Rozbrojaře, držkouny, vzbouřence! Prasečí hlavy. Jen ať mi je sem převezou. Do Francie, všechny! Dost! Místa máme ještě dosti. Ale my, my nejsme rasisti! Tím je

člověk vznešenější. Budeme míti stále dosti místa. Stále více a více místa. Díky válečným děrám. A válku válce! K sakru! A smrt tyranům. Za půl roku bude po houževnatosti těch barbarů. Ani je pak nepoznáte. Uvidíte, jak budou uklidnění, zcivilisovaní, vyjevení, nikdo by je nepoznal, vaše Sudetčíky. Vesele požidovštěli mezi těmi všemi našimi polo Levy, čtvrt Moisesy, Mendesy. To jest právě zázrak Paříže. To je půvab.. Tři kapky, tři slova, tři měsíce stačí... Nanejvýše šest měsíců bude třeba, aby se stali opět normálními lidmi, ti vaši Sudetčíci, praví arijští demokrati. Za půl roku vzhůru, požidovštělí a tak nafoukaní, že bude potom hračkou nechat je střílet, jak budeme chtít pro Litvinova, Jouhauxe, Nathana, Dimitrova, Kominternu, Bluma. Dokonce to budou považovat za opravdovou rozkoš, nejsladší odměnu!

— Rychle, rychle! Ať už jsou zde!

— Ah, jak věřím Paříži! Blumově Paříži! Půvab hlavního města. Sladké očarování. Zázrak Elysejských Polí. Galerie Všelévy. Ah, vracíte mi dech, bdělou touhu!...

— Počkejte, počkejte! To ještě nic není. Počkejte, ať vám přečtu, co píši nyní o patriotismu tomu mamlasovi, co mne uráží!

— Jak?

— Co?

— Oh, oh, oh!

— La, la!

— Ah! Ah! Ah!

Ve chvíli, kdy každý chápal požadavky Sudeťanů...
Mezinárodní stálý výbor dělnických a socialistických stran:

„Odmítáme uznati právo cizích zemí zaváděti jejich nadvládu nad německými stejnorodými územími, jež tvoří zeměpisný celek.“ Resoluce z 26. dubna 1919.

Výbor pro mezinárodní akci dělnických a socialistických stran:

„Národnosti nemají býti stěhovány z jednoho státu do jiného bez vlastní vůle.“ Manifest z 11. května 1919.

V. mezinárodní sjezd komunistické internacionály, shromážděný 8. června 1923 v Kremlu. Přijatý návrh:

„Sjezd konstatuje, že není žádný Československý národ, Československý stát, mimo národnosti české, obsahuje Slováky, Němce, Maďary, Ukrajince, Poláky. Sjezd považuje za nutné, aby komunistická strana v Československu, pokud jde o národní menšiny, prohlašovala a prováděla práva národů na sebeurčení, třeba až do rozdělení.

Československo zrodilo se v Paříži, pod ochranou zednářů. „Hledal jsem a později pěstoval, až do konce války, styky s třemi důležitými činiteli: Svobodným Zednářstvím, Ligou pro Lidská Práva a Francouzskou socialistickou stranou... Přístup do zednářských kruhů byl mi umožněn několika pařížskými krajany a jihoslovanskými členy Loží; měl jsem příležitost vyložit v některých naši věc a získat pařížské zednářské prostředí.“ (Ed. Beneš ve svých Pamětech.) Kde je zlo?, diví se Crapouillot, nevinnost - magazíne. Přirozeně, v čem je zlo?

•

Sedm jazyků, a žádné srdce.
Švýcarské přísloví.

Viděl jsem pracovat tak trochu Žida Beneše ve Společnosti národů. Malý talmudský zhýralec, celý vzrušený chytráctvím, nevyčerpatelně potutelný, pletichářský, celý zpito-

mělý dryáčnictvím, hloupoučkou a krátkou lstivostí. Opravdový malý hnusný zlodějíček, blouznící pochlebnou prostředností. Opravdový nálevník chodeb, který přepíná. Velmi strašná otravná prasečinka v srdci Evropy. Pro Lože však přirozeně sám Jehova! Víc než Šalamoun! Přesně to co Zednáři představují jako ideál státníka: Smrtelná suchopárnost v neomezeném pletichaření.

Opakuji Žid Beneš, třebaže to bylo mnohokrát popíráno, poněvadž jsem znal důstojníka z „Intelligence Service“, který mu za války vydával dočasné propustky. Beneš neměl totiž žádný pas nějaké přiznatelné národnosti. Osvojil si dokonce špatný zvyk, že si sám vyráběl falešné pasy. Na neštěstí byl v r. 1916 v Londýně zatčen. Byl znám v „Intelligence“ (která se v tom vyzná, jako „Agitující žid“), stejně jako Litvinov, Bela Khun a Trocký.

Všichni tři pokračují přirozeně v agitaci (člověk zůstane omezencem až do smrti) na místech svých určení.

Jsou to vlastně zvrácené duše, které činí svět nesnesitelný. Všude nalézají úmysly. Já sám cítím, že jsem se stal tak zvráceným, že se obracím k rasistickému šílení. A nejen trochu. Rasista na sto procent! Tak jako komunista, bez Židů! V této hodině, v tak tragických okolnostech není lhostejnost na místě. Musíme si vybrat, optovat pro určitý druh perverse, nestačí už říkat o sobě jsem zlý, je nutné mít hroznou víru, krutou nesnášenlivost, není mnoho výběru, víra buď arijská nebo zednářská, židovská nebo protižidovská. Aspoň se budeme dvacet let smát.

Cítím, a tak jsem podivný, věci ještě perversnější. Opravdový sadismus. Cítím se Hitlerovým přítelem, velkým příte-

lem Němců, shledávám, že to jsou bratři a že mají plně pravdu, jsou-Ii rasisty. Velmi by mne bolelo, kdyby někdy byli poraženi. Soudím, že našimi skutečnými nepřáteli jsou Židi a zednáři. Že válka, která se blíží je válkou Židů a zednářů, že to vůbec není naše válka. Že to je zločin, že jsme nuceni nosit zbraň proti lidem své vlastni rasy, kteří na nás nic nechtějí, že to je vše děláno pro radost zlodějů z ghetta. Že to je popravdě pád na poslední stupeň dobytčiny.

Intelligence Service, která zná svého Beneše lépe než kdo jiný zatřpytla (důvěrně) mu před očima zrcádkem, za sudetské krise, že by se mohl stát, po poražení totalitních států Presidentem Demokratických Evropských Států (zednářských), něčeho jako obnovené, zednářsko-komunisticko-demokratické Společnosti národů, velmi přijatelné davy a okamžitě proveditelné. „Židovská Evropa v druhém stadiu". Windsor by byl jmenován hned po prohlášení, Presidentem Evropského senátu! Filip Rovnost 38! Zasloužil si to poctivě. Židovka Simpsonová hrála svou úlohu nádherně.
Zároveň by v tom byli tři velcí angličtí Židi, Israel Moses Sieff, Mark Spencer a Sasoon, po Rothschildovi čtyři největší bohatství Anglie. Vše se mělo odbýt hladce. Ale I. S. obávala se v poslední chvíli vzpoury ve francouzské armádě a sabotáže anglického zásobování. Odloženo! Na šest měsíců na příklad, po vítězných volbách Chamberlainových. Týden Sudet, týden hlupáků.
Ani Beneš, ani Litvinov, by však se nebyli těšili, to je psáno, z Vítězství. Byli by bývali vyřízeni již při provádění, jako byli vždy vyřizováni velmi zjevní agenti I. S., viz Mirabeau, Danton, Robespierre, Borodin, Trocký, Lawrence atd....
Slavnost pokračuje...
Židovský týdeník „Candide" v úvodníku z 27. září, tedy v den, kdy mír visel jen na vlásku, učiniv veškerá opatření, vás upozorňuje, že:

„Nikdo nemá nikdy práva zapomínat, čemu nás naučily dějiny. Stálost znaků národních jest nejpodivuhodnějším zjevem. Německo nectilo nikdy svých dřívějších závazků.“

„Candide“ jest příliš blbý, než aby mohl býti nebezpečným, je dokonce více než blbý.

Na tom nezáleží. Tato setrvávání na získaných znacích musí býti stejně podivuhodná u Židů jako u Němců. Proč ne?

Tak tedy začněme s tím, čemu nás učily dějiny. Musí to platit stejně pro všechny. Nacisté antisemitismus nevynalezli. Svědectví, a ne snad podřadná, jsou průběhem dějin, od Diderota až po naše dny, pokud jde o slavnou stálost získaných židovských znaků, přečetná, člověk má až nadbytečný výběr.

STAROVĚK:

Diderot (30 1. před K.—20 po K.): Přátelé krále Antiocha (175 před K.—163) mu radili, aby vypudil Židy, poněvadž Židé nechtějí se spolčovati s ostatními a považují každého za svého nepřítele.

Seneka (41. před K.—65 po K.): Zvyky tohoto prokletého národa zůstaly tak pevné, že se rozšířil po všech zemích; poražení vnutili svůj zákon vítězům.

Tacite (55—120): Většina spisovatelů se shoduje v tom, že následkem odporné nemoci, která se rozšířila po celém Egyptě, obdržel král Bocchoris od věštců radu, aby očistil svoje království vypuzením Židů, poněvadž to je rasa nenáviděná Bohy a lidmi. Aby je zachoval pod svou vládou, Mojžíš jim dal nové zákony: vše, co jest posvátné pro nás, jest odporné Židům, a vše, čím opovrhujeme, jest jim dovoleno.

Mohamed (571—632): Nemohu si vysvětliti, že již dávno nebyl vyhnán ten bídný dobytek, který vydechuje smrt. Cožpak nezabíjíme okamžitě zvířata, jež žerou lidi, i kdyby vypadala jako lidé? Co jsou Židé jiného než lidožrouti?

Sv. Justin (166): Židi stáli za veškerým pronásledová-

ním kterým byli stíháni křesťané. Bloudili celou zemí rozšiřujíce nenávist ke křesťanům a podrývajíce jejich víru. Tertulien (160—230): Židi tvoří semeniště celé protikřesťanské akce.

STŘEDOVĚK:

Gontran, král Franků (525—593): R. 585 přišel král Gontran do Orléansu; celý národ jej nadšeně vítal, hlavně Židé, a ti křičeli více než ostatní. Král pravil: „Běda tomuto židovskému národu, zlomyslnému a zrádnému, který žije jen z úskoků. Projevují mi dnes svoje hlučné nadšení, protože žádají, abych nařídil postaviti jim z obecních peněz synagogu, kterou jim křesťané zničili; ale já to neudělám. Bůh to zakazuje.“

Abbé Tritheme z Wurzburgu (1462—1516): Není již pochyby, že jak mezi urozenými tak i chudinou roste odpor k židovským lichvářům. Jsem stoupencem zákonitých opatření, jež učiní přítrž vykořisťování lidu židovskými lichváři. Bude snad dovoleno cizím vetřelcům, aby nad námi vládli? A vládli nad námi ne snad pro větší sílu a odvahu, vyšší ctnost, ale výlučně pro jejich bídný mamon? Budou tito lidé beztrestně tloustnouti z potu rolníka a řemeslníka?

Luther (1483—1546): Jak Židé milují knihu Esteřinu, která tak dobře odpovídá jejich krvelačné pomstychtivosti, jejich vražedným nadějím! Nikdy nesvítilo slunce na národ lačnější krve, pomstychtivější než na ten, jenž se považuje za národ vyvolený, jen aby mohl vraždit a rdousit šlechetné. Není pod sluncem tvorů lačnějších, než byli, jsou a budou oni, stačí jen dívat se na jejich lichvu. Kojí se nadějí, že až přijde jejich spasitel, shromáždí všechno zlato a stříbro celého světa a že je jim rozdá. Soudím, aby jejich synagogy byly páleny a co nemůže hořet, nechť je srovnáno se zemí, aby už nic nebylo viděti. Měly by býti zničeny všechny jejich nábožné knihy, všechny výtisky Talmudu, odkud čerpají

tolik nečistoty, lži, kletby a rouhání... Mladým Židům a mladým Židovkám měl by býti dán do rukou krumpáč a motyka, handra a vřeteno, aby dobývali svůj chléb v potu tváři...“

Erasmus (1487): „Jakých okrádání, jakých násilí zakoušejí chudí, oběti Židů! Takových utrpení, že je nemohou dále snášeti, Bože, smiluj se nad nimi! Židovští lichváři jsou rozlezlí až do nejmenších vísek a půjčí-li 5 zlatých, žádají stvrzenku na částku šestkráte vyšší. Žádají úroky z úroků, a znova úroky — až konečně ubožák přijde o vše.“

AŽ PO NAŠE DNY:

Papež Klement VIII. (1605): „Celý svět trpí pod lichvářstvím Židů, jejich monopolů, jejich podvodů. Přivedli spoustu nešťastníků na mizinu, hlavně sedláky, řemeslníky a nejpotřebnější z chudých.“

Voltaire: „Židi nejsou ničím jiným než národem nevědomců a barbarů, který od věků spojuje v sobě nejodpornější lakotu a nejhnusnější pověrectví s nevyhladitelnou nenávistí k všem národům, které je trpí a z nichž bohatnou.“

Marie Terezie, rakouská císařovna (1777): „Neznám škodlivějšího moru pro stát, nežli tento národ, který přivádí lidi na mizinu podvodem, lichvou a peněžními smlouvami a který provádí všechny špatné obchody, jimiž čestný člověk opovrhuje.“

Benjamin Franklin (1787) v předběžné rozpravě o americké ústavě: „Ve všech zemích, ve kterých se usadili v značném počtu, snížili Židé mravní úroveň, ohrozili obchodní rovnováhu, žili stranou, nepřizpůsobujíce se ostatnímu obyvatelstvu. Posmívali se křesťanskému náboženství a snažili se je podkopat. Stavěli stát ve státě, a když jim byl kladen odpor, pokoušeli se o peněžní zardoušení země... Jestliže je v této ústavě nevyloučíte ze Spojených států, rozšíří se za dvě stě let do té míry, že budou ovládati a vyssá-

vati naši vlast a změní vládní formu... Nezakážete-li Židům přístup do této země, za méně než dvě stě let budou vaši potomci pachtit se na půdě, aby uspokojili požadavky vetřelců, kteří si budou zatím v obchodech mnouti ruce. Upozorňuji vás, pánové, nevyloučíte-li Židy provždy z naší společnosti, budou vás naše děti proklínati až do hrobu... Židi jsou, pánové, Asiati... Nebudou nikdy ničím jiným."

Napoleon I. (1808) psal svému bratru Jerômovi: „Rozhodl jsem se podniknouti něco pro Židy, ale nechci, aby přicházeli více do mého království; učinil jsem opravdu vše, abych ukázal opovržení vůči tomuto nejodpornějšímu národu světa."

Mr. Newdigate v dolní sněmovně 25. března 1858: „Nevěřím, že by nějaký Žid se mohl státi členem tohoto shromáždění, neboť Žid jest přesným vyznavačem Talmudu, a učení Talmudu, jak mohu dokázati, jest nemravné, protisociální a protinárodní... Židé byli buď přímo nebo nepřímo vinni za všechna povstání a všechny revoluce. Způsobili zničení a bídu svých současníků nejhnusnějšími a nejkrutějšími prostředky."

Generál Grandt (1861). Za americké občanské války zní druhý rozkaz generálův takto: „Židi porušují všechna ustanovení vydávaná ministerstvem financí; porušují též všechna vydaná nařízení, pročež jsou vyhoštěni z území, jež musí opustiti do dvacetičtyř hodin po vyhlášení tohoto rozkazu."

Pavel Kruger, president burské republiky, ujímaje se slova na tržišti v Johannisburgu v únoru 1899: „Kdyby bylo možné vyhoditi okamžitě Židy z této země bez nebezpečí války s Velkou Britanií, byla by otázka věčného míru v Jižní Africe navždy rozluštěna."

Konečně sám Leon Blum (právní poradce p. Badera): „Radost ze života, potřeba množiti se, vládnouti: jedním slovem židovská síla."

„Postaven do služeb mezinárodního socialismu židovský kapitál udělá zajisté veliké věci..."

„Jest však též důležité upozornit, že zasáhnou-li Židi do sociálního boje... pak se tak stane proto, že jsou poslušni přirozeného zákona jejich rasy.“

„Francouzi“, kteří se neodvažují přiznat místo svého narození, jsou stále četnější. Hlavně u svobodných zaměstnání. V tom ohledu, asi stud nepochybně... odborářské ročenky lékařů, zubařů, lékárníků neudávají více místa narození. Místa narození byla prostě zrušena. Zubaři, lékaři, chirurgové se prostě nenarodili nikde.

Avšak existují, toť vše. Moc jich nepochybně přišlo z nemožných míst, z velmi význačných ghett. Nutilo to k poznámkám. Teď se prostě napíše:

Dr. Duconovič, nar. 31. prosince 1900.

To je psina!

Naléháte-li trochu, odpoví se vám konečně, že se narodil ve Zlámané Lhotě jako pan ministr Mandel, a to také není pravda. Daleko se nedostanete... A co Dr. Kaganovič? A Dr. Durand-Moumelain?... a Dr. Lubomirzský?... a Dr. Klin-Voronov? Což se tihle lidé nikde nenarodili?

Sta a sta... stále víc a víc lidí „bez vlasti“. To je bolestné... Plné ročenky lékařů odnikud. Vypadá to směšně... „Nikdy nepřiznejte,“ tak zní rozkaz. Rodinné jméno to se dá udělat (a jak!) ale jméno města to je nesnadné padělat. Odtud ten stud.

A přec je třeba to skoncovat, něco podniknout! Takový podivný stav nemůže dlouho trvat, všichni ti nikde narození... Už to začíná vyvolávat úsměv. Navrhuji, abychom my, domorodci, dali do toho něco svého. Ať je nějak zabalí ty novoděti Francie „nemanželské“, pomozte jim z nesnází. Udělám pro ně krásné gesto, dojdu se dát zapsat do syndikátu takto... Budu naléhat: Dr. L. F. Destouches, nar. v Kijevě 24.

května 1894. Zakryji tak moje Courbevoie (Seine), jež mi způsobilo ohromné škody, za celou moji kariéru.

Doufám, že se pak stane ze sympatie několik slavných přestupů. Vidím docela dobře, jak se v C. G. T. zapisuje Dr. G. Duhamel, člen Francouz. Akademie, nar. ve Lvově dne... a Dr. Léon Daudet z Akademie Goncourtů, nar. v Bratislavě dne... Tak bude móda zavedena. Zbožný podvod. Všichni domorodí lékaři zřeknou se rychle svých směšných St. Mandé, Lyon, Reims... a vyberou si v chvatu nějaké malé, pěkně znějící ghetto. (A mezi Revalem a Trebizonem je jich dost!) Tak budou všichni svorní a každý bude hýčkán. Budeme opravdu všichni požidovštěni, nerozeznatelní jeden od druhého, i místy svého původu, naturalisováni židovsky, po přátelsku. Ročenky se mohou předělat, bude radost se jimi probírat, povzbudí to představitelnost mladých dívek. Rodiště lékařů, už jen ta pohádková, kouzelná, fantastická jména, vyvolávající vzpomínky na Tisíc a jednu noc... **Tobolsk... Tourgai... Orenburg... Vladimila... Tambor... Simbirsk... Amasaian... Kiutajč... Perth...** To přec je něco jiného, jen to přiznejte, než **Bécons-les Bruyères!** Je to ze začátku trochu těžké pro výslovnost, ale člověk si zvykne.

Člověk si někdy dělá slabé naděje, myslí, že byl pochopen. A ukáže se, že tomu tak vůbec není.

Člověk napsal ve svém životě bez domýšlivosti, prostě, svědomitě tisíce a tisíce lékařských předpisů... A nikdy, nikdy nebude známo, kolik dobra mohly kol dokola způsobiti... Nemá to mnoho smyslu. Vždycky vám bylo porozuměno obráceně.

Jest dobře si uvědomit, že přes veškeré vaše nadání, nejandělštější snahy, dokonce přes onen druh genia, který vás konec konců donutí přes všechny překážky k nejjasnějšímu výkladu, k rozborovému koktání, k nábožnému odříkávání

stále stejných předpisů, nejběžnějších formulek, bude vám vždy porozuměno obráceně.

Kdybyste nakrásně dvacetkrát a opět dvacetkrát napsali krasopisně přehnaně velkým písmem a pak radostně naladili na nápěv Paimpolaisy:

„Vezme se půl lžičky v šálku nějakého čaje, právě před spaním," klient podle své hlavy vezme třicet lžiček při vstávání v hovězí polévce. A pak se strhne hrozný povyk. A přijde si pěkně na vás, pan klient. Vzniknou nekonečné obtíže. Vypravuji vám to s hlubokou skromností, vím, že vám neříkám nic nového. Takový už je život... Vzpomínám-li tak na svoji lékařskou praxi... Možná, že jsem je fascinoval? Bylo to více platné, než kdybych odešel. Než kdybych odešel... to jen tak říkám. Byl bych spíše utekl... Stávali se směšnými... Už začínali ani nevědět, zda mne nemají na místě srážet... tak byli fascinováni.

Možná, že vás budu též fascinovat. Možná, že budete zvracet. Možná, že mne shledáte hnusným? Nejvýš otravným? Možná že mně budete tupit? Jestli jste mne čtli až sem, to už něco znamená, to je temperament, je to důkaz solidní nenávisti. Ale pokračování je nádherné.

Upozorňuji vás velmi zdvořile. Dojemné rekapitulování všech výmluv z 50 předešlých kapitol... Nebudete si moci stěžovat!... Se všemi závěry „ad hoc!"... strašně silnými!... architekturálními!...

Já vítězím ke konci, v pathetickém poslání, překonání všeho, vrchol!

Jsem z těch spisovatelů, kteří mají dech, dovedou odpovědět. Kašlu na všechno lidstvo, pro svoji strašnou schopnost obhajovat. Tlačím šťávu, uzavírám, odpovídám, umím nahodit stránku plnou geniálnosti... Mezi námi kamarády, co mi právě někdo kolem nemůže odpustit, nikdy neodpustí, to je právě způsob, jakým končím, dovršuji podniky.

Jak by mne chtěli zabít moji nohsledové, dokonce i moji žáčkové, žalem, zlými výroky, jak by chtěli, abych zahynul

na kousnutí jedovatých úst. Ale moje kravská kůže mne chrání, až dosud jsem se vždy z toho dostal.

Rasy se samy nevytvářejí, nechrání se samy; jsou v hloubi každého žijícího člověka, v hloubi každého „počatého“ stvoření. To je vše.

K svému trvání vyžadují stálé, stoické úsilí každého žijícího tvora, aby přemohli zmizení a smrt.

Jsou ve stavu „státi se“, vždy v nebezpečí, vždy ohroženy. Arijci mají, možná, ještě několik možností „dokončiti se“ tím, že očistí svoji rasu, že se odčerноší, odžidovští, je nejvyšší čas! Jsou-li příliš zbabělí, příliš chlípní, příliš líní, nechají-li se v množství navrtávat negrity, Asiaty, Židy, pak nedůstojně zmizí.

Pak přijdou jiné rasy, nepochybně žluté, které je vysmejčí, zaženou do moře. Francie, Císařství Zapadajícího Slunce.

Negroidní Francouzi neodejdou bez bolesti. Pochcípají otroctvím, válkami, vzájemným vražděním, svérázným, posvátným, blekotavým, obráceni v stav pekelných, neodolatelných návyků.

„Být či nebýt,“ Arijče? That is the question! A nic jiného. Všechny doktriny o nejsoucnosti ras, o nejvyšším rasovém konfusionismu, všechna apoštolování o rasové smíšenině za každou cenu, zadnicový esperantismus „á la Romain Rolland“, volající po souložnickém babelismu, to jsou všechno jen jedovaté rozkladné kraviny, vzešlé všecky ze stejného talmudského krámu: „U zkázy Bílých“.

„U zbláznění, u zmatku pohlaví všemi kurci všech představitelných barev.“

Arijec musí se vyříznout ze svého hnusného míšenství, nebo zmizet, a ne pohodlně, jednoduše, tiše... Ne! Pod ranami mučení! Mučení neskonale různého! Pod ranami válek! Ú-

žasného, hnilobného, příšerného, křečovitého, odporně smrdutého šílenství. Skutečné konce rakovinářské! Dědičná smíšenina evropského sparchantělého míšence přechovává dosti nemožných klíčidel, anarchických uzavřeností, náhlých šílenství, aby vyjevila dvacet pekel, aby na ní ztloustli všichni chirurgové světa. Pověstný humanitářský sen Žida, to je vlastně Pandemonium všech rozpuštěných národů, úžasná boullabaissa shnilých ras, vyděšených, ztracených v groteskních srážkách, zcela ponořených do věčné, divoké katastrofy.

Dosti ras! Už dost! Všude jen židovské děvky, na všech zdech, vyjevené, svolující ke každému rozparování.

Celkem uskutečnění ohromného světového vředu, složeného ze všech našich mas, k radosti, k pomstě a židovské nadvládě. On pak, parchant, nejodpornější míšenec světa, zaujme, tím, že nás prasečil, ve srovnání s námi, maličkou pózu, přirozenou, integrální, vzácnou, přejemnělou. V království „zhroucenců do h....“ jsou spratkové vládci.

Rasismus! Ale ano! Ale jak? Raději tisíckrát než jednou. Rasismus! Dost našich měkkých náboženství. Byli jsme už dost uvedeni všemi Apoštoly, všemi Evangelisty. Všichni byli ostatně Židi od Petra, zakladatele, až po nynějšího Papeže, Marxe v to počítaje.

Nacionalismus to je ještě jeden takový židovský kousek, abychom do sebe více vráželi, abychom se lépe vzájemně vraždili. Dobře! To stačí! Ať žije Racismus! Pochopili jsme, díky mrtvolám.

Ať žije Náboženství, jež způsobí, že se navzájem poznáme, že budeme mezi sebou, Arijci, že si porozumíme místo abychom se vzájemně, obřadně, nekonečně vraždili.

Ať žije Náboženství tak přísné, tak nelítostné, že nás donutí žíti ve věčné hrůze nad tím, abychom nebyli znovu zrazeni svými svinskými instinkty, abychom neupadli znovu do stejných vášní, do stejných bratrských vraždění.

Chceme aby se s námi zacházelo přísněji než s prasaty, tisíc-

krát jsme si to zasloužili. Není důvodu, proč bychom tím měli trpět.
Později uvidíme, co se dá dělat se sociálními ráji. Vše do času.

Přirozeně že až na velmi vzácné a velmi odvážné výjimky, vědátoři Ústřední Vědy, téměř všichni, jsou Židi nebo zednáři, popírají prostě a jednoduše existenci židovské rasy. A aby zarazili krátce všechny nebezpečné rozpory, nalezli, že je lehčí popírat vůbec existenci Ras, hlavně však, přirozeně, bílé Rasy arijské. „Není arijců jako není másla kolem řiti." Takový je slogan Úřední Vědy. (Totiž židozednářské.)
Toto prohlášení, podepíšete-li je, vás hned řadí mezi svobodné vědce, ony, s kterými je možno počítat, ony, již jsou v té chvíli hodni nejvyšších oblib Moci. Čestnou legii dostanete hned, bez řeči.

O tom rasismu! Ah! Pardon! To je svíjení se hrůzou! Epilepsie hnusu! „Barbarské popírání celé učené dialektické analysy faktů! Nejhrůznější malichernost! Zpátečnictví nejvyššího stupně Hysterie!" A už prší proklínání, zabalené „do „vědy"... nebo do „olympského rozboru skutečností". Stále fakta! Podle vzoru Lavoisier!... Podle vzoru Pasteur!... Podle vzoru Claude Bernardi!...
V zákulisí frankožidovské Vědy se ohromně pracuje „Podle vzoru..." Dojem na davy je vždy zajištěn, ohromný, napíšete-li „podle vzoru Pasteurova..."

Neslyšeli jste nikdy věhlasného profesora Poirier-Levisohna? Ah, ten jim to dává, rasistům? Ah! Ah! Ó, můj Císaři!...

A přec, přese vše, najdou se vždycky nějací odpadlíci, někteří popiratelé velekněží v nejlépe vybraném sboru Vědy Nejúřednější, na př. Georges Montandon, profesor Ethnologie na Anthropologické Škole v Paříži.

Hleďte co prohlašuje tento bezúhonný vědátor ve své poslední brožuře: „Správný posudek o problému Ras.“
„Konečně zde je hlavní bod, klíč k tělesnému židovskému problému, skobový židovský nos — pojat jako nejpříznačnější znak židovského obličeje, neboť co pravíme platí „mutatis mutandi“ pro jiné znaky — neobjevil se jen v jednom oboru, kde jiné znaky, spojeny v celek, byly považovány za postačující ke karakteristice určité rasy; obdobně tomu, co bylo řečeno výše, pokud jde o různé obory Oceanie, fysionomický znak — vypouklý, tak řečený židovský nos — objevil se ve dvou oborech, to jest u dvou ras, ale jenom na jedné části oboru těchto dvou ras; je obkročmý, jak bylo již řečeno, na jedné části rasy alparménské (totiž její podrasy armenoidské) a na jedné části rasy středozemní (totiž podrasy araboidské).
Tedy židovská Ethnie, neboť nutno nyní říkat „židovská ethnie“ — která v jedné době byla totéž co židovský národ, se vytvořila právě na ploše, kde se rozvíjelo toto vzezření, jež samo jest obkročmé mezi dvěma rasami, a jen na jedné části těchto dvou ras. To znamená, že Židé (jednotlivce jiných ras vstoupivší do židovské ethie v to nečítaje) náleží, pokud jde o lebku, k dvěma rasám..
Přesto že má vzezření měkkých částí, výraz, společný jejich příslušníkům obou ras, nebo který byl společný většině než se rozešli, který však byl též podobný jejich sousedům araboidním nežidovským a armenoidním nežidovským — jedni i druzí mají vzezření, jež nazýváme židovským nebo levantským, jež je, opakujeme, obkročné mezi dvěma rasami, není však samo o sobě postačující, aby karakterisovalo to, co nazýváme anthropologicky rasou.
Jak je však možné, že jednotlivci židovské ethie plně — nemluvě o sociologické otázce — fysicky nesplynuli s evropskými rasami, uprostřed nichž žijí? Jest nutné uvážit, že různé rasy nejsou, ve stejném období nadány stejnou životností; některé rasové celky jsou živelné, postupující, jiné

pomalé, ustupující. Židovský celek je však ještě dnes fysicky živelný a tato živelnost, potírající příčiny zničení, jež by se mělo jevit rozplynutím, jež neslo s sebou jejich roztroušení uprostřed cizích typů, udržela karakteristický celek takovým jak se jeví vzezřením. A je zde ještě jedna skutečnost, která možná hraje rozhodující úlohu. Sir Arthur Keith, ředitel Chirurgické školy v Londýně jest nejpovolanějším zástupcem směru, který tvrdí, že rasy se rodí v politických, sociálních a národních skupinách. Není přirozeně možné sledovat tuto cestu daleko a příčina velkých vývojových čar je pravděpodobně vnitřní, je však velmi možné, že měkké části podléhají utváření, berou na sebe zvláštní vzezření, v politických agregátech dlouhého trvání. Pak by se však musilo připustit, a to je pravděpodobné, že odloučení a pospolitost židovská zdůraznily, posílily výraz, jež jim byl vlastní.

Tak dojdeme, pokud jde o anthropologický židovský problém k tomuto závěru. Ti, kdož říkají: „Židé představují ethnii, ale ne rasu“, nebo: „Neexistuje židovská rasa!“, hrají si se slovy. Jistě že existuje napřed židovská ethnie; je to právě tato ethnie, která hraje v dějinách úlohu. Může se dokonce i ze stanoviska antropolitického říci: „Židovská rasa neexistuje,“ v tom smyslu, že souhrn židovských znaků nepostačí, aby se mohl tento typ srovnávat s jinými typy, jímž jest rasová důstojnost přiznávána. Není-li však židovské rasy v tomto smyslu, je tu přece rasový židovský typ, který umožňuje ve velmi četných případech poznati Židy podle jejich vzezření. Mám dát příklady? André Maurois (Herzog) v literatuře, Léon Blum v politice, to jsou jedinci, u nichž se nejjasněji projevují znaky, o kterých jsme právě mluvili.“

Abychom na štěstí zapomněli na tyto hnusné výroky, nacházíme v anglo-židovské revui „Query“ nejnovější prohlášení skutečného francouzského znalce, p. Henri de Kérillis. „Francie a Itálie prolnuty katolickým duchem odmítaly náboženský antisemitismus, který byl ostatně odsuzován během staletí(?) papeži. Příklad najdete v posledním článku „Osservatore Romano“, který odmítá přibývání antisemitismu ve Střední Evropě.

Pokud jde o antisemitismus moderní, vzniklý vlivem rasismu, pak jest možné že nachází příznivou půdu u těchto národů barbarského původu, vzniklých z primitivních hord; ale nemůže zakořeniti v podobné zemi jako Francii, složené snůškou národů vzájemně tak rozličných. Provencalec, Korsičan, Narboňan původu fenického — Feničané byli mořskými Židy — blíži se rasově více Židu, než Bretoňci, Baskovi nebo Flámovi.“

Tak! Francie, židovská armáda. Přirozeně! Snůškou! Kolik Bretonců platí každý narbonský Feničan? Bylo by příjemné věděti to... pro příště.

V témže čísle „Query“ nalezneme dále velmi zajímavou studii (po našem soudu) anglického dějepisce H. V. Mortona o Židech v antickém světě před narozením Kristovým. Dovolávaje se obrazu, který nám o Židu zanechali staří dějepravci a právníci, H. V. Morton uzavírá:

„Tento obraz jest zajímavý, poněvadž jest jediný, který nám byl zachován o Židovi, jak se jevil Evropanům před vznikem křesťanství. Pronásledování — v našem novém slova smyslu — ještě nezačlo. Žid byl ještě mužem ve zbrani, vojákem, jehož zoufalá obrana Jerusaléma, která zůstane jedním z největších hrdinných činů vytrvalosti a statečnosti jakou kdy zaznamenaly válečné kroniky, byla v čerstvé paměti v jeho prospěch. Přes to však jest jasné,

že svět v těchto vzdálených dobách Židů nemiloval. Žid jevil se lidem oné doby jako tajemný zjev, příšerný nepřítel lidí, smělec a svárlivec. Stále jen hledal různé výhody, posílal deputaci za deputací na vysoká místa, aby za zády místních úřadů chránila jeho věci, a měl dokonalý talent politického štvaní. Co však nejvíce odpuzovalo jeho současníky, to byl jeho exclusivismus, který z něho činil sice obyvatele určitého místa, ale nikdy opravdového občana. Byl to člověk, který choval určité tajemství, a sice tajemství, jež mu bylo dražší než život. Starý svět, jehož duch byl silně kosmopolitický, odhalil, že Žid se nepřizpůsobí žádnému smísení, a shledav jej takto neschopným zařaditi jej do občanských řad, pohlížel naň s nedůvěrou a odporem. Při tom jest nutné si uvědomit, že Žid nezatlačený ještě do středověkého gheta splácel zášť záští.

Tak můžeme konstatovati v řeckém a řecko-římském světě let 300 před a 100 po Kristu, jsoucnost odporu proti Židům, v nichž nehrála žádnou roli křesťanská nesrovnalost nebo obchodní závist, ale prostě nesrovnalost povah. Možná, že Isák ji vyjádřil těmi slovy: „Neboť moje myšlenky nejsou vašimi — ni moje cesta vaší cestou.“ A tento politování-hodný nedostatek porozumění byl vzájemný.“

Což vše dokazuje, že naši antičtí předkové byli mnohem méně hloupí, než jsme my. Pochopili vše, a to hned a skvěle.

Francouzi jsou velmi spokojeni, že mohou sami sebe zesměšniti.

Víte bezpochyby, že pod záštitou Žida Jeana Zay, Sorbonna jest vlastně ghettem. Ale uvnitř Sorbonny existuje ještě podghetto, něco jako předghetto, které též i vy vydržujete svými daněmi a jež se nazývá (pro podmaněné tvrdohlavce) „Praktická škola vysokých studií“. Synagoga pod pře-

tlakem! Vrchol židovské drzosti! Panaš naší nepřekonatelné gojské blbosti.

„Žid, vykládá nám P. Gehen ve svém spise o Université, tam vládne celou drzostí falešného učence, udílí si diplomy navzájem mezi spoluvěřícími a rozdílí si úřední mannu v částce tisíce franků za hodinu. Goj ovšem může pracovat deset let na některé nevděčné vědecké práci, jest připuštěn, aby doplnil početní stav, všechna jeho bádání jsou vyloupena, jeho these bude uštěpačně přijata, bude předstíráno, že je zkoumána, ale ať je její forma a hodnota jakákoliv, naléhá-li francouzský posluchač na to, aby konečně dostal tak kýžený a zasloužený diplom, narazí ihned na celý arsenál lstivosti, lhářství a podvodů. Jestliže pak, jist svým právem a spravedlností své věci, chce tento žák jít výše, okamžitě padá v úvahu, že bude sprostě vyhozen.“ Ale co jest nejroztomilejší! Víte, kdo učí na této prazvláštní školce francouzskému národopisu? Žid Marx! Prostě, a k tomu je to obročník! Je přednostou oddělení pro francouzské umění v cizině při ministerstvu zahraničních věcí! Padesát hodin ročně na jmenované škole! A nikdy více než dva žáci.

„Za každou přednášku, jak nám odhaluje P. Gehen, dostává vysokou částku tisíc franků za hodinu.“

Jest nutné dodat, že tento Marx není sám, kdo tloustne z našich daní. Žid není nikdy sám. Jest důkladně obklopen tento Marx (kolikátý?) v této pohádkové baště vzdělanosti jinými profesory, stejně Francouzi a Bretonci jako on sám, a všichni jsou nedočkaví nás očistit, pozvednout nás ke konečnému pochopení našeho původu, odhalit nám, kdo vlastně jsme, odkud a kam spějeme, přinutit k tomu, abychom dřeli sami prameny své vlastní poesie. To už je stoprocentní buzířství. Podle mého, se to rovná patnácti prohraným Verdunům.

Několik jmen těchto vypečených, nenapodobitelných profesorů: Dámy a pánové: Maus, Marx (ještě), Dumezil, Elisser, Grabar, Silvain, Lévi, Stoupak (alter ego paní

Brunschwig), Masson, Oursel, Weil, Puech atd. Židi, Židi a ještě Židi.
Sbor francouzských poplatníků: „Ah! Jak jsou vzdělaní! Ah! Tito profesoři! Ah! Tito učenci! Ah! Tito Židi! Co bychom si bez nich počali?“
Člověk už sám se to ptá.

Souhlasíte?

Na tomto světě existuje opravdu jenom jedna internacionála, která pořádně jde a něco platí! Židovská, bankéřská, politická, policejní Internacionála. Svět má jen jedinou inteligenci: Intelligence Service.

Tak řečená dělnická Internacionála, Internacionála třídní, to je jen pablesk, opičárna, demagogický podfuk židovský, kterým se oblbují a opíjejí Arijci, Arijci podvádění, vždy v nenávistném postoji, vždy připraveni vrhnout se do nejhorších katastrof, nejhorších válečných báchorek, revolucí a vražedných tažení. Celá lyra v deliriu pracujících demokracií.

„Dělnická Internacionála“ neexistuje, existuje jen řvavá dělnická poslušnost, chlubné, řvavé, arijské houfy, které Žid baví, udržuje a vyssává už 2000 let.

Existuje jen úžasně ohromná arijská blbost, které Žid využívá co nejlépe ve svůj prospěch. A Žid se v tom vyzná!
Všechny naše Trusty jsou židovské, proslulé Trusty, postrach dětí „Humanité“. Všechny naše noviny (až na nejvzácnější výjimky) jsou židovské. Všichni naši peněžníci jsou Židi. Jen práce, ta jediná je arijská.

Všechny zisky z práce plynou Židům. To je samočinné. Vy ostatní pracujete jen, abyste se najedli, abyste se udrželi, všechen výtěžek přechází na Židy, mezinárodní židovské moci, velké židovské rodině, židovským prachařům. To už je klasické. Je to tak a ne jinak. Jako Arijci existují ve vel-

kých trustech, ve velkých obchodech jen ti, kdož propůjčují svoje jména, zástěny, alibi, zaprodaní zednáři, Kaidové, záminky, synthetičtí žiďouři...

Nic víc než 200 rodin jako másla ve vlaku, jediná velká všemocná mezinárodní rodina: židovská rodina, velká mezinárodní židovská feudalita, která nás vykořisťuje, oblbuje, okrádá, svléká, tyranisuje sto a tisíckrát víc než všichni markýzové, baroni, nadutci, malopáni, velkostatkáři, bláznivé nevěstky starého režimu. Nedá se to srovnávat.

Židovské pijavice jsou tisíckrát lačnější, zžíravější, tvrdošíjnější, vražednější, lepkavější, než všecky lechtavé svraby starých frivolních monarchií.

Ostatně za starých monarchií už bylo vše připraveno pro všechno židovské hemžení, všecky boudy v pohotovosti. Všecky kluby, všecka zednářská zákulisí ve službách Žida Ximena mohly brzo uspíšit tanec r. 89, stačilo spřádat několik nitek na velkém filosofickém bubnu, aby všecko fantasticky chytlo! Lítalo! Burácelo! Vřelo! Lítalo do povětří! Už tehdy to bylo plné encyklopedického zednářského bratrského podfuku, jen prasknout.

To bylo věhlasné fackování, ty velké dny r. 93. To žrali divné věci naši předkové. Nebyli pověrčiví! Nynější světová Bastilla neskonale obávanější než ubohá vyřazená z r. 93, je Anglická Banka, Bastilla 38!, jinak tyranská, jinak světová, jinak divoká, jinak krutá. Organisační mocnost všech našich úpadků, všech našich utrpení, všech našich vraždění. Mocnost naprostých nepřátel, nelítostných, zběsilých, anonymních, nezasažitelných.

Tento svět jest věcnou tajnou společností v úpadku, jehož správní rada je vždy jednomyslně znovu zvolena Arijci přes to, že její správa je vždy katastrofální. Arijec má rád neštěstí, nekonečné utrpení. Židovští agenti, kteří nic nedělají, jsou jediní, kteří bohatnou z bídy států, stále v úpadku. Jejich moc roste úměrně s katastrofami. Všecko zlato je občas loupeno Židy prostřednictvím krise, inflací, revolucí a válek.

Všechna světová válečná a revoluční rozhodování jsou činěna Židy.
Zlato ovládá a velí v demokraciích všemu, lidem, vládnoucím, věcem, zákonu, umění, hudbě, zadnici, vojsku, životu, smrti, duším.
Pro velkou židovskou rodinu znamenáme jen tolik a tolik dříčů, více méně líných, více méně prodejných, více méně tuhých, více méně poddajných. Prodají vás Židům, shromážděné ve strany pravé a levé, jako prodávají, opět Židům, na jarmarce stáda pěkně bučících krav.
Zakladatelé politické strany, jakékoli strany, pravé nebo levé, mají od začátku dobrodružství v hlavě jen jednu myšlenku. Za jakou cenu budu moci prodat Židovi, až přijde chvíle, moje přikyvovače? Kdy budou dost bučet? Toť vše.
Co záleží na barvě srsti? Rudá, zelená, žlutá, resedová? Tady to není. Názor nic neplatí, jen síla bučení a počet dobytka.
Dobré politické stádo, pěkně zfanatisované, pěkně řvoucí, to jsou zlaté pruty. To Žid vždycky koupí. Pro Žida to je vždy kráva, volič, voják, dobré maso arijské, které mu nikdy nepůsobí nesnáze.

„...Stává se velmi rychle horoucím obhájcem každé věci, které se ujme...
Parník, kterým přijel, měl zastavit na pět dní v New Yorku.
Cítě v té době velkou potřebu odpočinku, sdělil lodnímu komisaři, že odmítá naprosto všecky interviewy, že nechce být fotografován, že nevystoupí veřejně za žádnou cenu.
Ale zapomněl na vlastní vášeň. Nejbližší reportér dovedl nalézti jeho slabé místo.
„Měl byste nám, pane profesore Einsteine, říci několik slov, jež by jistě značně posílila sionistickou věc...“

Dřív než loď opustila karantenu, přislíbil Einstein jednu přednášku na slavnostní večeři, jinou řeč při obědě, přednášku rozhlasem atd....
Jeho pětidenní pobyt v New Yorku byl jen smrští činnosti ve prospěch Sionismu.“

Studie o Životě Einsteinově.
Napsal Ervín Múller.
(The Nation — září 38.)

Před válkou vlastně lid nerozuměl nijak velkému smyslu hroznych slov Kapitalismu... Zužitkování... dělnické Uvědomění... Trust... Obnovující Syndikalismus...
To byla jen slova do huby, před válkou... Přirozeně, že lid byl ponoukán, aby řval... Tomu tak bylo vždycky. Nevadí, že tomu vůbec nerozuměl, všem těm ožehavým sociálním otázkám. Nebyl si ještě vědom strašných utrpení svého stavu utlačovaného mučedníka, továrního ukřižovaného, galejníka zdrceného dřinou.

To vše přišlo až hodně později se zlatem velkých propagand, zvláště ruským zlatem, dobývaným jinými galejníky, tam v ledových dolech na Amuru. Svět je malý.

Předválečný dělník měl také zcela určitě svoje návaly oprávněné revolty, páry vinařské horečky s dramatickými krisemi „á la Zola..."

To bylo samozřejmé, klasické, přicházelo to jako kopřivka po rudé horečce, po velmi důležitých proslovech, ke konci voleb, a znovu to stoupalo prvního května k velkému dramatu barikád, ale to jen aby nasr... pitomce, přinutili gardu, aby vyjela do ulice, a aby se to jí na bulvárech blýskalo.

Velký proletářský úspěch této doby proklatých omezenců spočíval v bombardování lahvemi, v divokém letu, ohromném bouření, jen aby to způsobilo příšerný rozruch ve vojsku, které vyrukovalo. To byl ten proletářský triumf. Byl

jsem v tom často, ve styku se vzbouřenci, tak že se na to dobře pamatuji. Bylo nutné, aby vyrukovala mírným poklusem pěchota. Ta srovnalo všecko. Ona vždy populární pěchota za všech okolností sympatická, s třpytícími se bajonety, s puškami. To bylo vše, co lid žádal, aby pěchota vyměnila kyrysníky. Ihned došlo k vyprávění, vše se uspořádalo. Končilo to v záměnách, skandálním bratříčkování, hádkách, půtkách, povídání, žertech.

Netrvalo to dlouho a začlo kolem pěšáků nejdivočejší, nejhorší nadávání mezi civilními znalci. Docházelo až k ranám, nadávali si všemi jmény, hádali se o výstroj, o tom, jak se má skládat plášť..., o nejmenších podrobnostech... o způsobech..., o barvě kravat... o tom, jak se nosí oficíři... o vnějších výrazech pocty... o 36 porcích, na něž prý má právo plukovník... o plukovní tradici... o hodnotě vojska v poli... Opravdová strategie vášnivější než Turenne, která se probouzela ve styku o manévrech pěchoty a službě v pevnostech... Dav, který přišel se vzbouřit, měnil se v záložníky. Dav neměl vhodná slova pro sociální požadavky. Zapomínal celý svůj program při pouhém pohledu na pěšáky. Nebyly to vážné davy... Ale když se vrátily z války... Ty znaly věci... Všechna ohromná tajemství. Dav davů. Ach, jak byli osvobozeni, trubadůři! K nepoznání! Zasvěceni! A jak! „A jak ti říkám, něco strašného! Kapitál! Kapitál! Kapitály! Trusty! Ohromné! Ano, jak ti povídám!“ Nic než opravdové hrůzy Kapitálu! Hrůzy větru! To je vše, co si z velkých jatek dav davů pamatoval: jedno slovo! Kapitál! Teď ho má plnou hubu toho svého slova! Nemůže už mluvit o ničem jiném! Kapitál! Toť vše! Nemůže ničemu jinému už rozumět! Dost! Nikdy víc než jednu myšlenku najednou! Nikdy víc než jedno slovo! Ale pak opravdu na smrt!... Ať na to chcípne! Kapitál! A 200 rodin. Nikdy víc najednou než jedna myšlenka, jedna nenávist! Kapitalistický vampirismus! Vydírání lidské bídy! Všechny rekvisity demagogického divadla hrůz... Strašné kušnařské naříkání, které už ničemu v Evropě neodpovídá.

Demokratické davy, tlachavé, potměšilé, nafoukané, hnijící inkoustem, zasmraděné, zblázněné propagandami, židovskými a zednářskými lžemi, ponoukané Židy a lóžemi k pitomostem, k materialistickému skrblictví, k věčnému dožadování, k věčnému žebráckému vydírání, jsou odsouzeny k smrti. Nemožné zloby, jež mohou být smyty jen krví.

Od času co je lid vládcem, nezměnil nikdy svou desku: Kapitál! Kapitál! Kapitál!

Lid je netvor s špendlíkovou hlavičkou, jediné za co se dá zachytit v jeho staženém žlábku, jediná fráze a současně jediná malichernost. A dost.

Je to pořád tatáž, kterou přežvykujeme, kterou oblboval už před r. 14. Nikdy víc než jednu zášť najednou... naučenou s takovou námahou, s tak pekelnou bolestí, že se ji už nemůže zbavit. Miluje až k smrti svoji frázičku. Snad teprve po příští válce ho uslyšíte, zůstane-li někdo! To by byl zázrak! Řvát něco nového.

„Smrt Židům! Do hajzlu s lóžemi! Vzhůru, Arijci!“ Ale bezpochyby bude už konec. Konec psině. Je vždycky pozdě než se lid osvobodí, pozdě o pět, deset, dvacet let války, pozdě o pět, deset, dvacet milionů mrtvol.

A co dělá ostatní čas, dětinský národ, rybář bělic? Mezi povodněmi? Nic! Naslouchá si jak mluví, krká, nechá se oblýskávat blbostmi jako skutečné holky, malichernostmi, dětinstvím. Počítá sklenice na stole... nikdy nejde věci na kloub. Nikdy. Lid, to je pro smrt opravdová hračka. Zatroubí polnice, sám se přinese, není třeba mu něco vykládat. Je tu stále. Čeká.

A proč vlastně už tu válku nedělají? Hned? Proč se s tím tahají? Proč, Francouzi, bláznivá hlavičko, bezstarostná rolničko, malý klevetivý vtipálku nechávají tě tak sedět? Proč jste se ještě nedostavili do vašich obětních skladů. Jednou

pro vždy? 4., 202., 624. pluk masa? Co? Myslíte, že to je přirozené? Nebýt ještě v tom před Vesoulem? Epinalem? Dát se čtvrtit ve Španělsku? Nadzvedat svými střevy Abruzzy? Máte nárok na odklad jen když si řeknete!... Zanechte této naděje, než ztratíte vše ostatní. Jste-li ještě na živu, není to ani vaše ani moje vina. Intelligence Service váhá, v tom to je. Už od května, kdy jste měli být ve sportu, rozvracet Siegfridovu linii, drtit germánské hordy. Nic neztratíte, počkáte-li. Jestliže Angličané váhají, je to jedině z ohledu na zásobování Britských ostrovů. Jen proto. Mají velmi špatnou vzpomínku na poslední blokádu. Musejí dovážet papání, nebo zhebnout hlady, Angličané. Jen pomyšlení na to je už žere! Na jejich ostrovech nic k jídlu neroste.

Posledně jen tak tak, že se to ponorkám nepovedlo. Chyběl do toho jen náprsteček. Anglie se živí jen lžící, loďmi, je třeba, aby lodě dojely a vstoupily až do úst. Kdo jí své lžíce, vyhrává válku... Anglie bez fajfky umírá hladem... To je jediné nebezpečí nyní, které ještě nutí anglickou vládu, aby si to rozmyslila a před kterým stojí I. S. perplex... Pokud jde o „lodě proti ponorkám“, problém je rozřešen. Pochopili jsme. Nebezpečí je nahoře. Ale „lodi proti létadlum? a hlavně proti celým letkám?... To je neznámé, nikdo nic neví... Ne mnoho... Žádná cenná zkušenost, žádná jistota. Tady to vězí, jen tady! Vole starého Albionu se svírá při myšlence... Nic k jídlu na jejich ostrovech, jen uhlí.

Lodi proti skupině letadel? Dobrodružství! Znalci z I. E. to zkoušejí... Až si budou myslit, že řádně rozluštiti hrozný problém: Ochrana dopravy mezi Azory a Bristolem, pak Francouzi, bratříčkové moji, můžete si říci, že to je hotovo, že můžete hned skočit mezi bláznivé pušky, do nekonečného všeobecného ohně! A hned všude plná světnice třísek, všude mozek!

Nesmíte si namlouvat, že bude nyní stačit nějaká ošklivá malá ranka, dva nebo tři litry krve, abyste odešli z boje! Ah, to ne! Povídačky! Budete ošetřeni na místě, vráceni

„pronto subito“ do dravého dobrodružství až do konečného rozpárání. K větší slávě corridy!

To už nebude platit výmluva, že jste čurali krev potokem, že jste bledí, aby vás zbavili tance! Ah pardon! Ne! ne! Vše je předvídáno!

Co by dělala věda? A pokrok? To by byla zbytečná námaha...

A vojenská chirurgie? Rychlá transfuse? Což neznáte nejposlednější slovo „transfusionistické“ vědy? Lidské bojující zvíře, díky nejnovější technice úsporných transfusí, téměř okamžitých, nemá téměř důvodu, aby umíralo. Ne! Nalije se doň ihned krev, jen tak, třeba na patníku, ještě do otevřené rány, živá krev nebo „konservovaná“ podle času, okolnosti a stavu mrtvoly. Je přiveden znovu na svět, aby znovu bojoval. Výkonnost vojáka se díky tomuto vynálezu podstatně zlepší. To to poletí, tělo proti tělu! Desetkrát, dvacetkrát lépe než v r. 14! Díky transfuzím! Padesátkrát více než za císařství! Kterýkoli voják může nyní přežít nejhroznější zranění, mnohem větší poruchu než v r. 14., výhřezy, výlevy krve překvapující vážnosti, vykrvácení, jež jindy byla považována za smrtelná. Zdravotní služba, nejvýš bdělá, bude stále připravena dodat s „konservovanou“ krví, v sterilisovaných bonbonech šťávu do žil. Lék vždy vedle nemoci.

Ztráty bojových sil vykrvácením budou sníženy na minimum. Dost už těch krveprolití, těch náhodných hekatomb, toho groteskního řeznictví jako u Charleroi na příklad, kde bylo vyřaděno, předčasně vykrváceno tolik vojáčků, kteří mohli velmi dobře držet, znovu napumpováni, ještě tři, čtyři a pět dní, pod lavinou kulometů.

Nedostatek techniky! Nepřipravenost! To už se teď nestane! V budoucnu bude se bojovat až do poslední kapky krve, vstřiknuté krve, krve druhých, krve druhých živých, krve druhých mrtvých. Ah! „Služba náhradních injekcí“ bude hrát na bojišti svou úlohu dokonale. Válka je sport jako každý jiný. Dost se nám toho naopakovali. Konečně jsme pochopili. Výborně! Bravo!

Vzpomeňte na plování... Před crawlem... a po crawlu... To byl rozdíl celého světa. Den a noc. Výkonnost, rychlost, vytrvalost, vše znásobeno!

Stejně tak to bude ve válce s transfusí, to převrátí vše. Bude to zázrak. Prodloužení života vojákova i v nejhorších zkouškách, jak by tomu nikdy nikdo nevěřil. Čtyři, pětkrát normálního trvání. Bude stačit, aby vás posílili krevní injekcí, jakmile ztratíte trochu své, trochu hodně. Otázka organisace, to je vše! Je to jednoduché. Jako se napumpuje pneumatika, když začne ucházet. Při každé ztrátě: litr krve! A teď, trochu vzduchu napumpovat! A to nejlépe posílí bitevní maso!

Konec snadným vytáčkám, utíkání do nemocnic pro trochu vyteklé krve... zauzlení nějaké žíly... klasické zlomení nohy... To bylo dobré v romantických dobách, takové malé sentimentální podfuky... tragické putování „ubohých zraněných za lkaní obyvatelstva“. Dost! Teď bude v armádě stud. Zázemí nic neuvidí a nebude víc plakat... Celá zachraňovací kuchyně obnovovatelů krve se bude dít u armády, na samém místě, úsporně, do poslední ampule, do poslední globule, do posledního dechu.

Všechny zbytky, všechno maso, šťávu, kosti, mručení vojáků budou upotřebeny, nevyhodí se zbytečně nic. Rub rovná se líci. Přišije se, drží to, vstřikne se, to stačí. Úplně nový človíček. Budete trvat až do konce, vy i vaše vzkypělá krev, bláznivá, stříkající, laškovná, vytékající při nejmenším škrábnutí. Vše se to spraví, celé části budou nahrazovány (Carrelova chirurgie). Změní vás úplně, k nepoznání, ale dostatečně, dá se vám též jiná krev a vy se hned vrhnete umlčet nepřátelské kulomety.

Všechny „transfusionistické služby“ jsou připraveny pro velkou zkoušku. Poslyšte, je to pravá rozkoš, co píše o tom slovutný hémotolog v tak keltském „Paris-Soir“:

„Nemůže se přirozeně vzít v úvahu, používat bojovníků (jako dárců krve), to by znamenalo je oslabovat, neboť dárce krve, aby byl vhodným sujetem, musí vésti klidný ži-

vot a udržovat určitou dietu. Proto se z nedostatku použije „konservované“ krve, neboť přese vše nejlepším způsobem uchovat lidskou krev je, člověku ji ponechat. Ale nevýhody tohoto způsobu jsou značné... atd.“

Tím se přece můžete uklidnit! Budete mít pořád dost času získat jmenování v denním rozkaze Brigády, Armádního Sboru, dokonce i Medajli, dříve než umřete nadobro. A ani pak nebude konec...! Budete mít ještě naději! Znovu vás napumpují... Znovu můžete útočit, získávat nové prapory...!

To je pak velmi snadné držet se za takových okolností statečně měsíce... a měsíce... a roky...
Nebude důvodu, aby to vůbec skončilo.

„Aby byl poražen Hitler, je nutné rozdrtit napřed Stalina.“
Doriot, Liberté z 12. října 1938.

S čím pak porazí Doriot Hitlera? S francouzskými pluky o systému jednoho syna? S jakými spojenci? Francie nemá žádných spojenců. Je příliš rozdrobena, příliš svrabovitá, příliš řváčská, příliš vředovitá než aby si s ní někdo zadal. Nazdar!

Za poslední vážné krise Belgie mobilisovala proti nám, ne proti Německu. Pokud jde o Italii, není dne, aby nám neukázala, jak jí jsme odporní, že už má dost našich způsobů, že čeká jen na příležitost, aby nás potrestala, aby nám ukázala co dovede udělat z našich shnilých kostí... Naši národovci to nechtějí pochopit, trvají na svých úsilí svůdců... stále níž a níž děvkařských.

Tak s čím tedy Doriot porazí Hitlera? Se Židy své strany? A současně chce rozdrtit Stalina? Hodný chlapeček! Proč ne? Dva jednou ranou! A hop! Tak! Už to je vyhráno! To je úplné bláznovství, prázdné bláznivé fanfaronství vy-

chloubačné, tak čistě francouzské. Kikirikí! Prvotní známky všeobecné paralysy, šílenství, velikášství.

Právě tak nemožné usuzování Maurrasovo, Kérillisovo, nebo Périho, usuzování ztřeštěnců, zralých pro blázinec. Což nevidíte všichni, že visíte ve vzduchu? Že už vás nic nad propastí neudrží. Že celá Evropa (i s Anglií) čeká jen na to, až do ní spadnete? A to co nejdříve?

Na co všecky ty žvasty? Všechna ta vyzývavá prohlášení. Ony provokace politováníhodného, mrzáckého, malthusiastického soukromníka? Ptám se, nač? Zblázněný Vésinet? Aby nás každý považoval za ještě trochu víc blbější, víc nesvědomitější, víc neodolnější, víc hysteričtější, víc domýšlivější, víc zdětinštělštější než už jsme...?

A pak také blbost všech těch kartelů! Podívejte! Tak typicky francouzská blbost! Ale Doriot! Ale Maurras! Jen trochu dolů s tou domýšlivostí! Vždyť vás oba před Stalinem a jeho katy zachránil právě Hitler! Nic víc, nic míň. Ne snad vaše grimásky! Jste mu dlužni velkou svíci na oltář, Hitlerovi! Byli byste už dávno zastřeleni (a s vámi všichni Arijci, kteří mluví), kdyby byl Hitler nevyčistil v roce 1928 Německo. Už dávno byli by Židi z kominterny, nebýt Hitlera, vydávali u nás zákony, byli starosty i v Paříži, se všemi mučednickými nástroji. Byli byste dobře obslouženi. Už byste neměli naději postavit se na jeviště! Nevděčníci! Ne! Jistě! Mluvili byste už jen k ředkvičkám v této chvíli. Byl by konec nafukováním, postrašujícím plastickým posám! Žijete ještě, blbnete ještě jen díky Hitlerovi. Zachránil vám život.

„Vyhostím vás, barbaři! Odpravím vás vzteklá zvěři! Divocí Teutoni! Zkroutím vám rypáky! Rozmělním vás na prášek. Jen já, všechno to udělám, já. Já!“ Budete-li takto vyzývat... uděláte-li se tak nesnesitelni... jako byste něco mohli... Pak jednou ráno uvidíte... ten krystýr! Všichni diváci Evropy jsou připraveni si smíchy vykroutit hubu... Když někdo zmáčkne vychloubače, těší to všechny. Všichni jsou šťastni. Je to beznadějný případ ten váš! Taž už jste

zpitomělí, že jste ztratili pamět...? a nebo to je ještě sebevědomí? To už si nevzpomínáte jak dlouho by to byla v r. 14. vydržela Francie sama proti Německu? Nejvýše čtrnáct dní.
Opíjíte se teď vodou z Marny? Tak to je úplné... Kikirikí! Kikirikí! Kikirikí!

Zachráněni! Jedná se! Židi.

Pro můj vkus je italský antisemitismus trochu vlažný, nejasný, nedostatečný. Myslím, že dokonce nebezpečný. Nač nějaké rozdíly mezi dobrými a špatnými Židy? To se ničemu nerovná. Židi možní, vlastenečtí a Židi nemožní, nevlastenečtí? Směšné! Odděliti plevel od zrna! Okamžitě začnou znovu jemné odstíny, liberální obavy, rozdíly, vhodná opatření, rovnoprávnosti, patolízalství, úvahy, štíření, budeme zase v plném „latinismu“. Maurras je nadšen. Tudíž prakticky to jest nezralé.
Žid vždycky vyhrává, když se pootevřou dveře k jemnému rozčlenování, k dialektickému obhajování. Dialektika toť jeho řemeslo.
Žid má vždy pravdu. Taková je zásada.
Bude mít vždycky pravdu, stotisíc důvodů, stotisíc omluv, jednu lepší druhé, aby mohl u nás zůstat, čekat a stále čekat, až jednou zcela zapomenout vás vyhodit, za dva, za deset, dvacet let... Celé židovské dějiny řvou tuto zásadu: „Každý kompromis se Židem končí vítězstvím Židů a rozdrcením Gojů. To už je klasické. Tomu se nevyhnete. Buď chceme nebo nechceme se zbavit Židů. Kdo chce úspěch musí chtít prostředky a ne poloprostředky.
Dělá snad chirurg nějaký rozdíl mezi dobrými a zlými bacily? Mezi těmi, jež chce nechat pohybovat se v operačním poli, klidnými mikroby, „zbavenými jedu“, neškodnými sapryfyty a mezi semeny, jež má ihned odstranit, spálit,

nemilosrdně zničit, poněvadž by způsobily smrtelné otravy? Ne. To by bylo pošetilé, hrozné stanovisko. Dává před operací převářeti svoje nástroje ne snad na minutu, jen tak, ale dobrých dvacet minut pod parou, velmi svědomitě. To je abeceda chirurgického umění.

V mikrobu je vše stejně tajuplné jako v Židovi. Určitý milý mikrob, jistý chválihodný Žid včerejška, stane se zítra vzteklinou, kletbou, pekelnou metlou. Nikdo nemůže zaručit budoucnost mikrobu, právě tak jako budoucnost Židovu. Je to láhev s inkoustem.

Vlny otravitelnosti dostanou se na povrch a pak to začne, jak a kdy se jim uráčí. Neškodné saprotyfy, neškodní Židi, polootravná a otravná vlákna začnou zítra působit jako blesk, stanou se prudce jedovatými. To jsou titíž Židé, tytéž mikroby v různých obdobích jejich dějin, a to je vše. Nikdo nemá práva vsunout jediný mikrob, jediného Žida do operačního prostoru. Nikdo neví čím se stane, co byl kdysi, jak se vyvine mikrob i Žid třeba jen nepatrného zjevu. Všichni odpůrci Pasteurovi nebyli nevyléčitelně, neodvolatelně pitomí, nebo zlomyslní. Někteří z nich se dokonce vážně snažili uplatnit při svých operacích nové Pasteurovy methody. Nic nechtěli lepšího, než sterilisovati svoje nástroje před operací. Byli čestně přesvědčeni, že je přesně sterilisovali, jestliže je před upotřebením povařili několik minut jako vajíčko na měkko, jedna, dvě, tři dokonce i deset minut. Výsledek byl hrozný. „Pan Pasteur je šarlatán! Jeho antisepce jest jenom žertem. Vždyť jsem je dal vařit, svoje nožíky! Podle jeho slavné metody! Moje statistiky však ukazují, že metoda páně Pasteurova není ničím jiným než malichernost ztřeštěncova. Jeho metoda nic nemění. Stejné nákazy. Stejná úmrtnost! Mikroby, jeho mikroby! Jaký podvod, jaký humbuk!“

V oné době pooperační nákazou umíralo 95 procent operovaných. Pasteur jen s největší námahou (deset let zlobného hádání) přesvědčoval své odpůrce, že byli oni sami vini svými operačními neúspěchy a ne jeho metoda. Pasteurova

odhalení byla zásadně popírána, deset let z Francie vyhoštěna a to největšími francouzskými vědci své doby. Pasteurovy metody zdomácněly teprve díky Listerovi, po dlouhém vyhnanství v Anglii. Tyto malé rozbroje jsou zcela ke cti proslaveného francouzského ducha, plny jasnosti, přesnosti, logiky, cartesianismu a narcismu. Krátce Pasteur musil se deset let zříci toho, aby vědci nejinteligentnější rasy na světě připustili, že mezi povařováním tří minut a povařováním dvacet minut jest propast, celý svět, že tříminutová sterilisace jest nedostatečná, tudíž zcela zbytečná (spíše škodlivá), zatím co sterilisace dvacetiminutová, svědomitá opravdu, přesně sterilisuje operační přístroje, odstraňuje všechny zárodky (i jejich výtrusy) a tudíž veškerou možnost nákazy.

Těmto vynikajícím latinským mozkům slůvko „sterilisace“ stačilo. Měli slůvko! Měli věc! Vyváření, pravda? Velmi dobře. Protisepsie? Jak? Dvě! Deset! Dvacet minut! Jako by na tom nějak záleželo, na těch historkách o minutách. Výmluvy! Sliby! Ulejvání! Cavyky, komediantství, všechny ty minuty. Jaký pak rozdíl? Bylo tu přece slovo vyváření? Bylo dobře vyvařeno? Notak, to je to hlavní.

Pasteur byl odsouzen před lékařskou akademií, francouzskou, latinskou, žvanivou, poněvadž pronesl slovo. Byl hotov! Všichni, všech čtyřicet akademiků slovo opakovalo. To stačilo. A když to nešlo, ať! Latiníci, latinisující jsou zblblí slovíčky, neboť vlastně slovíčka je vedou. Věří slůvkům, věří vlastně jen slůvkům. Soudí, že svět to je slůvko, Žid to je slůvko, sterilisace taktéž, že vše se dá srovnati slůvky, slůvkem, správným, šťastným slůvkem. Třeští po slovíčkářském, tak řečeně šťastném řešením, jiného nikdy neuznávají. Jestliže nějaké události jako Mnichov poruší jejich slovičkářská řešeníčka, zůstanou na dlouho, dlouho vyšinuti, nešťastni, nepoznávajíce více svět, jejich svět, který jest výlučně světem slov.

Zvyklí vyřizovat všechno slovíčky, uvěří konečně, že je vše dobré. A kupředu, kupředu slůvka! A tak máme nyní ve

Francii nejvíc představitelných nafoukaných hlupáků, největší mudrlantské retoriky celého světa, nejhnusnější a nejtaškářštější lžimoralisty vůbec.

Vraťme se k Židům.

Ve Francii se stane se židáky totéž jako s nešťastnou pseudo antisepsií. To se dá snadno uhádnout. Ti domnělí odžidovatelé, ti mírní antisemité, literární, opatrní a jen tak na půl huby, nic nedokáží. Chcete-li loď zbavit myší, nebo dům štěnic, jistě to neuděláte jen na polovic, nebo nezbavíte štěnic jen první patro. Jinak můžete býti jisti, že budete do měsíce napadeni desetinásobným počtem myší, a dvacetinásobně štěnicemi.

Odžidovšťování podle vzoru Maurrasova, podle výběru mi nic dobrého neříká. To jest jen literární, neúčinné a neskutečné očištění. Myslím dokonce, že Židům spíše slouží, než naopak.

Celé staré i současné dějiny nám dokazují, že tyto náznaky, tato polovičastost v boji proti Židům se ohromně osvědčuje! Vezměte příklady!

Dva odejdou dveřmi, tisíce se jich vrátí oknem. A co položidi? Proč ne polomikroby, čtvrtmikroby? Musíme vědět, co chceme. Chcete se zbavit Židů, nebo chcete, aby zůstali? Chcete-li opravdu se jich zbavit, tož ne tisíce prostředků a grimas! Rasismus! Z toho mají Židi strach! Na antisemitismus kašlou. S antisemitismem se mohou vždycky dohodnout. K tomu je přece nacionalismus a křest! Rasismus, rasismus, rasismus! A ne snad jen tak, potichu, ale na plno! Bez výjimky, nemilosrdně jako pořádná Pasteurova sterilisace! Chcete-li si jen hráti, tak se hned dejte na „úměrné roztřiďování“, správné prostředky, rozdíly, a na př. protipronásledování. A za to, ihned, to vám zaručuji, zůstanou všichni Židi u vás, ba co více: všichni jejich bratranci, známí, přátelé (a Bůh sám ví, co jich mají) přiženou se hned se všech stran světa ukrýt se pod vaše křídla, aby vás obdivovali, vás a vaše tak jemné, tak úžasné pochopení

kulturní dialektiky, vysoké humanitářské povinnosti pro židovské bratrství, rovnost všech lidí v neštěstí. Budete hýčkáni.

Tak se často ptám, proč má vlastně Maurras tak strašný strach s rasismu. Nebojí se něčeho ve svém původu? Možná také, že nechce nahánět strach Židům-upisovatelům, dobrým Židům“?

Závěr: Nejstrohejší morálkou, nejkrutějšími prostředky člověk nedojde k velké věci, natož, co očekáváte od zdánlivosti, prostřednosti?

To už je lepší přiznat hned na začátku, že nechceme nic dělat, nebo že na to kašleme. Bylo by to jednodušší, čestnější. A tak Amen, hrome! A ať žije talmudské peklo!

Nic není židovštějšího nad nynějšího Papeže. Jeho pravé jméno: Isák Ratič. Vatikán je gheto. Státní tajemník Pacelli, jest právě tak Žid jako papež.

Církev jest stále připravena upálit znovu Pannu Orleanskou, velmi šťastnou! Církev, naše stará židovská čarodějnice, svíčková baba.

Kdo jí papeže, umírá naň!

Alexandr Borgia.

Tak co, Ferdinande, neskončíte už ten domýšlivý gendre? Ty svádivé efekty. Ty zaklínací paradoxy? Tu zastaralou frázovitost? Kam tak jdete od rohu k rohu? Neskončíte? Nezkrátíte trochu svoji žvanivost? Vraťte se k věci! Co chcete?

Chci, abyste ihned uzavřeli spolek s Němci, ihned, a ne nějaký spolek, chatrný, jen tak pro legraci, křehký, slaměný, nebo něco horšího! Ne! Ne!... Opravdový spolek, pevný, mohutný, z vápna a písku. Na život! Na smrt! Tak mluvím já!

Nezakrývám nijak svoje záliby, svůj cit. Soudím, že bez tohoto spolku umřeme, že to je jediné východisko. Oba jsme chudí národové, špatně obdařeni surovinami, bohatí jen bojovnou odvahou. Odloučeni, nepřátelští, jenom se vraždíme. Odloučeni, nepřátelští, bok po boku zůstaneme vždycky chudáky, vždycky otroky hlupáků, zednářských provokatérů, vojáky Židů, dobytkem Židů. Spojeni povládneme Evropě. To už stojí za zkoušku. Naženeme Židům takový strach, že se vypaří z planety. Nebude třeba ani se jich dotknout, zapálí se jim jen maličko konečky prstů... Probudíme se jako z mučivého snu. Budou pryč...! Na vždy...!

Londýn dáme do karantény, postavíme do pozoru. To se může stát hned. Umělé nenávisti, jež jsou mezi námi a Němci jsou připravovány, oživovány, udržovány, šířeny Smlouvami a Ložemi, novinami, radiem, vším v židovských službách. To se může vyřídit za 48 hodin. To není nic neodčinitelného. Člověk potřebuje k žití i nenávist, dobře! Je to nevyhnutelné, vyložené, je to přirozené. Ale ať ji mají proti Židům tuto nenávist, a ne proti Němcům. To by byla zdravá, spásná, ochranná, prozřetelná nenávist tak jako proti řádící spále, šíření se cholery, proti krysám, roznášejícím mor. To už by něco řeklo.

Nenávist proti Němcům, to je nenávist k přirozenosti. Je to zvrácenost. Je to náš jed a smrtelný. Je nám vstřikován každý den v stále tragičtějších dávkách.
Francie je latinská jen náhodou, z dopuštění, porážkami, ve skutečnosti je keltská, ze tří čtvrtin germánská. Latinismus se velmi líbí zednářským jihoameričanům. Latinismus je blízko Řecka. Řecko to už je Východ. Východ to už je Lože.

Lože je už židovská. Žid to je už něco z negra. A tak se staň.

Začerňování bělocha latinským přesvědčením, zednářským promišováním. Francie je arijská, naprosto nežidovská, naprosto nečernošská. Vážná část Francie, protiřečnická, to byla vždycky ona část keltická a germánská. Část, která se dává zabíjet, část, která vyrábí, část, která pracuje, část, která platí je keltská a germánská.

Deset severních okresů platí tolik daní, kolik celá Francie dohromady. Bretaňští střelci měli u Dixmundu za jediný den tolik mrtvých (1380), kolik francouzští Židi za celou válku. Nekeltická část Francie, mluví a vykonává slavné funkce. Dává zemi její Ministry, Ctihodnosti, a nadhlučné Kongresisty. To je ožralecká část Republiky, jižní, prospěchářská, pletichářská, výmluvná, plochá.

Mezi Francouzi a Němci není žádné podstatné, nenapravitelné nenávisti. Existují jen věčné, neúprosné, židoanglické pletichy, směřující vší silou k zabránění tomu, aby se v Evropě utvořil jediný blok, na jediném podkladě frankoněmeckém, jako před r. 843. Celý Židovsko-britský genius spočívá v tom, vésti nás z jednoho konfliktu do druhého, z jednoho masaření do druhého, do vyhřezování, z něhož vylézáme pravidelně vždycky, my Francouzi a Němci, vykrváceni, zcela vydáni na pospas Židům z City.

Evropská rovnováha pod anglickou tyranií je jen nekonečné, stále opakované franko-německé vzájemné vraždění.

Kontinentální zvířata musí být vždy více méně vyprázdněna, ubita, neschopna setřásti anglické jho k velké radosti Anglie... Stále blouznící, horečná, stále na pokraji agonie stojící Evropa, to je ta síla Anglie.

Franko-německá válka jest přímo podmínkou, největším průmyslem Anglie. Znamená naprostý anglický blahobyt.

Franko-německý konflikt roste vždy z vlastního popele.

Je to Fénix.

Anglie nepotřebuje se srážet. Každá franko-německá gene-

race jde znovu ihned do boje, vždy blbější, vždy podvádě-nější, vždy spalovatelnější, vždy nedočkavější dát se spálit, zničit v kataklystických židovských požárech.

Myslím, že to je dost jasné. Nejsem příliš přívržencem za-střených narážek, nedopovědených. Buď říci vše, nebo mlčet. Franco-německý spolek. Franco-německá dohoda. Franco-německá armáda.

Jen armáda tvoří dohody, pevné dohody. Bez franco-německé armády zůstaly by dohody platonickými, akademic-kými, nestálými, vystavenými rozmarům. Dost jatek! Na-před franco-německá armáda! Ostatní už přijde samo. Italie a Španělsko se přirozeně připojí ke Konfederaci.

Konfederace Evropských Arijských Států.

Výkonná moc: franco-německá armáda.

Franco-německé spojenectví na život a na smrt.

Potom, a jen potom bude učiněna přítrž tisícileté židovské zábavě, nevyčerpatelnému humanitářskému křižáctví, ne-únavnému, tak zvaně osvobozeneckému, humanitářskému, spasitelnému, vykupujícímu řeznictví. A konec Rýnu jako společnému hrobu.

To bude umíráček britskému císařství, britské Tyranii, zhroucení Císařství. Tím lépe! Tím lépe! Hrome, tím lépe! Konec hrůznému snu.

Všechna naše neštěstí přicházejí z Londýna, z Žido-Brita-nie. Francouzi sami, i ve spojení s Italií, zůstali bychom co jsme dosud, otroky Anglie, spoutanci na anglických trzích.

Spojeni s Německem, to by byla jiná věc. Setřásli bychom konečně pouta.

Anglii by se vyhrnuly kalhoty a byla by jednou pro vždy usazena.

Jsme pány Evropy.

Jsme pány vlastního osudu.

Což se nám, mimochodem řečeno, ještě nikdy nestalo.

Franko-německým spojenectvím bude žido-britská moc uvedena v niveč. Konečně byl zasažen sám kořen problému. To je Řešení.

Jediná protižidovská síla na světě, jediná skutečně mírová síla: franko-německá armáda.

Zbytek jsou než židovské titěrnosti, žvanění, rozpory, vytáčky.

Franko-německá armáda, 400 pěších divisí rozhodných, plně pohotových.

Kdo mluví lépe? Kdo se hýbe? Mručí? Odporuje? Mračí se? Hádá se? Vyčítá? Staví se proti? Kdo zvedá rukavici?

Čekám.

Ať se přihlásí tvrdohlavci, brumlalové, ti, s nimiž není možno jednat,... zlomyslníčci...

A co takhle kdyby nás pohltili? To by nic nebylo? Na to nemyslíte, krasavče! Kdybychom se jednou i na krásně sblížili, pak jsme vyřízeni! To je přec jasné! Pohltí nás! To je hrůza! To je ďábelské zneuctění! Pohlceni za živa, jen tak, Němci! Na to přec nemyslíte!... Což nechcípáte hanbou? V očekávání? Pronášet do čtyř konců světa takové rouhání. Opravdu slova pravého blázna! Degenerovaný sadistický idiote! Dohodu? Co pak to jde? Buďte proklet! Kdybychom se sblížili... Ale vždyť by nás pohltili. To je jasné! Ah! To raději umřít hned kolikaterou smrtí, v hrůzných bitvách, se skvělými pohyby brady, být co nejlépe vykuchán než žít jen tak pod Bochem, nedůstojně, než zajít na jejich pohlcení! Za živa! Ale to je nemožné! A co dvanáct století hrdinných Dějin? Co pak s nimi děláte? Nic! Francie školka hrdinů. Hrome! Pohlcena! Zotročena! Utopena! Spojenkyně? Fuj! Na to přec nemyslíte, Nestydo!

Pardon! Pardon! Hrome! Pohlceni, zotročeni, nemůžeme přec být už víc než jsme nyní, pod Blochem, pod Blumem, pod Daladierem, pod Rothschildem, strašně...
Nemůžeme už být víc okrádáni, vykořisťováni, zesměšňováni, vystrkováni, zvojáčkováváni jako v tyto krásné dny r. 38. Tato svobodná země je, bez nadsázek a tím je vše řečeno, jen nejnižší kolonií židovského těžení, pod Palestinou, ještě více poníženou.

Co nám, domorodci, vlastně zůstalo? Jaká svoboda? Jaká práva? Právo (a křehké) utrmácet se pod Židem, pro Žida, v nejtěžších zaměstnáních, v těch jež je unavují, která nechtějí a která člověka vyčerpávají a jsou špatně placena, a pak právo chcípnout za Žida, opět a opět, ve válkách, jež nám připravuje. A pak už dost. Taková je národní bilance. Vzpoura nám sedí jako rukavice! Poklad smíchu! Nám, kteří jsme zadluženi, zaprodáni až do žilek všemi Židy celého světa! To by člověk chcíp, kurec v hubě na židovské křeče, když slyší tak čarodějnickou slátaninu. To nám tak sedí urážet se! Vždyť nám nic nepatří, ani písničku vlastní nemáme, všecky jsou nyní židovské.

Dobyti? Pohlceni? Nikdy už nemůžeme být víc a tak mrzce jako nyní.

Krátce, otázka před kterou stojíme je tato, a je jednoduchá: Zůstaneme otroky Židů nebo se staneme opět Germány? Vyberte si.

Co můžeme ztratit ve franko-německém spojenectví? Židy. To je katastrofa, která se dá snést. Člověk se brzo utiší. A pak máme dobré, plně vyzkoušené platné příklady ve franko-německých manželstvích. Což nám dost nebylo káząno a dávána za příklad Švýcarská Konfederace. Na co čekáme, abychom to zkusili.

Nikdy jsem neslyšel o tom, aby curyšský kanton utiskoval tessinský, nebo aby byli ženeváci okrádáni lidmi z Basileje. Nikdy.

Není třeba se bít v prsa. Kolo se točí. Rozdrtí ještě jistě lidi a lidi. Miliony a zase miliony lidí. Tyto, ony a ještě jiné, neskončí to nikdy.

Vždycky se lidé vrhnou do vraždění, proudy náměsíčného masa, do mrchovišť stále víc a víc ohromnějších, bujnějších. Není důvodu, aby to skončilo. Je to v jejich povaze.

Není také třeba je ponoukat. Vrhají se. Nikdo je nemůže nikdy zarazit. Mluví jen o svých „výhodách“, a nechápou ani první slovo. Nechtějí se ničemu naučit. Události se uskuteční. Lidé se půjdou dát rozbít na kusy v celých rasách, v celých kontinentech. A tak stále dál.

Poněvadž nechtějí ničemu rozumět, poněvadž se nechtějí ničemu naučit, poněvadž chtějí stále opakovat, stále stejné blbosti, velmi dobře pro ně! Velmi dobře! Budou zhýčkáni! Udělají přece jen zkoušku! Na velkém trhu Tvrdohlavých! To je celý svět! Úplně fantastickým způsobem, báječným rozčtvrcením, za plápolání řeckých ohňů, vzteklých hořících kanonád, úžasných bengálů, oblouzňujících ohňostrojů. Zázračná škola!

Každý bude přijat.

*

Žijeme ve století spokojenosti. Slouží se, abychom mluvili velmi pošetile.

Přistřihnu křídla jedné kachně. A přece bude lítat dál. Se všech stran se mi oznamuje, že jsem dostal od Hitlera strašné sumy. To je, mohu-li to tak vyjádřit, klasická kachna. Kašlu výsostně na to, z čeho jsem viněn. Jsem na to zvyklý. Jen ta hloupost předpokladu mne bolí. Cítím se snižován. Což už jste tak blbí, předpokladatelé, že si nemůžete vymyslet nic jiného.

Uvažte jen trochu, že vydělávám svými knihami, svými romány prostě desetkrát tolik peněz, než potřebuji k žití.

Znám svět moc dobře, jeho způsoby, dlouho jsem v něm žil, abych nebyl ozbrojen do hloubky i šíře proti nejmenším, nejpovrchnějším bludům, nejpovrchnějším slabostem. Nechte toho. Nic. Nedostanete mne.

Uložil jsem stranou malý balíček pro nebezpečné dny. Ukryl jsem dost, abych nepotřeboval, i kdybych žil sto let, od nikoho nic. Úplná kravská kůže. Zda jsem zpraven o životních podmínkách? 35 let jsem těžce pracoval, abych nebyl odevšad vyřaděn. Teď je konec, teď si mohu tu mou velkou hubu otevřít jak chci, kde chci a kdy chci.

Nelamte si tím hlavu.

Píši co si myslím sám a nikdo mne neplatí, abych myslel, nikdo mi nedodává posily. Nikdo, nebo aspoň skoro nikdo nemůže se chlubit, že si může podobný přepych dovolit. Já mohu. Je to můj přepych. Můj jediný přepych. A to není konec! Ještě jsem práci neukončil. Moje matka v 71 letech ještě naléhá, aby na nikom nezávisela. Pracuje dále, vydělává si. Jsem také takový. Udělám to právě tak. V 71 letech budu ještě nasr..... Židy, zednáře a vydavatele. Budu asi, myslím, nejmíň prodejný člověk na světě. Nafoukaný jako 36 pávů, nepřešel bych ulici, kdybych viděl, že u druhého chodníku se válí v blátě milion. Takový je Ferdinand, svléknut do naha. Bude třeba ho zabít. Jiné východisko tu není. Neštěstím je, že vás lidé posuzují vždycky podle svých vlastních tendencí, a že jsou téměř všichni naprodej kterýkoli den, za každého počasí. I ti nejbohatší, nejvznešenější. Nabízejí se bez ustání. Ve skutečnosti je jejich život jen věčným děvkařením, více méně ozdobným, více méně zahnojeným, více méně upejpavým, nákladným, domýšlivým.

A pak vám řeknu ještě jednu dobrou věc. Opravdu výnosné obchody se dělají na levici, ne na pravici.

Je to dokonce zajímavé, když o tom mluvíme, že Italie a Německo jsou jediné dvě země, které mi nikdy nepošlou za překlad ani brka. Překládají — a to stačí.

Myslíte, že moje malé péro nic neplatí pro nakupovatele

z Kremlu, z I. S., Anglické Banky, pro ty nakupovatele, kteří zasypávají stále zlatem i ty nejhorší hlupce?
A je to tak snadnější, tak opulentnější, tak dovolenější ukousnout si u zednářů. Všechny pocty!
Jsem dosti dobře zpraven. Myslíte, když to tak všecko vezmete, že i ve Francii by mi nebylo možné způsobit, aby měsíčně spadl jeden milion do kterékoli pokladny? Pod tou či onou záminkou? Rozvažte to!
Přestaňte mne soudit podle sebe, podle vašeho měřítka.
Konečně, abych skončil, jestliže vás ta otázka i přes mé vysvětlení souží, nedá-li vám spát, pronásleduje vás, jen se přijďte jednou ke mně přeptat, osobně, poctivě, otevřeně.
Neotírejte se už o rohy.

TENTO VÝTISK
MÁ ČÍSLO

LOUIS-FERDINAND CÉLINE, ŠKOLA MRTVOL,
PŘELOŽIL Z FRANCOUZŠTINY S. HORSKÝ.
VYTISKLA KNIHTISKÁRNA TEMPO V PRAZE
PRO NAKLADATELSTVÍ METEOR, PRAHA (FR. STRNAD)